

WILLIAM GOLDING

Împăratul muștelor

Tatălui și mamei mele

I Vuietul scoicii

Băiatul blond își dădu drumul pe ultimul metru de stîncă și începu să-și croiască drum spre lagună. Deși își scosese jerseul de școală și-l țîra acum într-o mînă, cămașa cenușie îi asudase pe trup și părul i se lipise de frunte. De jur împrejur, brazda lungă trasă prin junglă devenise o baie fierbinte. Se trudea să-și facă loc printre liane și printre trunchiurile zdrobite, cînd o pasăre, o apariție roșie și galbenă, țîșni cu un țipăt de vrăjitoare; țipătului îi răspunse un altul.

— Hei! se auzi. Stai o clipă!

Desigurile din marginea brazdei se scuturară și picături de ploaie căzură grindină.

— Stai nițel! zise vocea. M-am încurcat în liane.

Blondul se opri și își trase ciorapii cu un gest automat, de parcă ar fi fost acasă, nu în junglă.

Vocea se auzi iar:

— De-abia mă pot mișca printre lianele astea.

Cel ce vorbise ieși cu spatele dintre desigurii, iar crăcile îi zgîriară hanoracul slinos. Mărăcinii se agățaseră și îi zgîriaseră rotulele goale și plinuțe ale genunchilor. Se aplecă, scoase cu grijă țepii mărăcinilor și se întoarse. Era mai scund decît băiatul blond și foarte gras. Înaintă, uitîndu-se atent pe unde calcă, apoi înălță capul și privi prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Unde-i omul cu megafonul?

Blondul clătină din cap.

— E o insulă. Cel puțin, așa cred, zise el. Uite un colț de stîncă în apă. Te pomenești că n-o fi nici un om mare pe aici.

Grăsanul păru uimit.

— A fost pilotul ăla. Dar nu era în compartimentul pasagerilor, ci în carlingă.

Blondul făcu ochii mici și scrută colțul de stîncă.

— Ce s-o fi întîmplat cu puștii? continuă el. Trebuie să fi scăpat cîtiva.

Sînt convins. Tu ce crezi?

Blondul porni degajat spre malul mării. Încerca să se poarte cît mai firesc și nu se arătă prea indiferent la cele auzite, dar grăsanul se grăbi să-l urmeze.

— Nu-i absolut nici un om mare?

— Nu cred.

Blondul vorbise solemn; apoi îl copleși bucuria unei ambiții împlinite. Se așeză în mîini, cu capul în jos, chiar în mijlocul brazdei și îi rînji grăsanului, pe care îl vedea de-a-ndăratelea.

— Nu-i nici un om mare!

O clipă grasul rămase pe gînduri.

— Și pilotul?

Blondul reveni la poziția normală și se așeză pe pămîntul jilav.

— O fi zburat mai departe, după ce ne-a dat drumul. Nici n-ar fi putut să aterizeze aici. În orice caz, nu cu un avion cu roți.

— Am fost atacați!

— Nu-ți fie frică, are să se întoarcă.

Grăsanul clătină din cap.

— Pe cînd coboram, m-am uitat printr-o fereastră. Am văzut cealaltă parte a avionului. Era în flăcări.

Măsură din ochi brazda din junglă.

— Uite ce-a făcut fuzelajul...

Blondul întinse mîna și pipăi trunchiul mutilat al unui arbore. Preț de o clipă, păru interesat.

— Ce s-o fi întîmplat cu avionul? Unde-o fi?

— L-a împins uraganul în larg. Era foarte primejdios, fiindcă toate trunchiurile se prăbușeau. Trebuie să mai fi rămas niște copii în avion.

Ezită un moment, apoi vorbe din nou:

— Cum te cheamă?

— Ralph.

Grăsanul așteptă să fie întrebat și el cum se numește, dar propunerea de prezentare nu avu loc; blondul pe nume Ralph zîmbi vag, se ridică și porni iar spre lagună. Grăsanul se ținu scai de el.

— Cred că mai sînt mulți copii împrăștiați pe-aici. N-ai văzut pe nimeni?

Ralph clătină din cap și iuți pasul. Apoi se împiedică de o cracă și căzu cu o bușitură.

Grăsanul se opri lîngă el, suflînd din greu.

— Mătușica mi-a spus să nu fug, fiindcă sufăr de astmă, explică el.

— Așa, mă?

— Chiar așa. Mi se taie răsuflarea. Eram singurul băiat din școală care avea astmă, rosti grăsanul plin de mîndrie. Și port ochelari de la trei ani.

Îi scoase și-i întinse lui Ralph, clipind și zîbind, apoi începu să-i șteargă de hanoracul jegos. O expresie de durere și concentrare îi schimonosi trăsăturile slab conturate. Își șterse sudoarea de pe obraji și își puse repede ochelarii pe nas.

— Fructele alea.

Se uită în jurul brazdei.

— Fructele alea, zise el. Cred...

Își potrivi ochelarii, se îndepărtă de Ralph, călcînd prin desigurii, și se ghemui în frunzișul încîlcit.

— Mă întorc numaidecît...

Ralph se desprinsese prudent dintre liane și se strecură mai departe printre ramuri. Îl lăsă repede în urmă pe grăsan cu gîfiiile lui și o apucă grăbit spre perdeaua care se afla încă între el și lagună. Trecu peste trunchiul unui arbore zdrobit și ieși din junglă.

Țărmlul era străjuț de palmieri. Stăteau drepti, înclinați sau sprijiniți, scăldați în lumina soarelui și cu frunzișul verde la o înălțime de treizeci de metri. Țărmlul de sub ei, presărat cu nuci de cocos putrezite, cu vlăstari de palmieri și acoperit cu iarbă aspră, era răscolit pretutindeni de pomi dezrădăcinați și prăbușiți. Îndărătul lor se întindea bezna adevăratei păduri și brazda deschisă prin ea. În picioare, cu o mîna sprijinită de un trunchi cenușiu, Ralph își strînse pleoapele în fața mării sclipitoare. În depărtare, poate la un kilometru și jumătate, talazurile albe lîngeau niște stînci de coral, iar dincolo de ele marea era de un albastru închis. În arcu neregulat al stîncilor de coral, laguna stătea liniștită ca un lac de munte și colorată în toate nuanțele albastrului, în verde tulpure și în purpuriu. Plaja dintre terasa cu palmieri și țărml era un arc subțire, aparent nesfîrșit, căci la stînga lui Ralph liniile palmierilor, ale plajei și ale mării se adunau într-un punct la infinit; și, veșnic, aproape vizibilă, arșița.

Sări de pe lespede de piatră. Pantofii negri i se înfundară în nisip, iar căldura îl lovi. Simți toată greutatea hainelor și, cu un gest sălbatic, își azvîrlă pantofii din picioare, apoi, dintr-o singură mișcare, își smulse ciorapii cu jartiere cu tot. Sări iar pe lespede, își scoase cămașa și rămase în picioare printre cojile de nuci de cocos, ca niște cranii, iar pe trup i se prelinseră umbrele verzi ale palmierilor și ale pădurii. Își desfăcu catarama în formă de șarpe a curelei, își trase pantalonii scurți și chiloții și rămase gol, cu ochii țintă la plajă și la marea orbitoare.

Era destul de mare, avea doisprezece ani și cîteva luni, așa încît își pierduse burtica plinuță din copilărie; nu era totuși destul de mare pentru ca adolescența să-i dea sentimentul pudorii. Judecînd după lățimea și greutatea umerilor, ar fi putut deveni boxer, deși gura trăda o anume moliciune, iar în privire nu i se citea arțăgul. Bătu ușor cu mîna trunchiul palmierului; apoi, forțat să recunoască în cele din urmă existența insulei, rîse din nou încîntat și stătu în mîini. Reveni mlădios pe picioare, sări pe plajă, îngenunche și adună cu brațele la piept două mormane de nisip. După aceea se lăsă nițel pe spate și privi cu ochi vii și nerăbdători marea.

— Ralph...

Grăsanul coborî dintre palmieri și se așeză atent pe marginea lespezii.

— Îmi pare rău c-am stat așa de mult. Fructele alea...

Își șterse ochelarii și-i potrivi pe nasul turtit. Rama îi imprimase la rădăcina nasului un "V" adânc și roz. Se uită cu invidie la trupul bronzat al lui Ralph, apoi la propriile haine. Prinse capătul fermoarului, întins pe tot pieptul.

— Mătușica...

Trase apoi energic de fermoar și își scoase hanoracul peste cap.

— Așa!

Ralph îi aruncă o privire piezișă și nu-i răspunse.

— Mă gîndesc c-ar trebui să aflăm cum îi cheamă pe toți și să facem o listă, zise grăsanul. N-ar strica să ne adunăm.

Ralph ignoră propunerea, iar grăsanul se văzu silit să continue:

— Nu-mi pasă cum au să-mi spună, cît timp n-au să mă strige ca la școală, îi mărturisii el.

Ralph arată oarecare interes.

— Și cum te strigau la școală?

Grăsanul aruncă o privire peste umăr și se aplecă spre Ralph.

— Îmi spuneau "Piggy"¹, șoptii el.

Ralph izbucni în hohote de rîs. Sări în picioare:

— Piggy! Piggy!

— Ralph... te rog!

Piggy își încleștă mîinile, cuprins de teamă.

— Am spus că nu vreau să...

— Piggy! Piggy!

Ralph țopăi în aerul fierbinte de pe plajă, apoi se întoarse în viraj ca un avion de vînătoare cu aripile strînse și îl mitralie pe Piggy.

— Vîmîj!

Plonjă în nisipul de la picioarele lui Piggy și rămase acolo rîzînd.

— Piggy!

Piggy zîmbi reticent, măgulit fără să vrea de dramul acela de prețuire.

— Cîtă vreme n-o să le spui ălorlalți...

Ralph chicoti pe nisip. Expresia de durere și concentrare reveni pe fața lui Piggy

— Stai nițel.

Se întoarse iute în pădure. Ralph se ridică și o luă la dreapta.

Un element pătrat al peisajului întrerupea plaja; o platformă uriașă de granit trandafiriu își croia drum necrutător prin pădure, prin terasă, prin nisip și prin lagună, ca un chei suspendat, înalt de peste un metru. Platforma era acoperită cu un strat subțire de pămînt și iarbă aspră, și umbrită de palmieri tineri care — neputînd să crească la înălțimea maximă, rădăcinile fiind lipsite de sol adînc — se prăbușeau și se uscau cînd ajungeau de vreo șapte metri, iar trunchiurile lor devălmășite erau numai bune să șezi pe ele. Palmierii încă în picioare formau un plafon verde, pe care jucau reflexiile amestecate ale lagunei.

Ralph se urcă pe platformă, simți răcoarea și umbra, închise un ochi și se convinse că umbrele de pe trupul lui erau cu adevărat verzi. Se îndreptă spre marginea dinspre mare a platformei și rămase cu privirea la apă. Era limpede pînă la fund și strălucea de eflorescenta ierburilor marine tropicale și a coralului. Un banc de peștișori lucioși săgeta ici-colo. Ralph vorbi singur, articulîndu-și încîntarea pe corzile de bas ale vocii.

— Aaah!

În spatele platformei se iviră alte minuni. O forță necontrolată a naturii — un taifun, poate, sau o furtună dezlănțuită o dată cu venirea lui Ralph aici — îngrămădisese nisip în lagună, astfel încît pe plajă se formase un bazin lung și adînc, îngrădit la capătul cel mai îndepărtat de un perete înalt de granit trandafiriu. Ralph, pe care aspectul de falsă adîncime a bazinelor de pe plajă îl mai înșelase și înainte, se apropie, gata de o nouă dezamăgire. De data asta însă, insula își ținu făgăduiala, iar bazinul, inundat evident doar în timpul fluxului, era, lucru de necrezut, atît de adînc la un capăt, încît arăta verde-închis. Ralph îl cercetă cu atenție pe toată lungimea celor treizeci de metri, apoi se aruncă în el. Apa era mai caldă decît singele lui și avu impresia că înoată într-o baie uriașă.

Piggy apăru din nou, se așeză pe marginea cornișei stîlcoase și urmări cu invidie trupul verde și alb al lui Ralph.

¹Purcelușul (engl.)

— Dar bine mai înoti!

— Piggy!

Piggy își scoase pantofii și ciorapii, îi întinse cu grijă pe stîncă și încercă apa cu degetul mare de la picior.

— E fierbinte!

— Dar cum te așteptai să fie?

— Nu mă așteptam la nimic. Mătușica...

— la mai dă-o dracului pe mătușă-ta!

Ralph plonja din nou și înotă pe sub apă cu ochii deschiși; îngrăditura de nisip a bazinului se înalță amenințătoare ca o costișă de deal. Se întoarse pe spate, ținându-și nasul cu degetele, și pe față îi juca și se sfărîmă o rază aurie. Piggy păru că se hotărăște și începu să-și scoată pantalonii scurți. Imediat rămase gol — palid și gras în goliciunea lui. Coborî pe vârful picioarelor taluzul nisipos al lacului, intră pînă la gît în apă și îi zîmbi mîndru lui Ralph.

— N-ai de gînd să înoti?

Piggy clătină din cap.

— Nu știu să înot. Nu mi-au dat voie. Astma mea...

— la mai dă-o dracului de asta-a-mea!

Piggy primi afrontul cu un fel de răbdare umilă.

— Dar bine mai înoti!

Ralph lipăi spre mal, își băgă capul la fund și împrășcă apoi printre buze o șuviță de apă. Își înalță bărbia și zise:

— Înot de la cinci ani. M-a învățat tăticu. E comandor de marină. Cînd o să intre în concediu, o să vină să ne salveze. Tatăl tău ce-i?

Piggy roși brusc.

— Tăticu a murit, zise el repede, iar mămica...

Își scoase ochelarii, căutînd zadarnic în jur ceva cu care să-i șteargă.

— Am stat cu mătușica. Ținea o cofetărie. Aveam prăjituri berechet. Cîte voiam. Cînd o să ne salveze tăticul tău?

— De îndată ce-o să poată.

Piggy ieși și rămase gol, șiroind de apă; își șterse ochelarii cu o șosetă. Prin arșița dimineții, nu ajungea pînă la ei decît mugetul lung al talazurilor ce se zdrobeau de stînci.

— Da' de unde știe că sîntem aici?

Ralph se bălăcea în apă. Somnul îl cotropi ca mirajele ce se străduiau să învăluie strălucirea lagunei.

— Da' de unde știe că sîntem aici?

"Fiindcă, își spuse Ralph, fiindcă, fiindcă."

Mugetul de pe stîncile din mare se îndepărtă mult de tot.

— Au să-i spună la aeroport.

Piggy clătină sceptic din cap, își puse ochelarii cu lentilele sclipitoare și își coborî privirea spre Ralph.

— În nici un caz n-au să-i spună cei de acolo. N-ai auzit ce-a zis pilotul? Despre bomba atomică? Au murit toți.

Ralph ieși din apă și rămase în fața lui Piggy, gîndindu-se la această problemă neobișnuită.

— Sîntem pe-o insulă, nu-i așa? insistă Piggy.

— M-am cocoțat pe-o stîncă și cred că-i o insulă, răspunse Ralph încet.

— Au murit toți și sîntem pe o insulă, zise Piggy. Nici dracu' nu știe că sîntem aici. Tăticu tău nu știe, nimeni nu știe...

Îi tremurau buzele, iar ochelarii i se aburiseră de ceață.

— S-ar putea să rămînem aici pînă murim.

La acest ultim cuvînt, li se păru că arșița se întetește, ca o apăsare amenințătoare, iar laguna îi copleșește cu scînteieri orbitoare.

— Mă duc să-mi iau hainele, bombăni Ralph. Uite-le colo.

O rupse la fugă pe nisip, sub razele neîndurătoare ale soarelui, traversă platforma și dădu peste hainele risipite. Îmbrăcatul cămășii cenușii îi produse o nouă și stranie plăcere. Se urcă pe marginea platformei și se așeză la umbra verde, pe un trunchi din apropiere. Piggy se săltă și el, strîngînd la subsuoară aproape toate hainele. Se așeză grijuliu pe un trunchi prăbușit, lîngă stîncă micuță, îndreptată spre lagună; pe trup îi tremurau reflexiile razelor încălcite.

— Trebuie să dăm de ceilalți, spuse Piggy. Trebuie să facem ceva.

Ralph nu-i răspunse. Se aflau pe o insulă de coral. Se lăsă pradă viselor plăcute, apărat de soare și ignorând ce cobea Piggy.

— Cîți om fi? insistă Piggy
 Ralph înaintă și se opri lîngă grăsan.
 — Habar n-am.
 Pe apele lucioase, sub pîcla arșiței, se strecurau ici și colo brize ușoare. Cînd ajungeau la platformă, frunzele de palmieri porneau să șoptească, iar pete neclare de soare alunecau pe trupul băieților sau se mișcau la umbră, ca niște ființe strălucitoare și înaripate.
 Piggy își înălță privirea spre Ralph. Pe fața acestuia umbrele se inversaseră; deasupra erau verzi, iar jos strălucitoare, proiectate de lagună. Prin păr i se furișă o rază tulbure de soare.
 — Trebuie să facem ceva.
 Ralph nu-i dădu nici o atenție. Iată, în sfîrșit, locul mult visat, dar niciodată înțeles pe deplin, prinzînd brusc o viață adevărată. Deschise buzele într-un zîmbet de încîntare, iar Piggy, luînd surîsul lui drept o dovadă că era acceptat, rîse încîntat.
 — Dacă-i într-adevăr o insulă...
 — Dar asta ce-o mai fi?
 Ralph încetă să zîmbească și arătă cu degetul spre lagună. Printre ierburile marine și ferigi se vedea un obiect alb-gălbui.
 — E o piatră.
 — Nu. E o scoică.
 Piggy nu-și mai găsea locul, cuprins de un entuziasm frenetic.
 — Așa e. E o scoică! Am mai văzut una la fel. Pe zidul din spatele casei cuiva. Zicea că-i o cochilie. Sufla în ea și-atunci venea mămica lui. Costă o groază de bani...
 Aproape de cotul lui Ralph, vlăstarul unui palmier se apleca peste lagună. Greutatea trunchiului făcuse să se ridice o moviliță de pămînt sterp, afînat, și palmierul avea să se prăbușească în curînd. Ralph smulse tulpina și începu s-o vînture prin apă, în timp ce pești sclipitori fulgerau în toate părțile. Piggy se aplecă riscant.
 — Ai grijă. Ai s-o spargi...
 — Gura!
 Ralph vorbi cu gîndul aiurea. Scoica era interesantă, frumoasă, o adevărată jucărie scumpă; dar plăsmuirile vii din visul lui diurn stăruiau încă între el și Piggy, care, în această împrejurare, se dovedi o ființă fără importanță. Tulpina palmierului se îndoi și Ralph împinse scoica printre ierburi, întinse mîna ca o pîrghie și apăsă cu cealaltă, pînă cînd cochilia ieși la suprafață picurînd și Piggy reuși s-o apuce.
 Acum, că scoica nu mai era doar un obiect vizibil dela distanță și intangibil, Ralph se entuziasma și el.
 — ...o cochilie face o groază de bani, bolborosi Piggy. Sînt sigur că, dacă ai vrea să cumperi una, ar trebui să dai pe ea o mulțime de bani... Ala o ținea pe zidul grădinii, iar mătușica...
 Ralph îi luă scoica și pe braț i se prelinse puțină apă. De un alb-gălbui închis, scoica avea ici-colo pete trandafirii decolorate, între vîrfurile ei ros, nițel găurit, și valvele roz ale gurii, corpul lung de patruzeci de centimetri, acoperit cu un desen fin și cizelat, se răsucea ușor în spirală. Ralph o scutură, golind de nisip tubul adînc.
 — ...mugește ca o vacă, spuse Piggy Avea și niște pietre albe, și mai avea o colivie cu un papagal verde. Firește, nu sufla în pietrele albe, zicea...
 Se opri să-și tragă răsuflarea și mîngîie obiectul strălucitor din mîinile lui Ralph.
 — Ralph!
 Băiatul îl privi.
 — Cu ajutorul ei, îi putem chema pe ceilalți. Ca să ne adunăm. Cînd or să ne audă, or să vină toți...
 Îl privi radios pe Ralph.
 — Asta urmăreai, va să zică? De asta ai scos cochilia din apă?
 Ralph își dădu peste cap părul blond.
 — Cum sufla prietenul tău din cochilie?
 — Parcă scuipa, răspunse Piggy. Mătușica nu voia să mă lase să suflu, din cauza astmei. Băiatul zicea că trebuie să sufli prin capătul de jos.
 Piggy își puse mîna pe abdomenul umflat.
 — Hai, încearcă, Ralph. Cheamă-i!
 Neîncrezător, Ralph duse la gură capătul mic al scoicii și suflă. Prin gura cochiliei ieși doar un șuierat. Ralph se șterse pe buze de apa sărată și suflă

iar, dar scoica rămase tăcută.

— Parcă scuipa.

Ralph își strînse buzele și suflă în scoică, provocînd un sunet jos, ca un pîrț. Băieții se amuzară atît de tare, încît Ralph, între hohote de rîs, mai suflă un timp.

— Suflă pe aici, pe jos.

Ralph pricepu și suflă cu toată forța în scoică. Scoica răsună pe dată. O notă aspră și adîncă vui pe sub palmieri, se răspîndi prin pădurea încîlcită și reveni ca un ecou din granitul trandafirii al muntelui. Stoluri de păsări se înălțară din vîrfurile pomilor, iar prin desigurii un animal guiță și o rupse la fugă.

Ralph își dezlipi scoica de la gură.

— Măculiță!

După nota aspră a cochiliei, vocea lui obișnuită suna ca o șoaptă. O duse din nou la buze, trase adînc aer în piept și mai suflă o dată. Sunetul răsună din nou: apoi, la o încercare mai energică, sunetul urcă o octavă și deveni un zgomot strident și mai pătrunzător. Piggy striga ceva încîntat, iar lentilele îi sclipeau. Păsările țipau, animalele mici fugeau să se ascundă. Ralph obosi; sunetul coborî o octavă și deveni un gîlgîit, un șuierat.

Scoica tăcu — un colț strălucitor de elefant. Văzduhul insulei se umplu de țipetele păsărilor și de ecouri, iar fața lui Ralph se umbri de o emoție covîrșitoare.

— Sînt sigur că se poate auzi la kilometri.

Ralph își recăpătă suflul și smulse scoicii o serie de sunete scurte și violente.

— Ia te uită! exclamă Piggy. A apărut unul!

Printre palmieri, la vreo sută de metri de plajă, se ivise un copil. Era un băiețel de vreo șase ani, voinic și blond, cu hainele în zdrențe și mînjit pe față de fructele terciuite. Își lăsase pantalonii pe vine într-un scop anume și nu-i mai ridicase decît pe jumătate. Sări de pe terasa cu palmieri pe nisip, iar pantalonii îi căzură în jurul gleznelor; ieși din ei și se îndreptă spre platformă. Piggy îl ajută să se salte. Între timp, Ralph suflă de zor pînă cînd în pădure răsunară voci. Băiețelul se ghemui înaintea lui Ralph, privindu-l cu ochi strălucitori. Pe măsură ce se convingea că sunetul avea un scop precis, păru tot mai mulțumit și-și vîrî în gură singurul deget curat, degetul mare trandafirii.

Piggy se aplecă spre el.

— Cum te cheamă?

— Johnny.

Piggy bombăni pentru sine numele, apoi i-l strigă lui Ralph care, ocupat să sufle, nu arătă nici un interes. Plăcerea violentă stîrnită de acest sunet uluitor îi întunecase fața, iar bătăile inimii îi înfiorau cămașa scortșoasă. Strigătele din pădure se apropiau.

Pe plajă se observau semne de viață. Nisipul, palpitînd în pîcla arșiței, ascundea multe siluete de-a lungul cîtorva kilometri. Prin nisipul fierbinte și mut se îndreptau spre platformă mai mulți băieți. Trei copii, cît Johnny de mici, aproape că răsăriseră din pădurea unde se îndopaseră cu fructe. Unul brunet, ceva mai mic ca Piggy, își croi drum prin desiș, se îndreptă spre platformă și le zîmbi vesel tuturor. Veneau tot mai mulți. Urmînd exemplul inocentului Johnny, se așezară pe trunchiurile prăbușite ale palmierilor și așteptară. Ralph continuă să sufle, scoțînd sunete scurte și pătrunzătoare. Piggy se mișca printre ei, întrebîndu-i cum îi cheamă și încruntîndu-se în efortul de a le memora numele. Copiii vădeau față de el același respect firesc, ca în fața oamenilor cu megafoane. Unii erau goi și-și duceau hainele în mînă; alții erau pe jumătate dezbrăcați, cum se nimerise, în uniforme de școală cenușii, albastre, gălbui, în haine sau jersee. Aveau insigne, chiar și embleme, pulovere și ciorapi în dungii. Se adunaseră ciorchine peste trunchiurile palmierilor, în umbra verde: capete cu păr șaten, blond, brunet, castaniu, nisipiu, cenușiu deschis; capete care murmurau și șopteau; capete cu ochi care îl pîndeau pe Ralph, făcînd speculații de tot felul. Se petrecea ceva.

Copiii care veneau de-a lungul plajei, singuri sau cîte doi, apărură brusc la vedere cînd ieșiră din pîcla arșiței și pășiră pe nisipul din apropiere. Atenția îi era în primul rînd atrasă de o ființă întunecată, ca un liliac, ce dansa pe nisip, precedînd un trup care încă nu se vedea. Era umbra unui copil care, sub razele verticale ale soarelui, se micșorase, ajungînd o pată între picioarele grăbite. Cînd și ultima pereche, înaintînd sub o pată neagră

și tremurătoare, ajunse la platformă, Ralph îi observă, în vreme ce sufla din cochilie. Cei doi băieți, cu capete rotunde ca niște bile și cu păr cînepiu, se aruncară la pămînt și rămaseră acolo, rînjindu-i lui Ralph și suflînd din greu, ca niște cîini. Erau gemeni și dubletul arăta atît de nostim, încît te uluia, nevenindu-ți să-ți crezi ochilor. Respirau împreună, rînjeau împreună, vînjoși și plini de viață, își ridicară spre Ralph buzele umede: se părea că pielea fetei nu-i încăpea, așa încît profilurile le erau turtite, iar gurile și le țineau deschise. Piggy aplecă spre ei ochelarii cu lentile strălucitoare și, printre şuierăturile stridente ale scoicii, se auzi cum le repetă numele.

— Sam, Eric! Sam, Eric!

Apoi se încurcă; gemenii clătinară din cap și se arătară cu degetul, iar copiii rîseră.

În cele din urmă, Ralph încetă și rămase nemișcat, cu scoica într-o mîină și bărbia rezemată de genunchi. Ecourile și rîsetele se stinseră în depărtare și se așternu tăcerea.

Prin ceața diamantină a plajei se opintea o făptură întunecată. Ralph o văzu primul și o urmări pînă cînd forța privirii lui atrase toți ochii într-acolo. Făptura păși din miraj, ajunse pe nisipul curat și ceilalți observară că aspectul ei întunecat nu se datora atît umbrelor, cît hainelor. Un grup de băieți mergînd aproape la pas, în două șiruri paralele, și îmbrăcați în veșminte stranii și excentrice, iată ce era de fapt creatura. Duceau în mîină pantaloni scurți, cămăși și haine felurite. Fiecare purta o șapcă neagră și pătrată, cu o insignă de argint. Pelerine negre, cu o cruce lungă de argint în dreptul inimii și încheiate la gît cu un jabou gălbui, le ascundeau trupurile de la gît și pînă la călcîie. Arșița tropicelor, coborîrea, căutarea hranei, iar acum acest marș obositor de-a lungul plajei fierbinți îi făcuseră să semene la față cu niște prune proaspăt spălate. Băiatul care îi comanda era îmbrăcat la fel, avînd însă pe șapcă o insignă de aur. Cînd grupul lui ajunse la vreo zece metri de platformă, le dădu un ordin, iar băieții se opriră, trăgîndu-și suflarea, transpirați și unduindu-se în lumina nemiloasă. Cu pelerina fluturînd, comandantul păși înainte, se îndreptă hotărît spre platformă și scrută bezna care i se părea de nepătruns.

— Unde-i trompetistul?

Ralph, înțelegînd că pe cel din fața lui îl orbise lumina soarelui, răspunse:

— Nu-i nici un trompetist. Eu am suflat!

Băiatul se apropie și mai mult, își miji ochii și se uită atent la Ralph. Puștiul blond pe care îl văzu, cu o cochilie alb-gălbuie pe genunchi, nu păru să-l mulțumească. Se întoarse repede, învăluit în pelerina neagră.

— Da' nu-i nici un vapor?

Înăuntrul pelerinei înfoiate se vedea un trup înalt, subțirel și ciolănos; de sub șapca neagră ieșea un păr roșcat. Băiatul avea o figură boțită și pistruiată, urîță, însă fără a fi stupidă. Ochii de un albastru-deschis te măsurau nemulțumiți și furioși, sau gata să devină furioși.

— Nu-i nici un om mare pe aici?

— Nu-i nici unul, îi răspunse Ralph. Avem o întrunire. Veniți și voi.

Grupul de băieți cu pelerine începu să se destrame din șirul strîns.

Băiatul înalt le strigă:

— Corul! Drepti!

Corul se regrupa, respectînd resemnat ordinul, și rămase clătînîndu-se în soare. Cu toate acestea, unii din ei începură să protesteze slab:

— Ascultă, Merridew. Te rugăm, Merridew... n-am putea...?

Unul dintre băieți căzu cu fața în nisip, iar șirul se risipi, îl suiră pe platformă pe băiatul căzut și îl lăsară întins acolo. Merridew aruncă fulgere din priviri, dar se sili să iasă cu bine din această situație penibilă.

— Foarte bine atunci. Stați jos. Lăsați-l în pace.

— Dar, Merridew...

— Leșină mereu, răspunse Merridew. A leșinat la Gibraltar, la Addis-Abeba și la slujba religioasă de dimineață, în fața dirijorului corului.

La acest ultim amănunt răutăcios, membrii corului chicotiră, se așezară ca niște corbi pe trunchiurile devălmășite și îl studiară curioși pe Ralph. Piggy nu-i întrebă de nume. Superioritatea impusă de uniforme și autoritatea firească a vocii lui Merridew îl intimidau. Se strînse de cealaltă parte a lui Ralph și își făcu de lucru cu ochelarii.

Merridew se întoarse spre Ralph.

— Nu-i nici un om mare pe aici?

— Nu.
Merridew se așează pe un trunchi și se uită în jur.
— Atunci o să trebuiască s-avem singuri grijă de noi.
Piggy, aflat în siguranță de cealaltă parte a lui Ralph, vorbea timid:
— De-asta a convocat Ralph întrunirea. Ca să hotărîm ce-i de făcut.
Știm și unele nume. Țsta-i Johnny. Țștia doi... sînt gemeni, Sam și Eric? Care-i Eric? Tu ești? Nu... tu ești Sam...
— Eu sînt Sam...
— Și eu îs Eric...
— Să spună mai bine fiecare cum îl cheamă, zise Ralph. Pe mine mă cheamă Ralph.
— Știm aproape toate numele, zise Piggy. Tocmai le-am aflat.
— Astea-s nume de țînci, spuse Merridew. De ce să fiu Jack? Mă cheamă Merridew.
Ralph se întoarse brusc. Vocea băiatului arăta că știe ce vrea.
— Pe urmă, continuă Piggy, pe ăla... am uitat...
— Vorbești prea mult, spuse Jack Merridew. Gura, Fatty².
Izbucniră rîsete.
— Nu-l cheamă Fatty! strigă Ralph, numele lui adevărat e Piggy!
— Piggy!
— A, Piggy!
Pînă și țîncii ținură isonul hohotelor de rîs. Printre băieți se formă o vreme un circuit închis de simpatie, lăsîndu-l pe Piggy în afară; grăsanul se îmbujora, înclină capul și își șterse din nou ochelarii.
În cele din urmă, rîsul se domoli și apelul continuă. Printre cei din cor, Maurice era primul ca înălțime după Jack; era lat în umeri și zîmbea tot timpul. Mai era și un băiat slăbuț, cu mișcări furișe, pe care nu-l cunoștea nici unul; stătea izolat și firea lui ascunsă arăta limpede că nu voia să aibă de-a face cu nimeni. Murmură că se numea Roger și tăcu. Bill, Robert, Harold, Henry; băiatul din cor care leșinase se sprijini în capul oaselor de trunchiul unui palmier, îi zîmbi ușor lui Ralph și spuse că se numește Simon.
— Trebuie să hotărîm cum vom fi salvați, zise Jack.
Băieții se foiră. Unul dintre puști, Henry, spuse că voia să plece acasă.
— Gura! îi zise Ralph și ridică absent cochilia. Cred c-ar trebui s-avem un șef care să ia hotărîri.
— Un șef! Un șef!
— Eu trebuie să fiu șeful, zise Jack cu o obrăznicie sfruntată, fiindcă sînt coristul principal și șeful clasei. Știu să cînt în do diez.
Băieții se foiră din nou.
— Foarte bine atunci, spuse Jack. Eu...
Ezită. Băiatul brunet, Roger, se trezi în sfîrșit și vorbea răspicat:
— Să votăm.
— Da!
— Să votăm pentru șef!
— Să votăm...
Jocul de-a votatul era aproape la fel de plăcut ca și cel cu cochilia. Jack încercă să protesteze, dar în hărmălaia iscată, dorința tuturor de a avea un șef se transformă în alegere, prin aclamarea lui Ralph. Nici unul dintre băieți n-ar fi putut găsi o justificare serioasă alegerii. Doar Piggy dăduse dovadă de bun simț, în vreme ce faptele îl desemnau clar pe Jack ca șef. Nemișcarea lui Ralph le atrăsese atenția: apoi înălțimea și aspectul lui plăcut; și, ca un element tainic, dar foarte puternic — cochilia. Cel care suflase în cochilie, cel care stătuse și îi așteptase pe platformă cu scoica delicată bălăbănindu-i-se pe genunchi, făcea o figură aparte.
— Pe cel cu scoica!
— Ralph! Ralph!
— Să-l alegem șef pe cel cu trompeta!
Ralph ridică mîna, impunînd tăcere.
— Foarte bine. Cine-l vrea pe Jack ca șef?
Cu o supunere obosită, corul înălță mîinile.
— Cine mă vrea ca șef?
Toate mîinile, în afară de cele ale coriștilor și a lui Piggy, se ridicară imediat. Apoi Piggy o ridică și el, vrînd-nevrînd.
— Atunci eu sînt șeful, numără Ralph.

²Grăsanul.

Cercul izbucni în aplauze. Pînă și corul aplaudă; pistruii de pe fața lui Jack dispărură sub roșeața jignirii. Se ridică, apoi se răzgîndi și se așeză la loc, în timp ce văzduhul vuia. Ralph îl privi, gata să-i ofere ceva.

— Firește, corul e al tău.

— Am putea face o armată din el...

— Sau vînători...

— Am putea...

Îmbujorarea dispăru de pe fața lui Jack. Ralph ceru din nou cu mîna să se facă tăcere.

— Jack e șeful corului. Băieții ar putea... ce-ai vrea să fie?

— Vînători.

Jack și Ralph schimbă zîmbete de afecțiune timidă. Ceilalți începură să vorbească înfocat.

— Foarte bine, corul. Scoateți-vă pelerinele, zise Jack și se ridică.

Băieții din cor, ca și cum ar fi scăpat de școală, se ridicară, începură să trîncănească și își așezară pelerinele negre pe iarbă la grămadă. Jack și-o puse pe-a lui pe trunchiul de lîngă Ralph. Pantalonii scurți și cenușii i se lipiseră de trup din cauza transpirației. Ralph îi privi cu admirație, iar cînd Jack observă, îi explică:

— Am încercat să mă cațăr pe dealul ăla ca să văd dacă e apă împrejur. Da' ne-a chemat scoica ta.

Ralph îi zîmbi și ridică scoica, impunînd tăcere.

— Ascultați-mă cu toții. Trebuie să am timp ca să văd cum stau lucrurile. Nu pot hotărî pe loc ce-i de făcut. Dacă nu-i o insulă, o să fim salvați imediat. Așa că trebuie să hotărîm dacă e sau nu o insulă. Rămîneți cu toții pe loc, așteptați și nu vă îndepărtați. Trei dintre noi — dacă luăm mai mulți, o să ne încurcăm și-o să ne rătăcim — trei dintre noi o să plecăm în cercetare. O să merg eu, Jack și...

Se uită împrejur la fețele aprinse de emoție. Nu ducea lipsă de băieți dintre care să aleagă.

— Și Simon.

Băieții din jurul lui Simon chicotiră, iar el se ridică și rîse scurt. Paloarea leșinului îi dispăruse; era un băiețel subțirel, vioi, privind pe sub o claie de păr drept, negru și aspru, care îi atîrna în lațe.

Dădu din cap spre Ralph.

— Bine.

— Și eu...

Jack înșfăcă un cuțit lung din buzunarul de la spate și-l înfipse într-un trunchi. Murmurul se stîrni iar, apoi se stinse.

Piggy se foi.

— Vin și eu.

Ralph se întoarse spre el.

— Nu ești bun la așa ceva.

— Dar...

— N-avem nevoie de tine, i-o tăie Jack. Trei sîntem de-ajuns.

Ochelarii lui Piggy scînteiară.

— Am fost cu el cînd a găsit cochilia. Am fost cu el înaintea celorlalți.

Nici Jack și nici restul nu-i dădură vreo atenție. Se împrăștiară cu toții. Ralph, Jack și Simon săriră de pe platformă și o luară de-a lungul plajei, trecînd de bazin. Piggy se ținu bombănind în urma lor.

— Dacă Simon merge între noi, atunci o să vorbim peste capul lui, zise Ralph.

Cei trei începură să meargă la pas. Din cînd în cînd, Simon trebuia să facă doi pași mici și repezi ca să-i ajungă. Ralph se opri brusc și se întoarse spre Piggy.

— Ascultă!

Jack și Simon se prefăcură că nu observă nimic, își văzură de drum.

— Nu poți să vii cu noi!

Ochelarii lui Piggy se aburiră iar — de data asta de umilință.

— Tu le-ai spus! După ce că te-am rugat.

Se înroși, iar buzele îi tremurară.

— După ce te-am rugat că nu vreau...

— Despre ce dracu' vorbești?

— De faptul că mi se spune Piggy. Ți-am zis că nu-mi pasă cîtă vreme n-au să mă strige Piggy; te-am rugat să nu le zici, dar te-ai apucat și le-ai spus imediat...

Se așternu tăcerea. Ralph îl privi pe Piggy cu mai multă înțelegere, își dădu seama că îl jignise și că îl zdrobise sufletește. Ezită între două căi — de a-și cere scuze sau de-a continua cu jignirile.

— Mai bine Piggy decât Fatty, conchise el cu brutalitatea conducătorului înnăscut, dar, oricum, îmi pare rău dacă te simți jignit. Întoarce-te, Piggy, și strânge numele băieților. Asta-i treaba ta. La revedere.

Se întoarse și o rupse la fugă după cei doi. Piggy rămase nemișcat, iar indignarea de pe față îi dispăru treptat. Reveni la platformă.

Cei trei băieți păseau repede pe nisip. Fluxul scăzuse, iar ierburile marine întăriseră o fișie a plajei, făcând-o tare ca o șosea. Un fel de splendoare se răspîndi asupra lor și asupra peisajului; îi pătrunse și se simțiră fericiți. Se întoarseră unul spre celălalt, rîseră tare și vorbiră fără să se asculte. Văzduhul sclipea. Ralph, simțind nevoia de-a găsi o explicație, stătu în mîini și căzu. Cînd încetară să rîdă, Simon îi mîngîie timid brațul lui Ralph; trebuiră să rîdă din nou.

— Hai, zise imediat Jack, sîntem exploratori.

— Mergem pînă la capătul insulei și ne uităm după colț, zise Ralph.

— Dacă o fi într-adevăr o insulă...

Acum, aproape de sfîrșitul după-amiezei, mirajele se mai domoleau. Găsiră capătul insulei, care apărea foarte deslușit, fără să-și fi pierdut, prin magia mirajelor, forma sau realitatea. O îngrămădire obișnuită de blocuri cubice, cu o stîncă imensă înălțîndu-se din lagună. Pe stîncă își aveau cuibul păsările marine.

— Parcă-i glazura de pe o prăjitură roz, zise Ralph.

— Nu-i nimic de văzut după colț, fiindcă nu există un colț, zise Jack. E o mică îndoitură — și, vă dați seama, stîncile sînt tot mai greu de urcat...

Ralph își puse mîna streășină la ochi și urmări conturul zdrențuit al colțurilor stîncoși ce înaintau spre munte. Această parte a plajei era mai aproape de munte decât toate celelalte.

— O să încercăm să ne cățărăm pe munte de aici, zise el. Cred că-i calea cea mai ușoară. E mai puțină vegetație de junglă și mai multă stîncă trandafirie. Haideți.

Cei trei băieți începură să se cațere. O forță necunoscută smulsese și sfărîmase aceste cuburi, astfel că zăceau strîmb, claie peste grămadă, ca o piramidă. Cele mai răspîndite erau stîncile trandafirii, încălecate de un bloc pus pieziș; iar peste bloc un altul, și așa mai departe, pînă cînd masa trandafirie devenea o aglomerare de stînci în echilibru, izbucnind din fantastica încrengătură a lianelor din pădure. Printre stîncile rozalii erau adeseori și cărări înguste, șerpuid în sus. Băieții reușiră să se strecoare de-a lungul lor cu fața la stîncă, pătrunzînd adînc în universul plantelor.

— Cine-a făcut cărarea asta?

Jack se opri și își șterse fața de sudoare. Ralph rămase alături, gîfîind.

— Oamenii?

Jack clătină sceptic din cap.

— Animalele, zise el.

Ralph cercetă bezna de sub pomi. Pădurea vibra subtil.

— Haideți.

Ascensiunea abruptă pe tancurile de stîncă nu se dovedi atît de grea ca trecerile ocazionale prin tufișuri, pentru a da de urma cărării în continuare. Rădăcinile și tulpinile lianelor erau atît de încălcite, încît băieții trebuiau să se furișeze printre ele ca niște ace flexibile. Singurul lor ghid, în afară de solul cafeniu și de razele întîmplătoare prin frunziș, era direcția pantei: dacă o gaură, de pildă, acoperită de dantela lianelor era mai sus sau mai jos decât o alta.

Într-un fel, reușiră să urce.

Prins în păienjenishul lianelor, poate în cea mai grea clipă, Ralph se întoarse cu ochi strălucitori spre ceilalți.

— Tuț!

— Meserie!

— Mișto!

Greu de ghicit de ce se bucurau. Toți trei se înfierbîntaseră, erau murdari și frînți de oboseală. Ralph se zgîriase rău. Liane, groase ca pulpele lor, nu le îngăduiau să înainteze decât prin niște tunele. Ralph strigă de probă și ascultară cu toții ecourile înăbușite.

— Asta-i o adevărată explorare, zise Jack. Sînt sigur că n-a mai călcat nimeni pe aici.

— Ar trebui să desenăm o hartă, propuse Ralph. Ce păcat că n-avem hîrtie.

— Am putea să zgîriem pe coajă de copac și să umplem dungile cu lut negru, zise Simon.

Privirile lor învăpăiate se adunară din nou, solemn, în beznă.

— Meserie!

Nu aveau destul loc ca să stea cu capul în jos. Ralph își exprimă de data asta intensitatea emoției prefăcîndu-se că-l doboară pe Simon cu o lovitură; în curînd, în penumbră se văzu doar un morman de trupuri fericite și agitate.

Cînd se despărțiră, Ralph vorbi primul:

— Trebuie să ne vedem de drum.

Granitul trandafiriu al stîncii următoare se afla mult dincolo de liane și de pomi, așa că reușiră să urce repede poteca. Drumul îi conduse în pădurea tot mai rară și întrezărită întinderea mării. O dată cu spațiul deschis apăru și soarele; le usca sudoarea ce le pătrunsese hainele în arșița întunecată și umedă. Calea spre vîrf le părea, în sfîrșit, un fel de cățărare peste stîncile trandafirii, fără să se mai cufunde în beznă. Băieții își croiră drumul prin defilee și printre bucățile ascuțite de stîncă.

— Ia uitati-vă! Ia uitati-vă!

Sus, deasupra acestui capăt al insulei, stîncile sfărîmate se ridicau ca niște clăi și coșuri de casă. Cea de care se sprijinea Jack se mișca și, cînd o împinse, hurui.

— Haideți...

Porniră însă nu spre vîrf. Asaltul culmii trebuia să mai aștepte; acum, cei trei băieți acceptaseră o altă provocare. Stîncă era cît un mic automobil.

— Împingeți!

Se legănară înainte și înapoi, pentru a ține ritmul.

— Împingeți!

Accelerarea mișcării de pendul, accelerare, accelerare, ridicare, apăsare în punctul final de echilibru... mai tare... mai tare...

— Împingeți!

Stîncă uriașă se clătină, pivotă pe un punct de sprijin, hotărî să nu se întoarcă, se balansa în aer, se desprinse, căzu, se rostogoli, sări suierînd prin văzduh și sapă o groapă adîncă prin bolta pădurii. Ecouri și păsări își luară zborul, un praf alb și roz pluti în aer, pădurea de sub ei se zgudui, ca și cum ar fi trecut prin ea un monstru turbat: apoi insula se liniști.

— Tuț!

— Ca o bombă!

— Ura!

Cinci minute nu se clintiră de la locul triumfului, în cele din urmă însă, plecară.

Mai departe, drumul spre vîrf se dovedi ușor. Cînd mai aveau cîtiva pași, Ralph se opri.

— Dumnezeu!

Se aflau pe buza unui golf, sau a unei jumătăți de golf, în peretele muntelui. Locul era plin cu flori albastre, un fel de plante de stîncă; vegetația atîrna peste deschizătura din stîncă și se răspîndea abundent prin bolta pădurii. Prin aer roiau fluturi, ridicîndu-se de pe plante, zburînd și așezîndu-se la loc.

Dincolo de golf se zărea culmea pătrătoasă a muntelui și în curînd ajunseră pe ea.

Ghiciseră că era o insulă: tot cățărîndu-se printre stîncile trandafirii, străjuite de mare, și prin aerul cristalin al înălțimilor, înțeleseseră parcă instinctiv că marea îi înconjura. Dar nu voiau să-și spună ultimul cuvînt decît odată ajunși în vîrf, cînd vor fi avut o perspectivă panoramică asupra mării.

Ralph se întoarse spre ceilalți.

— Tot ce-i aici ne aparține.

Insula semăna oarecum cu o barcă; cocoșată la un capăt, cobora în spate, anevoios, spre țarm. De ambele părți — stînci, recife, vîrfuri de pomi și o costișă abruptă; înaintea lor, în lungimea bărcii, o coborîre mai domoală, îmbrăcată de pomi și cu sclipiri trandafirii, apoi întinderea plată a junglei din insulă, de un verde intens, dar termina la la capăt printr-o coadă trandafirie, în locul unde insula pătrundea în mare se găsea o altă; o stîncă aproape izolată, ca un fort, înfruntîndu-i peste frunziș asemenea unui bastion rozaliu

și îndrăzneț.

Băieții cercetară totul, apoi se uitară în largul mării. Erau sus de tot, iar după-amiaza trecuse de mult; mirajele nu răpeau perspectivei nimic din limpezimea ei.

— Uite un recif. Un recif de coral. Am văzut poze cu stînci de-astea.

Reciful situat cam la un kilometru depărtare, și mergînd paralel cu așa-zisa lor plajă, îngrădea mai multe laturi ale insulei. Așa cum se ivea schițat pe mare, părea opera unui uriaș care se aplecase pentru a reproduce forma insulei, trăgînd o linie continuă cu creta, dar obosind înainte de-a fi terminat. Apa din golf era albastru-verzuie, iar stîncile și plantele marine se vedeau ca într-un acvariu; dincolo de brîul de recife lucea albastrul întunecat al mării. Fluxul înainta, dîre lungi de spumă se spărgeau de stînci și, pentru o clipă, băieții simțiră că barca se mișcă încet la pupa.

Jack arătă în jos.

— Uite unde am aterizat.

În spatele prăpăstiilor și al stîncilor se deschidea o spărtură printre pomi; trunchiuri zdrobite, apoi brazda, lăsînd între ea și mare franjuri de palmieri. Tot acolo, înfiptă în lagună, era și platforma alături de care se foiau ca niște insecte siluetele copiilor.

Ralph schiță cu degetul o linie șerpuitoare, pornind din locul sterp unde stăteau, pe pantă, în josul defileului, printre flori, ocolind în cercuri stîncă de la care pornea brazda.

— Asta-i drumul cel mai scurt înapoi.

Cu ochii strălucitori, cu gurile deschise, triumfători, savurau dreptul de a domina. Se simțeau înălțați: erau prieteni.

— Nu văd nici o dîră de fum de la vreun sat, sau vreo barcă, remarcă Ralph. O să ne asigurăm mai tîrziu; dar nu cred că insula-i locuită.

— O s-avem ce mîncă! strigă Jack. O să vînăm! O să prindem animale... pîn-au să vină să ne ia de-aici.

Simon îi privi tăcut, dădu din cap, iar părul negru îi căzu pe frunte și pe ceafă; fața îi strălucea.

Ralph se uită în jos, în direcția opusă, unde nu se vedea nici un recif.

— E mai abrupt, zise Jack.

Ralph își făcu palmele căuș.

— Bucățița aia de pădure de acolo, de jos... o ține muntele.

Fiecare loc vizibil de pe munte era împădurit — doar flori și pomi.

Pădurea fremăta, mugi și plesni ca un bici. Florile de stîncă din apropiere tresăriră și briza aduse o clipă răcoarea pe fețele lor.

— Totul ne aparține, spuse Ralph și își întinse brațele.

Rîseră, făcură salturi și urlară pe munte.

— Mi-e foame!

Cînd Simon pomeni că îi era foame, își dădură seama că și lor le era.

— Haideți, zise Ralph, am aflat ce voiam.

Coborîră pe o costișă de stîncă, căzură printre flori și își croiră drum pe sub pomi. Se opriră și cercetară curioși desigurile dimprejur.

Simon vorbi primul.

— Parcă sînt niște lumînări. Tufișuri de lumînare. Muguri de lumînare.

Erau tufișuri de tuia întunecate și frumos mirositoare, iar mugurii, de un verde ca ceara, stăteau strînși la lumină. Jack spintecă unul cu briceagul și zeama îi improșcă.

— Muguri de lumînare.

— Nu-i poți aprinde, zise Ralph. Doar seamănă cu lumînările.

— Sînt luminări verzi, spuse Jack disprețuitor, nu le putem mîncă.

Haideți.

Se aflau la marginea pădurii dese și pășeau obosiți pe o potecă, cînd deodată auziră zgomote — guițături — și zgomotul sacadat al unor copite pe o potecă. Pe cînd înaintau, guițăturile crescuseră, devenind disperate. Găsiră un purceluș prins într-o plasă de liane, zbătîndu-se, pradă unei spaime demente, ca să iasă din plasa elastică. Guița subțire, foarte ascuțit și insistent. Cei trei băieți se repeziră, iar Jack își scoase cuțitul cu un gest larg. Ridică brațul. Urmă o tăcere scurtă după care porcul continuă să guițe, lianele continuă să se smucească, iar lama continuă să strălucească la capătul brațului osos. Pauza dură atît cît animalul să priceapă ce îngrozitoare va fi lovitura ce i se pregătea. Apoi purcelușul se smulse dintre liane și o zbughi prin tufișuri. Băieții se uitară unii la alții, iar apoi la locul dramei. Jack pâlise sub pistrui. Dîndu-și seama că ținea încă în aer cuțitul, își coborî brațul

și vîrî lama la loc în teacă. Rușinați, izbucniră toți trei în hohote de rîs și porniră să coboare înapoi pe potecă.

— Alegeam locul, zise Jack. Așteptam să mă hotărăsc unde să-l împung.

— Porcii se înjunghie, nu se împung, îl corectă Ralph violent. Se spune întotdeauna înjunghiatul unui porc.

— Îl înțepi în grumaz și lași să se scurgă sîngele, zise Jack, altfel nu poți mânca din carnea lui.

— De ce n-ai...?

Știau cu toții motivul pentru care Jack nu lovise: din pricina spaimei imense stîrnite de cuțitul ce cobora și avea să taie în carne vie; din pricina sîngelui de nesuportat.

— Eram gata, zise Jack.

Mergea înaintea lor și nu-i vedeau chipul.

— Alegeam locul. Data viitoare...!

Își smulse cuțitul din teacă și-l înfipse într-un pom. Data viitoare avea să fie fără milă. Se uită împrejur fioros, sfidîndu-i să-l contrazică. Ieșiră la lumina soarelui, se apucară să caute și să devoreze hrana, apoi înaintară pe brazdă spre platformă și spre adunarea băieților.

II

Focul de pe munte

Nici nu apucă Ralph să termine cu suflatul în cochilie, că platforma se și umplu, întrunirea de acum se deosebea de cea de dimineată. Soarele după-amiezei cădea pieziș de pe cealaltă parte a platformei și majoritatea copiilor, simțind prea tîrziu arsura razelor, își puseseră hainele. Băieții din cor, care nu mai formau un grup compact, își scosese pelerinele.

Ralph stătea pe un trunchi prăbușit, cu partea stîngă a trupului la soare. La dreapta lui se găsea grosul corului; la stîngă băieții mai mari, care nu se cunoscuseră înainte de evacuare; în față, pe iarbă, se ghemuiau țîncii.

Tăcere. Ralph ridică pe genunchi scoica trandafiriu-gălbui și o briză bruscă împrăstie lumină pe platformă. Nu era decis dacă să se ridice sau să rămînă jos. Se uită la stînga, spre bazin. Piggy stătea alături, dar nu-l ajuta. Ralph își dres glasul.

— Așa.

Își dădu seama că putea să vorbească fluent și să le spună ce-avea de spus. Își trecu mîna prin părul blond și vorbi:

— Sîntem pe o insulă. Ne-am suit pe vîrful muntelui și-am văzut apă de jur împrejur. N-am văzut nici case, nici fum, nici urme de pași, nici bărci și nici oameni. Sîntem pe o insulă nelocuită, fără alți oameni pe ea.

— Cu toate astea, e nevoie de o armată... ca să vînăm, îl întrerupse Jack. Ca să vînăm porci...

— Da. Sînt porci pe insulă.

Toți trei încercară să descrie animalul roz ce se zbatuse în liane.

— Am văzut...

— Guița...

— A scăpat...

— Înainte de a-l putea omorî... dar... data viitoare!

Jack înfipse cuțitul într-un trunchi și se uită în jur provocator.

Întrunirea se liniști.

— Așa că, vedeți, zise Ralph, avem nevoie de vînători ca să facem rost de carne. Și mai e ceva.

Ridică scoica de pe genunchi și se uită la fețele vărgate de soare.

— Nu există nici un om mare. Va trebui s-avem singuri grijă de noi.

Întrunirea murmură, apoi tăcu.

— Și încă un lucru. Nu se poate să vorbim toți odată. Va trebui să ridicăm mîna, ca la școală.

Ținu scoica în față și se uită la gura ei.

— Am să-i dau cochilia celui care vorbește.

— Cochilia?

— Așa se cheamă scoica. Am să-i dau cochilia primului care vorbește. S-o țină cînd vorbește.

— Dar...

— Ascultă...

— Și nu-l va întrerupe nimeni. Doar eu.
Jack se ridică în picioare.
— Să facem reguli! strigă el nervos. O groază de reguli! Iar dacă le încalcă cineva...
— Ura!
— Țuț!
— Bang!
— Bong!
Ralph simți că i se ia scoica din poală. Piggy, în picioare, strânse la piept marea cochilie gălbuie și strigătele se stinseră. Jack rămase în picioare, se uită nesigur la Ralph, care îi zîmbi, și mîngîie bușteanul. Jack se așează. Piggy își scoase ochelarii și clipi des, în timp ce-i ștergea de cămașă.
— Îl încurcați pe Ralph. Nu-l lăsați să ajungă la lucrul cel mai important. Se întrerupse pentru a urmări efectul.
— Cine știe că sîntem aici? Ia spuneți!
— Se știe la aeroport.
— Ala cu trompeta...
— Tăticu.
Piggy își puse ochelarii.
— Nimeni nu știe unde sîntem, zise Piggy.
Era mai palid decît înainte și se emoționase.
— Poate că știau unde mergem; dar poate că nu. Și nu știu unde sîntem, fiindcă n-am ajuns la destinație.
Îi urmări o clipă cu ochi mari, apoi se răsuci pe călcîie și se așează. Ralph îi luă cochilia din mînă.
— Asta voiam și eu să spun, continuă el, cînd voi toți, voi toți...
Se uită la fețele lor atente.
— Avionul a fost doborît de tir și s-a prăbușit în flăcări. Nimeni nu știe unde sîntem. Am putea să rămînem aici vreme îndelungată.
Tăcerea era atît de desăvîrșită, încît auzeau gîfîiturile lui Piggy. Soarele se strecură și se așternu auriu pe jumătate din platformă. Briza care se ținuse scai de ei pe lagună, ca o pisicuță, se furișă pe platformă și se pierdu în pădure. Ralph dădu în lături smocul de păr blond care îi atîrna pe frunte.
— Așa că s-ar putea să rămînem aici vreme îndelungată.
Tăcere. Deodată, Ralph zîmbi.
— Sîntem însă pe o insulă bună. Jack, Simon și cu mine ne-am cățărat pe munte. E grozav. Am găsit hrană și băutură și...
— Stînci...
— Și flori albastre...
Piggy, revenindu-și oarecum, arătă spre cochilia din mîinile lui Ralph, iar Jack și Simon tăcură. Ralph continuă.
— Dacă tot trebuie să așteptăm, ne-am putea distra pe insulă.
Făcu un gest larg.
— E ca într-o carte.
Se iscă hărmălaie.
— Comoara din insulă...
— Rîndunici și amazoane...
— Insula coralilor...
Ralph scutură cochilia.
— E insula noastră. E o insulă bună. Pînă vin oamenii mari să ne ia de aici, ne putem distra.
Jack întinse mîna după cochilie.
— Sînt și porci, zise el. Si hrană; și apă în care să ne scăldăm, în rîulețul de colo — tot ce vrei. A mai descoperit ceva ceva?
Îi dădu înapoi cochilia lui Ralph și se așează. Se părea că nimeni nu mai descoperise altceva.
Băieții mai mari îl observară primii pe băiețelul care se opunea. Un grup de copii mici îl împingeau, iar el nu voia să înainteze. Un nichipercea de vreo șase ani, care pe o parte a feței avea o pată, un semn din naștere, de culoarea dudei. Stătea în picioare, scăldat de lumina violentă a atenției generale; scurma în iarba aspră cu degetul mare de la picior. Bombănea și era gata să izbucnească în plîns.
Ceilalți băieței, care șopteau, dar erau serioși, îl împinseră spre Ralph.
— Foarte bine, zise Ralph, haide, apropie-te.
Băiețelul se uită împrejur, cuprins de panică.
— Vorbește!

Băiețelul întinse mîna după cochilie, iar adunarea hohoti; își retrase brusc mîinile și începu să plîngă.

— Dați-i cochilia! strigă Piggy. Dați-i cochilia!

În cele din urmă, Ralph îl convinse să țină scoica, dar între timp hohotele îi curmaseră băiețelului vocea. Piggy îngenunche alături de el cu scoica într-o mînă, ascultînd și traducînd adunării cele auzite.

— Vrea să știe ce-aveți de gînd cu șarpele ăla.

Ralph rîse, iar ceilalți băieți îl imitară. Băiețelul se ghemui și mai mult.

— Care șarpe?

— Spune că există o fiară.

— O fiară?

— Ca un șarpe. Foarte mare. A văzut-o.

— Unde?

— În pădure.

Briza răătăitoare, sau poate apusul soarelui, strecură nițică răcoare pe sub pomi. Băieții o simțiră și se foiră stingheriți.

— Nu există nici o fiară și nici un șarpe pe o insulă ca asta, explică Ralph prietenos. Nu trăiesc decît în țările mari, ca Africa sau India.

Murmure; capetele confirmară printr-o mișcare gravă.

— Zice că fiara a venit pe întuneric.

— Atunci n-a putut s-o vadă!

Rîsete și strigăte de bucurie.

— Ați auzit? Zice c-a văzut-o pe întuneric...

— Susține cu încăpăținare c-a văzut-o. Fiara a venit și pe urmă a plecat, s-a întors și-a vrut să-l mănînce...

— A visat.

Ralph rîse și se uită împrejur, așteptînd confirmarea din partea băieților. Cei mai mari fură de acord; dar ici și colo, printre țînci, stăruia o neîncredere care trebuia risipită altfel decît prin asigurări raționale.

— Probabil c-a visat urît, după ce s-a tot opintit printre lianele alea.

Aprobară din nou grav; auziseră de coșmaruri.

— Zice c-a văzut fiara, șarpele ăla, și vrea să știe dacă o să se întoarcă din nou astă-seară.

— Da' nu-i nici o fiară!

— Zice că dimineața s-a transformat într-o liană, una de-aia din pomi, groasă ca frînghia și care atîrnă de pe ramuri, întrebă dacă o să se mai întoarcă astă-seară.

— Da' nu-i nici o fiară!

Nu mai rîdea nimeni, toți urmăreau discuția cu un aer grav. Ralph își trecu mîinile prin păr și se uită la băiețel amuzat, dar și enervat.

Jack luă cochilia.

— Ralph are dreptate, firește. Nu-i nici un șarpe. Chiar dac-ar fi, o să-l vînam și-o să-l omorîm. O să vînam porci și-o s-avem carne pentru toți. Și-o să ne uităm și după șarpe...

— Da' nu-i nici un șarpe!

— O să vedem cînd o să mergem la vînătoare.

Ralph se enervă și, pentru o clipă, se simți învins. Părea confruntat cu un lucru intangibil. Din ochii care îl priveau atît de concentrat dispăruse orice veselie.

— Da' nu-i nici o fiară!

O forță de care nu fusese conștient îl îmboldi să declare din nou răspicat:

— Vă spun că nu-i nici o fiară.

Adunarea tăcea.

Ralph ridică din nou cochilia și buna dispoziție îi reveni cînd se gîndi la ce avea să le spună.

— Ajungem acum la lucrul cel mai important. M-am gîndit. M-am gîndit la el în timp ce ne cățăram pe munte.

Le aruncă celorlalți doi un zîmbet larg și complice.

— Și chiar acum pe plajă. Uite la ce m-am gîndit. Trebuie să ne distrăm. Și trebuie să fim salvați.

Strigătele aprobatoare ale adunării îl lovira ca un val și își pierdu șirul. Se gîndi din nou.

— Trebuie să fim salvați; și, firește, vom fi salvați.

Bombănituri. Simpla afirmație, nesprrijinită de vreo dovadă, ci doar de greutatea noii autorități a lui Ralph, stîrni ușurare și veselie. Trebui să

scutire cochilia înainte de a se face auzit.

— Tatăl meu e în marină. A zis că nu mai există nici o insulă necunoscută. Zice că regina are o cameră mare, plină de hărți, pe care sînt desenate toate insulele din lume. Așa că are și o fotografie a insulei ăsteia.

Din nou veselie și bună dispoziție.

— Și, într-o bună zi, au să trimită aici un vapor. S-ar putea să fie chiar vaporul lui tăticu. Așa că vedeți, într-o bună zi tot o să fim salvați.

Se opri, încîntat de concluzie. Adunarea se simți mai în siguranță în urma cuvintelor lui. Acum țineau la el și îl respectau. Izbucniră în aplauze și în curînd platforma răsuna de zgomotul lor. Ralph roși, se uită într-o parte la Piggy, care plesnea de admirație, și apoi în cealaltă la Jack, care rînjea, arătînd că și el știa să bată din palme.

Ralph scutură cochilia.

— Tăceți! Așteptați! Ascultați!

Continuă în tăcere, purtat de propriul triumf.

— Mai e ceva. Să-i ajutăm să ne găsească. Dacă se apropie un vapor de insulă, poate că n-o să ne observe. Așa că trebuie să facem fum pe vîrfurile muntelui! Să aprindem un foc!

— Un foc! Să aprindem un foc!

Toți băieții se ridicară brusc în picioare. Jack răcnea printre ei, uitînd de cochilie.

— Haideți! După mine!

Pe sub palmieri se stîrni un zgomot care anunță fojgăiala. Ralph se sculase și el, țipînd să se facă liniște, dar fără să-l audă cineva. Gloata se îndreptă deodată spre înălțimile insulei și dispăru în urma lui Jack. Chiar și țîncii plecară, croindu-și drum printre frunzele și crăcile rupte. Nu rămaseră decît Ralph, cu cochilia în mînă, și Piggy.

Piggy își regăsise răsufierea.

— Ce țînci! zise el disprețuitor. Se poartă ca niște țînci!

Ralph îl privi bănuitor și lăsă cochilia pe trunchiul unui copac.

— Sînt sigur c-a trecut ora ceaiului, zise Piggy. Ce-și închipuie c-au să facă pe muntele ăla?

Mîngîie cu respect scoica, apoi se opri și își înălță privirea.

— Ralph! Ei! Unde te duci?

Ralph înainta din greu peste primele valuri ale brazdei. Departe, înaintea lui, răsunau trosnituri și rîsete. Piggy îl privi dezgustat.

— Ca niște țînci...

Suspînă, se aplecă și își înnodă șireturile. Zgomotul adunării în mișcare se pierdu pe munte. Apoi, cu expresia de martir a unui tată pus să îndure scrîntelile copiilor, luă cochilia, se îndreptă spre pădure și trecu peste brazdă.

Sub cealaltă parte a vîrfului muntelui se afla o platformă împădurită. Ralph se trezi din nou că repetă gestul de a-și face mîinile căuș.

— Uite, acolo jos avem lemne de foc.

Jack îi dădu dreptate și se trase de buza inferioară. Cam la treizeci de metri mai jos de ei, pe peretele mai abrupt al muntelui, platforma părea locul ideal pentru obținerea combustibilului. Pomii, sub arșița umedă, nu aveau destul pămînt ca să crească, se prăbușeau prematur și putrezeau; lianele îi cotopeau, dar alte vlăstare căutau să iasă la lumină.

Jack se întoarse spre corul gata să-i execute ordinele. Sepcile lor negre, simbolice, le alunecaseră pe ureche, ca niște berete.

— O să facem un morman de vreascuri. Haideți!

Găsiră o potecă potrivită și începură să tragă de vreascuri. Pînă și copiii care ajunseseră în vîrf își dădură drumul la vale, apucîndu-se cu toții de treabă. Doar Piggy nu muncea. Aproape toate vreascurile erau atît de putrede, încît cînd trăgeai de ele se rupeau, stîrnind un nor de așchii, de viermi și de putreziciuni; cîteva trunchiuri ieșiră însă întregi. Gemenii Sam și Eric fură primii care găsiră un buștean bun, dar nu reușiră să-l scoată pînă cînd Ralph, Jack, Simon, Roger și Maurice nu-l apucară și ei.

Încetul cu încetul, traseră lemnul mort și grotesc pe stîncă și îl rostogoliră peste ea. Fiecare grup de băieți își aduse contribuția, mare sau mică, și mormanul de vreascuri creștea. La întoarcere, Ralph se trezi că duce un buștean împreună cu Jack și își zîmbiră, împărțind greutatea. Din nou, prin briză, prin strigăte și printre razele piezișe ale soarelui se răspîndi acea

splendoare, acea stranie și nevăzută lumină a prieteniei, a aventurii și a mulțumirii.

— E îngrozitor de greu.

— Nu pentru noi doi, zise Jack și îi întoarse zîmbetul.

Împreună, unindu-și eforturile sub povară, înaintară din greu pe ultima parte abruptă a muntelui. Intonară: Unu! Doi! Trei! și zvîrliră bușteanul peste mormanul uriaș de crăci. Apoi se dădură înapoi, rîzînd cu mare chef, iar Ralph stătu în mîini. Mai jos, pe munte, băieții încă munceau, deși unii dintre cei mici pierduseră interesul și căutau fructe prin noua pădure. Gemenii, cu o inteligență nebănuită, urcară muntele cu brațele pline de frunze uscate și le aruncară peste morman. Rînd pe rînd, dîndu-și seama că mormanul crescuse destul, băieții încetară să plece după vreascuri și rămaseră înconjurați de vîrfurile trandafirilor și zdrobite ale muntelui. Respirau regulat și transpirația li se zvîntase.

Ralph și Jack se priviră, în timp ce restul de băieți se odihneau alături, îi cuprinse treptat un sentiment de rușine și nu știau cum să-și înceapă mărturisirile.

Ralph vorbi primul, roșu la față.

— Vrei?

Își dresе glasul și continuă.

— Vrei să aprinzi focul?

Acum, cînd absurditatea situației devenise limpede, Jack roși și el. Începu să se bîlbîie.

— Freci două bețișoare. Le freci...

Îi aruncă o privire lui Ralph, care își mărturisi confuz incompetența.

— Are cineva chibrituri?

— Faci un arc și învîrtești săgeata, zise Ralph.

Își frecă mîinile, imitînd mișcarea.

— Pssst! Pssst!

Deasupra muntelui sufla slab briza. Piggy se apropie, îmbrăcat în pantaloni scurți și cămașă; ieși cu greu și atent din pădure, în timp ce lumina soarelui de seară i se reflecta pe ochelari. Ținea cochilia sub braț.

— Piggy, ai cumva chibrituri? îi strigă Ralph.

Ceilalți băieți reluară strigătul pînă cînd tot muntele vui. Piggy clătină din cap și se apropie de mormanul de vreascuri.

— Dumnezeule! Ce mai morman!

Jack arată brusc cu mîna.

— Ochelarii lui — să-i folosim ca lupe!

Îl înconjură mai înainte ca Piggy să poată da înapoi.

— Hei, lăsați-mă în pace!

Scoase un urlat de groază cînd Jack îi smulse ochelarii.

— Aveți grijă! Dați-mi-i înapoi! De-abia mai văd! O să spargeți cochilia!

Ralph îl împinse cu cotul și îngenunche lîngă morman.

— La o parte din lumină!

Băieții se împingeau și se trăgeau, oferind o mînă de ajutor. Ralph mișcă ochelarii înainte și înapoi, dintr-o parte într-alta, pînă cînd imaginea albă și lucioasă a soarelui în asfințit se așternu pe o bucată de lemn putred. Aproape imediat, un fir subțire de fum se înălță și îl făcu să tușească. Jack îngenunche și el și suflă încet, pînă cînd fumul se împrăstie, se îngroșă și apărură flăcări. Flacăra, aproape invizibilă la început în lumina vie a soarelui, cuprinse o ramură, crescua, prinse timid culoare și ajunse la o cracă unde explodă cu o trosnitură violentă. Se prelinse în sus și băieții izbucniră în strigăte de veselie.

— Ochelarii! urlă Piggy. Dați-mi ochelarii!

Ralph se îndepărtă de morman și lăsă ochelarii în mîinile întinse nesigur de Piggy. Vocea acestuia se transformă într-un murmur.

— Totu-i neclar. Nici nu-mi văd mîna... !

Băieții țopăiau de fericire. Mormanul era putred și uscat ca iasca, încît crăci întregi se predau cu voluptate flăcărilor galbene care se avîntau în sus, aruncînd o jerbă mare de foc la șapte metri. Căldura bătea la mare distanță în jur, iar briza era un rîu de scînteii. Trunchiurile se fărîmîtau într-o pulbere albă.

— Mai aduceți lemne! Aduceți cu toții lemne! strigă Ralph.

Viața deveni o întrecere cu focul, iar băieții se risipiră prin pădurea de pe costisă, înălțarea unui drapel de flăcări filfiind permanent pe munte, iată sarcina imediată; nimeni nu se gîndea la urmări. Pînă și copiii cei mai mici,

cînd nu se lăsau ademeniți de fructe, aduceau vreascuri și le aruncau în foc. Aerul se mișcă puțin mai repede, transformîndu-se într-un vînt ușor, încît părțile adăpostite și cele din care bătea vîntul se deosebeau limpede, într-o parte aerul era răcoros, în cealaltă focul azvîrlea un braț sălbatic de arșiță, care făcea ca părul copiilor să se zbîrlească pe loc. Băieții simțiră vîntul serii pe fețele umede și se opriră să se bucure de prospețimea lui; atunci descoperiră că erau frînți de oboseală. Se aruncară jos la umbră, printre stîncile sparte. Pala se micșoră repede; apoi mormanul se prăbuși pe dinăuntru cu un zgomot moale, de cenușă, aruncînd o nouă jerbă de scînteii, care se aplecă și se risipi în vînt. Băieții zăceau suflînd din greu, ca niște cîini.

Ralph își înălță fruntea de pe brațe.

— N-a fost bine!

Roger scupă la țintă în cenușa fierbinte.

— Ce vrei să spui?

— N-a ieșit fum. Doar o pălălaie.

Piggy se așezase între două stînci, ținînd cochilia pe genunchi.

— N-a fost un foc care să ne fie de folos, zise el. Nici n-am putea să-l ținem aprins, chiar dac-am încerca.

— Ce să zic, grozav ai mai încercat, zise Jack disprețuitor. Te-ai mulțumit să stai.

— L-am aprins cu ochelarii lui, spuse Simon, ștergîndu-se cu brațul pe obrazii negri. Asta a fost ajutorul lui.

— Am cochilia, răspunse Piggy indignat. Lăsați-mă să vorbesc!

— Cochilia nu mai contează pe vîrful muntelui, așa că taci din gură, zise Jack.

— Am cochilia.

— Să punem crăci verzi, zise Maurice. E cel mai bun mijloc de-a scoate fum.

— Am cochilia...

Jack se întoarse furios.

— Gura!

Piggy se posomori. Ralph îi luă cochilia și se uită la cercul de băieți.

— Trebuie să alegem pe cîtiva care să se îngrijească de foc. Oricînd poate să treacă un vapor în depărtare — arată cu mîna înspre linia întinsă a orizontului — iar dacă semnalăm, o să vină și-o să ne ia. Și mai e ceva. Ar trebui să fixăm mai multe reguli. Ne întîlnim unde e cochilia. Aceași regulă aici, sus, ca și jos pe plajă.

Băieții își dădură asentimentul. Piggy vru să vorbească, surprinse privirea lui Jack și renunță. Jack se ridică, întinse brațele să primească cochilia și ținu obiectul delicat în mîinile murdare de funingine.

— De acord cu Ralph. Trebuie să fixăm reguli și să le respectăm. La urma urmei, nu sîntem sălbatici. Sîntem englezi; iar englezii sînt cei mai buni la toate. Așa că trebuie să ne purtăm civilizat.

Se întoarse către Ralph.

— Ralph... am să împart corul, adică pe vînătorii mei, în două grupe, și-o să ne ocupăm noi cu întreținerea focului...

Acest act generos stîrnî un val de aplauze; Jack le zîmbi și agită cochilia, cerînd tăcere.

— Acum lăsăm focul să se stingă. Tot nu vede nimeni fumul noaptea. Și-o să-l aprindem iar, cînd o să vrem. Altos — tu ai să te îngrijești ca focul să ardă săptămîna asta; săptămîna viitoare, îl facem în trei locuri.

Adunarea aprobă grav.

— Va trebui să avem grijă și de veghe. Dacă zărim un vapor pe-acolo — îi urmărim direcția brațului osos — o să punem pe foc ramuri verzi. O să iasă și mai mult fum.

Se uitară concentrat la albastrul intens al orizontului, ca și cum în orice clipă ar fi putut să apară acolo o mică siluetă.

La asfințit, soarele — o picătură de aur arzător — alunecă tot mai mult spre pragul lumii. O dată cu încetarea luminii și a căldurii, își dădură brusc seama de venirea serii.

Roger luă cochilia și se uită posac împrejur.

— M-am uitat pe mare. Nici urmă de vapor. Poate că n-o să fim niciodată salvați.

Se iscă un murmur, care apoi se stinse. Ralph îi luă cochilia.

— Am mai spus că-ntr-o bună zi vom fi salvați. Trebuie doar să

așteptăm, asta-i tot.

Sfidându-i, cuprins de indignare, Piggy luă cochilia.

— Asta am spus și eu! Am vorbit de întrunirile noastre și de altele, iar tu mi-ai zis să tac...

Vocea i se înălță într-un urlet de imputări. Băieții se foiră și încercară prin strigăte să-l reducă la tăcere.

— Ați zis că vreți un foc mic, dar v-ați dus și-ați strâns un morman de surcele cît o clăie. Dacă zic ceva, strigă Piggy, cu un realism amar, îmi spuneți să tac; dar dacă Jack, sau Maurice, sau Simon...

Se opri în mijlocul tumultului, rămase în picioare, uitându-se peste ei, de-a lungul laturii ostile a muntelui, spre locul întins unde găsiseră vreascurile. Apoi izbucni într-un rîs atît de ciudat, încît tăcură cu toții, privindu-i uimiți ochelarii lucitori, îi urmăriră privirea și descoperiră gluma amară.

— Ați reușit într-adevăr să aprindeți un foc mic.

Fumul se înălța ici și colo printre lianele atîrnate de pomii uscați sau pe cale de-a se usca. Între timp, o limbă de foc răsări la rădăcina unui smoc de ierburi, iar apoi fumul se întetî. Flăcări mici apărură la rădăcina unui copac, se strecurară prin frunze și prin tufișuri, crescînd mereu și deschizînd drum. O jerbă plesni în trunchi și se cațără pe el ca o veveriță viu colorată. Fumul crescînd, se cernu printre ramuri și se rostogoli într-o parte. Veverița sări pe aripile vîntului, se agăță de un alt pom rămas în picioare și ronțăi de sus în jos. Sub bolta întunecată a frunzelor și a fumului, focul se înstăpîni pe pădure și începu s-o roadă. Hectare de fum galben și negru alunecară lent spre mare. La vederea flăcărilor și la asaltul irezistibil al focului, băieții urlară de bucurie și de entuziasm. Flăcările, cuprinse parcă de o energie sălbatică, se țirau ca un jaguar pe burtă spre liziera de palmieri tineri ca niște mesteceni, care străjuiau întinderea de stînci trandafirii. Atinseră primul pom, și pe ramuri se ivi un frunziș de foc. Inima flăcărilor sări sprinten între arbori, apoi se undui și învăpăie întregul șir. Mai jos de copiii care țopăiau de bucurie, vreo patru sute de metri pătrați de pădure căzuseră pradă fumului și flăcărilor. Zgomotele izolate ale focului se amestecau într-un răpăit de tobă, care părea că zguduie muntele.

— Ați reușit într-adevăr să aprindeți un foc mic.

Ralph tresări și își dădu seama că băieții rămîneau tăcuți și nemișcați, conștienți de măreția și de spaima forței dezlănțuite sub ei. Revelația, spaima și măreția spectacolului îl înfurieră.

— Mai taci din gură!

— Am cochilia, răspunse Piggy jignit. Am dreptul să vorbesc.

Îl priviră indiferenți și traseră cu urechea la răpăitul de tobă al focului. Piggy urmări nervos iadul de flăcări și strînse cochilia în brațe.

— Va trebui să-l lăsăm să ardă. Și era lemnul nostru de foc.

Se linse pe buze.

— N-avem nimic de făcut. Va trebui să fim mai atenți. Mi-e teamă...

Jack își mută ochii de la foc.

— Ți-e întotdeauna teamă! Huo, Fatty!

— Am cochilia, răspunse Piggy trist, și se întoarse spre Ralph. Am cochilia, nu-i așa, Ralph?

Ralph se întoarse cu părere de rău de la spectacolul splendid și măreț.

— Ce spui?

— Cochilia. Am dreptul să vorbesc.

Gemenii chicotiră.

— Am vrut fum...

— Ia uitați-vă!

O perdea de fum se întindea la o depărtare de mai mulți kilometri de insulă. Toți băieții, cu excepția lui Piggy, începură să chicotească; nu trecu mult și se tăvăleau de rîs.

Piggy își ieși din sărite.

— Am cochilia! Vă rog, ascultați-mă! În primul rînd, ar fi trebuit să facem adăposturi jos, pe plajă. Noaptea e foarte frig acolo. Dar nici n-a apucat Ralph să spună: "Foc!", și-ați pornit cu zbieretele și urletele aici pe munte. Ca niște ținci!

Începură să-i asculte tirada.

— Cum credeți că o să fiți salvați, dacă nu vă ocupați de lucrurile importante și nu vă purtați civilizat?

Își scoase ochelarii și se prefăcu că lasă cochilia jos; dar mișcarea

bruscă a celor mai mulți dintre băieții mai mari spre cochilie îl făcu să se răzgîndească. O vîrî la subsuoară și se ghemui din nou pe stîncă.

— Nici n-ați ajuns bine aici, c-ați aprins un foc de tabără inutil. Uite, ați dat foc la întreaga insulă. N-o să fim caraghioși dacă arde insula? Fructe fierte, asta o să mîncăm, și porc fript. Nu-i de rîs! Ați spus că Ralph e șeful, dar nu i-ați dat timp să se gîndească. Iar cînd zice ceva, o rupeți la fugă ca...

Se opri să-și tragă răsuflarea, iar focul mugi spre ei.

— Și asta nu-i tot. Pustii ăia! Cei mici! Cine i-a luat în seamă? Cine știe cîți sînt?

Ralph făcu brusc un pas înainte.

— Ți-am spus. Ți-am spus să faci o listă de nume.

— Cum s-o fac singur? strigă Piggy indignat. Au așteptat două minute, apoi s-au aruncat în mare; s-au dus în pădure; s-au risipit peste tot. De unde să știu cum îl cheamă pe fiecare?

Ralph își linse buzele palide.

— Deci, nu știi cîți sîntem?

— De unde să știu, dacă pustii se risipesc în toate părțile ca furnicile? Cînd v-ați întors voi trei și-ați apucat să le spuneți s-aprindă focul, au fugit cu toții și n-am mai apucat...

— Ajunge! se răsti Ralph și îi smulse cochilia. Treaba ta dacă nu i-ai numărat.

— ...pe urmă ai venit și mi-ai luat ochelarii...

Jack se întoarse la el.

— Gura!

— ...iar ținții rătăcesc pe unde arde focul. De unde știi că nu sînt tot acolo?

Piggy se ridică în picioare și arătă cu mîna spre fum și foc. Printre băieți se stîrni un murmur, care apoi se stinse. Se întîmpla un lucru ciudat cu Piggy, căci se înăbușea, încercînd să respire.

— Piciul ăla... vorbi el gîtuit... cel cu semnul pe față, nu-l mai văd. Unde-o fi?

Mulțimea tăcea mîlc.

— Cel care a pomenit de șarpe. Era acolo...

Un pom explodă în foc ca o bombă. Jerbe înalte de liane se înălțară o clipă la vedere, agonizară și căzură la loc. Băieții țipară de frică:

— Șerpîi! Șerpîi! Uite șerpîi!

La asfințit, neobservat, soarele se odihnea aproape deasupra mării. Fețele băieților erau roșii, luminate de jos. Piggy se prăbuși peste o stîncă și o prinse cu brațele.

— Puștiul care avea semnul pe față... unde-i... unde-i? Vă spun c-a dispărut!

Băieții se priviră cu teamă, fără să le vină să creadă.

— ...unde-i?

Ralph bombăni un răspuns, parcă de rușine.

— Poate că s-a întors la... la...

Sub ei, pe partea ostilă a muntelui, răpăiala de tobă continua.

III

Colibele de pe plajă

Jack stătea frînt de șale. Se aplecase ca un alergător, cu nasul aproape de pămîntul jilav. Trunchiurile și lianele care le împodobeau ca niște ghirlande se pierdeau în bezna verde, la zece metri deasupra; iar de jur împrejur — tufişuri. Nu se vedea decît o slabă urmă de cărare; o rămurică plesnită și conturul vag al unei copite. Jack își lăsă bărbia în jos și le cercetă, ca și cum ar fi vrut să le silească să-i vorbească. Apoi, ca un cîine, înainte anevoie în patru labe, fără să-i pese de poziția lui incomodă, se furișă vreo cîțiva metri și se opri. Văzu un laț de liană, cu un cîrcel atîrnat de o cracă noduroasă. Cîrcelul era lustruit pe dedesubt: porcii, trecînd pe dedesubt, îl frecaseră cu țepii lor.

Jack se ghemui cu fața la cîțiva centimetri de urmă, apoi scrută penumbra tufişurilor. Părul de culoarea nisipului, mult mai lung decît cînd săriseră din avion, se decolorase, iar spinarea goală i se acoperise cu o puzderie de pistrui întunecați și se cojise, arsă de soare. Tîra în mîna dreaptă

un băț de vreun metru și jumătate; n-avea pe el decât niște pantaloni scurți zdrențuiți, susținuți de cureaua în care înfipsese cuțitul, închise ochii, ridică fruntea și respiră ușor, cu nările larg deschise, prelucrând informațiile aduse de curentul de aer cald. Și el, și pădurea erau absolut nemișcați.

În cele din urmă, respiră adânc, într-un suspin lung, și deschise ochii. Erau de un albastru-strălucitor, și în accesul lui de furie păreau că-i ies din cap, aproape înnebuniți. Își linse buzele uscate și cercetă pădurea necomunicativă. Apoi se furișă mai departe și o apucă la întâmplare.

Tăcerea pădurii era mai apăsătoare decât arșița, iar la acea oră nu se auzea nici măcar bîzîitul insectelor. Jack trezi o pasăre frumos colorată dintr-un cuib primitiv de rămurele și atunci tăcerea se sfărîmă și un țipăt ascuțit, ce părea că vine din abisul secolelor, stîrni ecouri. Pînă și Jack se trase înapoi la acest țipăt, ținîndu-și cu un șuierat respirația; o clipă, se simți mai degrabă o ființă temătoare — o maimuță ascunsă de crăcile încălțate ale pomilor — decât un vînător. Apoi însă, urma aceea și nemulțumirea surdă îi rechemară atenția, iar el cercetă concentrat solul. Se opri lîngă trunchiul unui arbore uriaș, cu flori palide pe scoarța cenușie, închise ochii și trase din nou în piept aerul cald; respiră scurt, pe față i se așternu o paloare, apoi sîngele îi năvăli la loc. Pășii ca o umbră prin bezna de sub pomi și se ghemui, uitîndu-se la pămîntul bătătorit pe care călca.

Excrementele de animale erau calde. Zăceau grămadă printre brazde. Erau verzi ca măslinele, netede și scoteau aburi ușori. Jack înălță fruntea și privi masa impenetrabilă de liane întinsă de-a lungul potecii. Ridică sulița și se strecură înainte. În dosul lianelor, poteca se unea cu o cărare deschisă de porci, destul de largă și de bătătorită ca să fie un drum. Solul se întărise prin bătătoreala zilnică, iar cînd Jack își îndreptă trupul, auzi ceva mișcîndu-se pe drum. Trase brațul drept înapoi și aruncă sulița cu toată forța. De pe potecă răzbătu răpăitul rapid și aspru al unor copite — un zgomot de castaniete, seducător, înnebunitor — promisiunea că vor avea carne. O zbughi din tufiș și înșfacă sulița. Răpăitul copitelor de porc se pierdu în depărtare.

Jack rămase pe loc, scăldat în sudoare, mînjit cu dungii de pămînt cafeniu — victima greutăților unei zile de vînătoare. Înjură, ieși de pe potecă și își urmă drumul pînă cînd pădurea se deschise vag și în locul trunchiurilor goale, susținînd acoperișul întunecat, se iviră trunchiuri de un cenușiu-deschis, încoronate cu frunze de palmier, în spatele lor, marea sclipea și Jack auzi voci. Ralph stătea în fața lagunei, lîngă un adăpost din trunchiuri și frunze de palmieri, o colibă grosolană care părea gata să se prăbușească. Nu-l observă pe Jack decât cînd vorbi.

— Aveți cumva apă?

Ralph, încruntat, înălță privirea din masa de frunze, își plimbă ochii peste Jack, dar nu-l observă.

— Am întrebat dacă are cineva niște apă. Mi-e sete.

Ralph își mută atenția de la adăpost și-l observă, tresărind, pe Jack.

— Ei, salut! Apă? Acolo, lîngă pom. Trebuie să mai fi rămas.

Jack luă dintr-un grup de coji așezate la umbră o tigvă de nucă de cocos, plină ochi cu apă proaspătă, și bău. Apa i se prelinse pe bărbie, pe gît și pe piept. Respiră zgomotos cînd termină.

— Simțeam nevoia să beau.

— Mai înalț-o puțin, vorbește Simon din adăpost.

Ralph se întoarse spre adăpost și ridică o cracă plină de frunze.

Frunzele se desprinseră și căzură fluturînd. În gaura făcută, se ivi chipul nedumerit al lui Simon.

— Iartă-mă.

Ralph contemplă nemulțumit dezastrul.

— N-am să reușesc niciodată să-l repar.

Se trînti la picioarele lui Jack. Simon rămase pe loc, uitîndu-se prin gaura din adăpost. Odată întins la pămînt, Ralph explică:

— Am lucrat zile întregi. Și uite rezultatul!

Ridicaseră două adăposturi șubrede. Unul din ele se deteriorase complet.

— Și trag chiulul întruna. Ții minte întrunirea? Cînd s-a spus că toată lumea trebuie să muncească din greu pînă terminăm adăposturile?

— Afară de mine și de vînătorii mei...

— Afară de vînători. Ei bine, ținții sînt...

Gesticulă, căutînd un cuvînt.

— Nu-i nimic de făcut cu ei. Nici cei mai mari nu sînt mai breji. Vezi? Am

muncit toată ziua cu Simon. Nu ne-a ajutat nimeni. S-au dus să se scalde, să mănânce sau să se joace.

Simon își scoase prudent capul.

— Tu ești șeful. Dă-le ordin.

Ralph ședea culcat și se uita la palmieri și la cer.

— Întruniri. Cui nu-i plac întrunirile? Zilnic. De două ori pe zi. Discutăm.

Se ridică într-un cot.

— Sînt sigur că, dacă suflu acum în cochilie, or să vină cu toții în fugă.

Și atunci, știi bine, o să fim foarte solemni, iar cineva o să spună c-ar trebui să construim un avion, un submarin sau un televizor. La sfîrșitul întrunirii, or să lucreze cinci minute și pe urmă or să se ripisească sau or să plece la vînătoare.

Jack roși.

— Vrem carne.

— Deocamdată n-avem deloc. Și ne trebuie și adăposturi, în afară de asta, vînătorii tăi s-au întors de mai multe ore. S-au scaldat.

— M-am dus să explorez, zise Jack. Eu le-am dat drumul. A trebuit să mă duc. M-am...

Încercă să evoce impulsul covîrșitor de a depista urme de animale și de a le omorî.

— M-am dus să explorez. M-am gîndit că singur...

Nota de nebunie îi reapăru în ochi.

— M-am gîndit c-aș putea să ucid.

— Dar n-ai făcut-o.

— Am crezut c-o să reușesc.

În vocea lui Ralph vibra o energie ascunsă. e

— Dar n-ai făcut-o încă.

Insinuarea lui ar fi putut trece ca neintenționată, dacă n-ar fi fost intonația.

— Bănuiesc că n-ai de gînd să ne ajuți la adăposturi, nu?

— Ne trebuie carne...

— Și n-o avem.

Dușmănia era limpede.

— O s-avem! Data viitoare! Trebuie să pun un vîrf de fier la sulită! Am rănit un porc, dar a căzut sulita din el. Dacă am reuși să facem vîrf uri...

— Avem nevoie de adăposturi!

Deodată, pe Jack îl apucă furia.

— Mă acuzi...?

— Nu spun decît c-am lucrat din răspuțeri. Doar atît.

Se roșiseră amîndoi și le venea greu să se mai uite unul la altul. Ralph se rostogoli pe burtă și începu să se joace cu iarba.

— Dacă mai plouă ca atunci cînd ne-au dat drumul, o să avem sigur nevoie de adăposturi. Și mai e ceva. Avem nevoie de adăposturi din pricina...

Se opri o clipă și mînia i se stinse. Continuă să discute despre acest nou subiect mai puțin primejdios.

— Ai băgat de seamă, nu?

Jack lăsă sulita și se așeză pe vine.

— Ce anume?

— Ei bine, le e teamă.

Se răsuci în iarbă și se uită la fața fioroasă și murdară a lui Jack.

— Vorbesc de ce se întîmplă. Copiii visează. E ușor să-i auzi. Ai fost treaz azi-noapte?

Jack clătină din cap.

— Vorbesc și țipă în somn. Țîncii. Chiar și unii dintre cei mari. Ca și cum...

— Ca și cum ar fi o insulă primejdioasă.

Uimiți de întrerupere, își ridicară privirea spre fața serioasă a lui Simon.

— Ca și cum, reluă Simon, fiara sau șarpele ăla ar exista cu adevărat.

Țineți minte?

Cei doi băieți mai mari tresăriră cînd auziră cuvîntul detestat. Șerpii nu erau pomeniți, nu trebuiau pomeniți.

— Ca și cum ne-am afla pe o insulă primejdioasă, zise Ralph încet. Da, așa e.

Jack se ridică în capul oaselor și își întinse picioarele.

— Sînt scrîntiți.

— Nebuni de-a binelea. Țineți minte când ne-am dus în explorare?
Își zîmbiră unul altuia, amintindu-și de măreția primei zile. Ralph continuă.

— Așa că ne trebuie adăposturi, ca un fel de...

— Cămin.

— Exact.

Jack își strînse picioarele, își prinse genunchii în mâini și se încruntă ca să înțeleagă limpede situația.

— Cu toate acestea... în pădure... Vreau să spun, când vinezi... nu când culegi fructe, firește, când ești singur...

Se opri o clipă, nesigur dacă Ralph îl ia în serios.

— Zi-i mai departe.

— Dacă vinezi, te trezești uneori că...

Roși brusc.

— Firește, nu-i nici o primejdie. Doar o impresie. Simți că nu vinezi... ci că ești vînat; ca și cum te-ar urmări tot timpul ceva în junglă.

Tăcură din nou: Simon concentrat, Ralph neîncrezător și vag indignat. Se ridică în capul oaselor și se frecă pe umăr cu o mîna murdară.

— Păi, nu știu.

Jack sări în picioare și vorbi foarte repede.

— Așa te simți în pădure. Firește, nu-i nimic la mijloc. Doar... doar...

Făcu cîțiva pași rapizi spre plajă, apoi se întoarse.

— Doar eu știu cum se simt. Înțelegeți? Asta-i tot.

— Cel mai bun lucru e să fim salvați.

Jack trebui să reflecteze o clipă înainte de a-și aminti ce însemna salvarea.

— Salvați? A, da, desigur. Deși aș vrea să prind mai întîi un porc...

Înșfăcă sulita și o azvîrli în pămînt. Expresia opacă și dementă îi reveni în priviri. Ralph îl examina prin claia de păr blond.

— Atîta vreme cît vînătorii tăi au grijă de foc...

— Tu și focul ăla!

Cei doi băieți coborîră pe plajă, se întoarseră și se uitară peste umăr la muntele roz. Șuvița de fum schiță o linie încrețită pe albastrul compact al cerului, tremură, se înălță și dispăru. Ralph se încruntă.

— Mă întreb cît de departe se vede.

— La cîțiva kilometri.

— Nu iese destul fum.

Rădăcina de jos a șuviței, conștientă parcă de privirea lor, se îngroșă, deveni tulbure și alb-gălbuie, iar apoi se cațără pe coloana firavă.

— Au pus pe foc ramuri verzi, murmură Ralph. Așa o fi?

Ridică ochii și se întoarse brusc, scrutînd orizontul.

— Acum văd!

Jack strigă atît de tare, încît Ralph tresări violent.

— Ce? Unde? Un vapor?

Jack arăta însă spre prăpăstiile înalte care coborau de pe munte spre partea mai plană a insulei.

— Firește! Acum stau întinși acolo sus... n-au încotro, cît soarele e prea puternic...

Ralph privi uimit fața extaziată a lui Jack.

— ...se duc sus, sus de tot, ca să stea la umbră, să se odihnească în timpul arșiței, ca vacile acasă...

— Am crezut c-ai văzut un vapor!

— Am putea să ne apropiem pe furiș... să ne vopsim fețele, ca să nu ne vadă... poate să-i înconjurăm și atunci...

Ralph nu-și mai putu stăpîni indignarea.

— Vorbeam de fum! Nu vrei să fii salvat? Nu știi să vorbești decît de porci, porci și iar porci!

— Dar avem nevoie de carne!

— Muncesc toată ziua doar eu cu Simon, iar tu te întorci și nici măcar nu observi c-am ridicat colibe?

— Și eu am muncit...

— Tu faci ce-ți place! strigă Ralph. Vinezi! În timp ce eu...

Se înfruntară pe plaja strălucitoare, uimiți de sentimentul dușmăniei.

Ralph își mută primul privirea, prefăcîndu-se că se interesează de un grup de tînci pe nisip. De după platformă se auziră țipetele vînătorilor care se scăldau în bazin. La capătul platformei zăcea culcat Piggy, cu ochii la apa

sclipitoare.

— Băieții nu-s de mare folos.

Voia să spună că nimeni nu-i chiar așa cum ți-l închipui.

— Simon! El e de folos, continuă el și arată spre adăposturi. Toți ceilalți s-au cărat. Simon a muncit ca și mine. Doar că...

— Simon e întotdeauna gata să dea o mână de ajutor.

Ralph se întoarse la adăposturi, cu Jack alături.

— Am să te ajut nițel, înainte de-a mă scălda, murmură Jack.

— Nu te deranja.

Cînd ajunseră însă la adăposturi, Simon dispăruse. Ralph vîrî capul în gaura dintre frunze, și-l retrase și se întoarse spre Jack.

— A întins-o.

— S-o fi săturat, zise Jack, și s-a dus să se scalde și el.

Ralph se încruntă.

— E un băiat ciudat. E neobișnuit.

Jack îi dădu dreptate, mai mult de dragul de a fi de acord cu el, și, printr-un consemn tacit, părăsiră adăpostul și se îndreptară spre bazin.

— Iar pe urmă, zise Jack, după ce mă scald și mănînc, am să mă duc în partea ailaltă a muntelui, să văd dacă nu găsesc vreo urmă. Vii și tu?

— Dar soarele aproape c-a asfințit...

— Poate mai am timp.

Se plimbară împreună — două lumi de experiențe și sentimente diferite, incapabile să comunice.

— Dac-aș putea să prind un porc!

— Eu mă întorc să continuu lucrul la adăposturi.

Se priviră nedumeriți, cu dragoste și ură. Toată apa caldă și sărată a bazinului, strigătele, stropeala și rîsetele reușiră cu greu să-i unească din nou.

Simon, pe care se așteptau să-l găsească, nu se afla la bazin.

Cînd ceilalți doi porniseră de-a lungul plajei ca să se uite la munte, Simon îi urmărise la cîțiva pași, apoi se oprise. Rămăsese pe loc și se încruntase la o movilă de nisip pe plajă, unde cineva încercase să ridice o casuță sau o colibă. Apoi se întorsese cu spatele și intrase hotărît în pădure. Era un băiat mic și osos, cu bărbia ascuțită; ochii foarte strălucitori îl înșelaseră pe Ralph cînd îl socotise încîntător de vesel și de malițios. Claia de păr negru și aspru atîrna lungă, acoperindu-i aproape fruntea joasă și lată. Purta niște pantaloni scurți în zdrențe și era în picioarele goale, ca și Jack. Pielea, destul de închisă la culoare, se bronzase puternic, lucind de transpirație.

Își croi drum în susul brazdei, trecu de marea stîncă pe care se cocoțase Ralph în prima dimineață și o apucă la dreapta, printre pomi. Călca cu pași regulați prin hectarele de pomi fructiferi, unde și cei mai neajutorați își găseau ușor hrană, chiar dacă era nesatisfăcătoare. Florile și fructele creșteau împreună pe aceiași pomi, pretutindeni plutea mirosul de fructe coapte și se auzea bîzîitul a milioane de albine adunînd miere. Aici îl ajunseră din urmă puștii care fugiseră după el. Vorbeau, scoteau strigăte de neînțeles și îl trăgeau spre pomi. Apoi, în bîzîitul albinelor, în lumina soarelui de după-amiază, Simon le culese fructele la care nu puteau ajunge, le alese pe cele mai frumoase din frunziș și le împărți mîinilor întinse și nenumărate. Cînd îi sătură, se opri și se uită împrejur. Puștii îl pîndeau cu o expresie ciudată peste mîinile pline cu fructe coapte.

Simon plecă de lîngă ei și o luă pe poteca de-abia vizibilă. În curînd, jungla înaltă îl înghiți. Trunchiuri lungi purtau flori de un albastru pal, neobișnuite, pînă sus, în bolta întunecată, unde viața continua zgomotos. Aerul de aici era întunecat, iar lianele își lăsau brațele în jos, ca un cordaj de vas cu pînze scufundat. Pașii i se imprimau în pămîntul moale, iar lianele tremurau pe toată lungimea cînd le lovea.

Ajunse în sfîrșit într-un loc unde lumina se revărsa din plin. Neavînd nevoie să urce prea mult ca să găsească soarele, lianele țesuseră un covor uriaș, atîrnat într-o latură a luminișului din junglă; o puzderie de stînci ieșeau aproape la suprafață și nu lăsau să crească decît plantele mici și ferigile, întregul spațiu era îngrădit de tufișuri întunecate și frumos mirositoare — un amfiteatru de arșiță și de lumină. Un pom imens, prăbușit de-a lungul unui colț, se sprijinea de cei încă în picioare, iar o liană sprintenă arunca raze

galbene și roșii pînă în vîrf.

Simon se opri. Se uită peste umăr, ca și Jack, la cărările ascunse în urmă și aruncă repede o privire împrejur, pentru a se încredința că era complet singur. O clipă, se mișcă aproape pe furiș. Apoi se aplecă și pătrunse în centrul covorului. Lianele și tufișurile erau atît de aproape, încît le pată de transpirație; după trecerea lui, se strînseră la loc. Ajuns înăuntru, se pomeni într-o colibă mică, despărțită de lumină prin cîteva frunze. Se ghemui, desfăcu frunzele și se uită. Nimic nu se mișca, în afara unei perechi de fluturi frumos colorați, care dansau unul în jurul altuia în aerul fierbinte, își ținu răsufarea și ciulî urechile la zgomotele de pe insulă. Seara înainta repede; strigătele păsărilor strălucitoare și fantastice, bîzîitul albinelor, pînă și țipătul pescărușilor ce se întorceau la cuiburile lor dintre stîncile pătrate, descrescuseră. În larg, marea spărgîndu-se la kilometri depărtare, pe recife, scotea un sunet mai puțin perceptibil decît pulsația sîngelui.

Simon dădu drumul perdelei de frunze. Sulițele piezișe ale soarelui de culoarea mierii se micșorară; alunecară pe vîrfurile tufișurilor, trecură pe deasupra bobocilor verzi ca niște luminări, urcară spre boltă, iar bezna se adună pe sub pomi. O dată cu dispariția treptată a luminii, muriră și culorile stridente, iar arșița și agitația se domoliră. Bobocii ca niște luminări fremătară. Sepalele lor verzi se desfăcură puțin și vîrfurile albe ale florilor se înălțară gingaș în întîmpinarea aerului curat.

Lumina soarelui se ridicase definitiv din spațiul deschis și se retrăsese de pe cer. Bezna potopi totul, inundînd drumurile dintre pomi, pînă cînd acestea deveniră obscure și stranii, ca fundul mării. Bobocii ca lumînarea își deschiseră florile largi și albe, sticlind în lumina ce picura de pe primele stele. Parfumul lor se răsîndi în aer și se înstăpîni pe insulă.

IV

Fețe vopsite și păr lung

Primul ritm cu care se obisnuiră fu ciclul lent din zori pînă la înserarea bruscă. Acceptară plăcerile dimineții, soarele strălucitor, marea impunătoare și aerul plăcut, ca momente cînd te puteai juca frumos, iar viața era atît de plină, încît speranța devenea de prisos, fiind prin urmare dată uitării. Spre amiază, cînd torențele de lumină cădeau mai aproape de verticală, culorile rigide ale dimineții se îndulceau, prinzînd reflexe de perlă și opal; iar arșița — ca și cum înălțimea amenințătoare a soarelui i-ar fi dăruit un impuls — se transforma într-o lovitură de care se fereau, fugind la umbră și stînd acolo culcați, poate chiar dormind.

La prînz se petreceau lucruri ciudate. Marea sclipitoare se umfla, despicîndu-se în suprafețe plane, enervante prin mișcarea lor imposibilă; reciful de coral și cîțiva palmieri piperniciți, agățați de porțiunile mai ridicate, se înălțau spre cer, tremurau, se rupeau în bucăți, alergau ca picăturile de ploaie pe sîrmă, sau se multiplicau ca într-o stranie succesiune de oglinzi. Uneori, se întrezărea amenințător uscatul, acolo unde nu exista uscat, destrămîndu-se ca un balon, în timp ce copiii îl urmăreau din ochi. Piggy, cu un aer savant, denunță fenomenul ca fiind un "miraj"; și cum nici un băiat nu reușea să ajungă măcar pînă la reciful de pe întinderea marină unde pîndeau rechinii cu botul deschis, se obisnuiră cu aceste mistere și le ignorară, așa cum ignorau stelele miraculoase și pîlpîitoare. La amiază, iluziile se destrămau pe cer și soarele îi ațîntea feroce, ca un ochi mînios. Apoi, spre sfîrșitul după-amiezei, mirajele se împutinau, iar orizontul se uniformiza, devenind albastru și dens, o dată cu asfințitul. Era un alt moment de răcoare relativă, amenințat însă de venirea întunericului. După ce soarele apunea, bezna se prăbușea asupra insulei ca spuma unui stingător de incendii și în scurt timp, sub stelele îndepărtate, adăposturile se umpleau de neastîmpăr.

Cu toate acestea, tradiția nord-europeană a muncii, a jocului și a hranei le făcu imposibilă, tot timpul zilei, adaptarea completă la acest nou ritm. Puștiul pe nume Percival se furișase de la început într-un adăpost și rămăsese acolo două zile, vorbind, cîntînd și plîngînd, pînă crezuseră că se țicnise și se distraseră reținut pe seama lui. De atunci slăbise, avea ochii roșii și era foarte trist; un puști care se juca puțin și plîngea des.

Băieții mai mici erau cunoscuți acum sub numele generic de "puștii". Descrîșterea în înălțime, de la statura lui Ralph în jos, avea loc treptat; și, cu

toate că exista o categorie confuză, cuprinzând pe Simon, Robert și Maurice, nimănui nu-i era greu să-i recunoască pe cei mari la un capăt și pe cei mici la celălalt. Puștii neîndoielnici, cei de vreo șase ani, duceau o viață a lor, foarte distinctă, dar în același timp intensă. Mîncau mai toată ziua, culegînd fructe de unde reușeau să ajungă, fără să strîmbe din nas, dacă erau sau nu coapte sau bune. Se obișnuiseră cu durerile de stomac și cu un fel de diaree cronică. Sufereau spaime nemărturisite în beznă și se ghemuiau unul într-altul, căutînd încurajare, în afară de hrană și de somn, își găseau timp pentru jocuri stupide și banale printre dunele de nisip alb de la țărmul mării strălucitoare. Plîngeau după mamicile lor mult mai puțin decît te-ai fi putut aștepta; se bronzaseră puternic și erau extrem de murdari. Ascultau chemările cochiliei, mai ales fiindcă în ea sufla Ralph, care, fiind destul de mare, reprezenta o legătură cu universul adult al autorității; și, într-o oarecare măsură, fiindcă le făcea plăcere distracția de a se aduna. Altfel însă, rareori le păsa de cei mari și duceau o viață a lor, în comun și plină de emoții.

Ridicaseră castele de nisip la stăvilarul rîulețului. Aceste castele, înalte cam de treizeci de centimetri, erau împodobite cu scoici, flori ofilite și pietre interesante, în jurul castelurilor se afla o mulțime de semne, cărări, ziduri, șine de cale ferată, care nu căpătau sens decît dacă le priveai de la nivelul plajei. Aici se jucau puștii, poate nu prea fericiți, dar cel puțin adînc preocupați de distracțiile lor, iar adeseori jucau cîte trei împreună același joc.

Tot trei se jucau și acum — Henry fiind cel mai înalt. Era rudă îndepărtată cu celălalt băiat, cel cu pata de culoarea dudei pe față, care dispăruse încă din seara marelui foc; nu era însă destul de mare ca să priceapă și, dacă i s-ar fi spus că băiatul plecase acasă cu un avion, ar fi acceptat afirmația fără să crîcnească sau să se îndoiască.

În acea după-amiază, Henry deveni un fel de conducător, fiindcă ceilalți doi copii erau Percival și Johnny, cei mai mici băieți de pe insulă. Percival avea părul cenușiu și nu-i fusese foarte simpatic nici măcar mamei lui; Johnny era bine făcut, blond și belicos din naștere. Acum devenise ascultător, fiindcă jocul îl interesa: cei trei copii, îngenunchați în nisip, stăteau cumiți.

Roger și Maurice ieșiră din pădure. Fuseseră înlocuiți la corvoada de la foc și coborîseră să se scalde. Roger îi conduse direct prin castele, dărîmîndu-le cu piciorul, îngropînd florile și risipind pietrele alese. Maurice îl urmări rîzînd, mărînd dezastrul. Cei trei puști se opriră din joc și își ridicară privirile, întîmplător, semnele făcute de ei, și care îi preocupau în mod special, rămaseră neatînse, așa că nu protestară. Doar Percival începu să scîncească, fiindcă îi intrase nisip în ochi, iar Maurice se grăbi să treacă mai departe. Mai înainte, acasă, Maurice fusese pedepsit deoarece aruncase cu nisip în ochii unui băiat mai mic. Acum, deși nu exista nici un părinte ca să-i tragă cîteva la fund, simți totuși căința în urma unui gest urît. Prin minte îi trecu o scuză. Murmură ceva în legătură cu scăldatul și o rupse la fugă.

Roger rămase cu ochii la puști. Nu era cu mult mai bronzat decît atunci cînd sărise din avion, dar claia de păr negru, lăsată pe ceafă și pe frunte, părea să meargă de minune cu fața lui mohorîtă, făcînd ca atitudinea lui inițială de izolare să devină de-a dreptul respingătoare. Percival încetă cu scîncitul și își văzu mai departe de joacă, fiindcă lacrimile îi spălaseră nisipul din ochi. Johnny îl urmări cu ochii albaștri de porțelan; apoi reîncepu să-l împroaște cu nisip și în curînd Percival izbucni iar în plîns.

Henry obosi cu joaca și o luă agale spre plajă, iar Roger îl urmă, ținîndu-se pe sub palmieri și apucînd-o ca din întîmplare în aceeași direcție. Henry depăși palmierii și umbra, fiind prea tînăr ca să evite soarele. Coborî pe plajă și își găsi de lucru pe țărm. Fluxul uriaș al Pacificului înainta, iar la fiecare cîteva secunde apa relativ liniștită a lagunei se umfla și pătrundea treptat pe mal. În acel ultim ostrov al mării trăiau creaturi minuscule și transparente, venite în explorare o dată cu apa pe nisipul fierbinte și uscat. Cu organele lor delicate, cercetau noul tărîm. Poate că apăruse hrană acolo unde la ultima lor incursiune nu existase; excremente de păsări, poate insecte, orice fel de rămășițe ale vieții terestre de pe insulă. Ca o puzderie de dinți mititei ai unui ferăstrău, creaturile transparente curățau plaja, asemenea unor gunoieri.

Pe Henry spectacolul îl fascină. Scormoni în apă cu un băț găsit întîmplător, ros și albit de valuri, încercînd să controleze mișcările gunoierilor. Sapă în nisip canale mici, pe care fluxul le umplu, și încercă să le

populeze cu acele creaturi. Operațiunea îl captivă, producându-i o bucurie imensă, căci simțea că exercita control asupra unor alte viețuitoare. Vorbi cu ele, le îmboldi, le dădu ordine. Acoperite de reflux, urmele pașilor săi deveniră golfulețe în care creaturile erau ținute prizoniere, lăsându-i iluzia unei mari îndemînări. Se ghemui pe țarm, se aplecă, o șuviță îi căzu pe frunte și în ochi, iar soarele după-amiezei își goli în el tolba de săgeți invizibile.

Roger așteptă și el. La început se ascunse pe după trunchiul unui palmier uriaș; dar Henry se concentrase atît de mult asupra creaturilor transparente, încît în cele din urmă se ridică în picioare, la vedere. Se uită de-a lungul plajei. Percival plecase plîngînd, iar Johnny rămăsese stăpînul singur și triumfător al castelelor. Stătea lîngă ele, fredona încet și azvîrlea cu nisip într-un Percival imaginar. Roger vedea în spatele lui Henry platforma și sclipirea jerbelor de apă pe cînd Ralph, Simon, Piggy și Maurice săreau în bazin. Ascultă cu atenție, dar îi auzi slab.

O briză neașteptată scutură marginile palmierilor, iar frunzele lor se mișcară și tremurară. La douăzeci de metri deasupra lui Roger, un mănunchi de nuci de cocos — bucăți fibroase, mari ca niște mingi de rugby — se desprinseseră de pe crăci. Căzură în jurul lui, cu bușituri înfundate, fără să-l lovească. Roger nu se gîndi să fugă, ci se uită de la nucile de cocos la Henry și înapoi.

Pe sub palmieri se întindea o plajă înaltă; milioane de valuri împrăștiaseră pietrele aflate odinioară pe nisipul altor plaje. Roger se aplecă, ridică o piatră, ținti și o aruncă în Henry — dar greși ținta. Piatra, rămășiță a unor vremuri absurde, ricoșă la cinci metri în dreapta lui Henry și căzu în apă. Roger adună o mînă de pietre și începu să le arunce. Totuși, în jurul lui Henry rămînea un spațiu cu un diametru de vreo șase metri, unde nu îndrăznea să arunce. Invizibile și puternice, legile necruțătoare ale vieții de mai înainte domneau și aici. În jurul copilului ghemuit se afla protecția părinților, a școlii, a poliției și a legii. Brațul lui Roger era dirijat de o civilizație ruinată, care nu știa nimic despre el.

Plescăiturile din apă îl surprinseseră pe Henry. Părăsi creaturile transparente și tăcute și se concentră, ca un cîine de vînătoare, asupra centrului cercurilor concentrice, pietrele cădeau într-o parte și într-alta, iar Henry se întorcea ascultător, dar veșnic prea tîrziu ca să le vadă în aer. În sfîrșit, zări una și rîse, căutîndu-și prietenul care îl necăjea, însă Roger se ascunsese din nou în dosul trunchiului de palmier, sprijinit de el, suflînd repede și clipind des. Henry pierdu interesul asupra pietrelor și plecă.

— Roger!

Jack stătea cam la zece metri depărtare sub un pom. Cînd Roger deschise ochii și îl văzu, pe pielea brunetă se strecură o umbră întunecată; Jack nu observă însă nimic. Era neastîmpărat, nerăbdător, îi făcea semn cu mîna să vină, așa că Roger se îndreptă spre el.

La capătul rîului se afla un bazin mic de tot, stăvilat de nisip și plin de nuferi albi și de trestii ca niște ace. Aici așteptau Sam, Eric și Bill. Jack se feri de soare, îngenunche lîngă bazin și deschise cele două frunze mari pe care le ducea în mînă. Într-una era argilă albă, în cealaltă argilă roșie. Lîngă ei găsiră o bucată de mangal rămasă de la foc.

Jack îi explică lui Roger, în timp ce lucra.

— Porcii nu mă miros. Cred însă că mă văd. Un lucru roz pe sub pomi. Se mînji cu argilă.

— De-aș avea niște argilă verde!

Întoarse spre Roger o față ascunsă pe jumătate și răspunse privirii lui uimite.

— Ca să vînez. Ca la război. Știi... vopsea de camuflaj. Ca lucrurile alea care vor să arate altfel...

Se schimonosi, încercînd să explice.

— ...ca fluturii de noapte pe pomi.

Roger îl înțelese și îl aprobă grav. Gemenii se apropiară de Jack și începură să protesteze timid, într-o anumită problemă. Jack le făcu semn să-l lase în pace.

— Gura!

Frecă bucata de cărbune între petele roșii și albe de pe față.

— Nu. Voi doi veniți cu mine.

Se uită la reflexia lui în apă și îi dispăcu.

Se aplecă, ridică o mînă de apă călduță și își spală murdăria de pe față.

Sprîncenele de culoarea nisipului și pistruii apărură la loc.

Roger zîmbi fără să vrea.

— Dar murdar mai ești!

Jack voia să-și aranjeze altfel fața. Își vopsi cu alb un obraz și o orbită, apoi se mînji cu roșu pe cealaltă jumătate a feței și trase cu bucata de cărbune o dîră neagră de la urechea dreaptă la falca stîngă. Se uită în bazin ca într-o oglindă, dar răsuflarea tulbură luciul apei.

— Sam și Eric. Aduceți-mi o nucă de cocos. Una goală.

Îngenunche, ținînd în mîini coaja plină cu apă. O pată rotundă de soare îi căzu pe față și în adîncurile apei se răspîndi o strălucire. Se uită uimit, nu atît la sine, cît la un străin impunător. Vărsă apa, sări în picioare și rîse emoționat. Lîngă bazin, trupul lui musculos susținea o mască menită să le atragă privirile și să-i înpăimînte. Începu să danseze, iar rîsul lui răsună ca un lătrat însetat de sînge. Porni ținînd spre Bill, și masca părea un lucru de sine stătător, în spatele căruia se ascundea Jack, eliberat de rușine și de timiditate. Fața cu culori roșii, albe și negre se clătină prin aer și ținînd spre Bill. Acesta rîse; apoi, deodată, tăcu și se strecură în desigurii.

Jack se repezi la gemeni.

— Ceilalți fac un șir. Hai!

— Dar...

— ... noi...

— Haideți! Am să mă furîșez și-am să-l înjunghii...

Masca îi forță să-l urmeze.

Ralph ieși din bazin, o apucă pe plajă și se așeză la umbra palmierilor, își dădu peste cap părul blond, lipit de sprîncene. Simon făcea pluta, bătînd apa cu picioarele, în timp ce Maurice se antrena la sărituri. Piggy se plimba îngîndurat, ridicînd diverse lucruri la întîmplare și aruncîndu-le apoi. Fluxul acoperise bălțile dintre stînci care îl fascinaseră, așa că nu era nimic interesant de văzut pînă la reflux. Deodată îl zări pe Ralph pe sub palmieri și se duse să se așeze alături.

Piggy avea niște pantaloni scurți ferfeniți, trupul gras i se bronzase și, indiferent la ce se uita, lentilele ochelarilor sclipeau. Era singurul băiat de pe insulă al cărui păr părea că nu crește. Restul aveau adevărate clăi, dar părul lui Piggy îi atîrna în şuvițe rare, ca și cum chelia ar fi fost condiția lui firească, acest strat protector urmînd totuși să dispară repede, ca stratul moale de catifea de pe coarnele cerbilor tineri.

— M-am gîndit la un ceas, zise el. Am putea să facem un cadran solar. Să înfigem un băț în nisip și pe urmă...

Efortul de a explica procesul matematic necesar se dovedi prea mare. În schimb, flutură mîna de mai multe ori.

— Și un aeroplan, și un aparat de televiziune, zise Ralph acru, și un motor cu aburi.

Piggy clătină din cap.

— Trebuie să ai multe materiale din metal pentru astfel de obiecte, și n-avem metal. Avem însă un băț.

Ralph se întoarse și zîmbi involuntar. Piggy te scotea din sărite; grăsimia lui, astma asta-mă și ideile lui practice te enervau; aveai întotdeauna o mică plăcere să-ți bați joc de el, chiar dacă n-o făceai înadins.

Piggy îi văzu zîmbetul și îl interpretează greșit, ca pe un semn de prietenie. Printre copiii mari se stabilise tacit consemnul că Piggy era un intrus, nu numai din cauza accentului, care nu conta, cît mai ales a grăsimii, a asta-meii, a ochelarilor și a unei oarecare lipse de înclinare pentru munca manuală. Acum, înțelegînd că o parte din cuvintele lui îl făcuseră pe Ralph să zîmbească, se bucură și încercă să cîștige teren.

— Avem o groază de bețe. Am putea să facem un cadran solar cu fiecare. Atunci am ști cît e ceasul.

— Mare scofală!

— Ai zis că vrei să facem ceva. Ca să fim salvați.

— Ia mai taci!

Sări în picioare și fugi spre bazin, chiar în clipa cînd Maurice executa o săritură nu prea reușită. Ralph se bucură că se ivise prilejul să schimbe discuția. Cînd Maurice apăru la suprafață, îi strigă:

— Ai sărit pe burtă! Ai sărit pe burtă!

Maurice îi zîmbi și Ralph se lăsă ușor în bazin. Dintre toți băieții, el se simțea cel mai bine în apă; astăzi însă, agasat de faptul că se pomenise de salvare — inutila și caraghioasa lor salvare — nici adîncurile verzi ale apei și

nici soarele auriu și zdrobit nu-l mai consolau, în loc să rămână și să se joace, înotă cu mișcări regulate pe sub trupul lui Simon și ieși la celălalt capăt al bazinului, unde se întinse mlădios și ud ca o focă. Piggy, veșnic neîndemînatic, se sculă și se apropie de el, dar Ralph se întoarse pe burtă și se prefăcu că nu-l vede. Mirajele se destrămaseră, iar el și își plimbă posac privirea de-a lungul orizontului întins și albastru.

În clipa următoare, sări în picioare și strigă:

— Fum! Fum!

Simon, care încercă să iasă din bazin, luă o gură de apă. Maurice, gata să plonjeze, se întoarse pe călcîie, o zbughi spre platformă și o coti spre iarba de sub palmieri. Acolo începu să-și tragă chiloții în zdrențe, gata pentru orice eventualitate.

Rămas în picioare nemișcat, Ralph își ținea părul peste cap cu o mînă, iar pe cealaltă o încheștase. Simon se strecură pe brînci afară din apă. Piggy își frecă ochelarii de chiloți și clipi spre mare.

Maurice își vîrî amîndouă picioarele printr-un crac al chiloților. Dintre toți, doar Ralph stătea liniștit.

— Nu văd nici urmă de fum, zise Piggy cu neîncredere. Nu văd nici urmă de fum, Ralph, unde-o vezi?

Ralph nu răspunse, își încheștase mîinile pe frunte pentru ca părul blond să nu-i cadă pe ochi.

Se aplecă înainte, iar sarea începu să-i înălbească trupul.

— Ralph, unde-i vaporul?

Simon, care stătea alături, se uită de la Ralph la orizont, pantalonii lui Maurice se rupseră cu un suspin și-i abandonă ca pe o epavă; se repezi spre pădure, apoi se întoarse.

Fumul — un ghem mic și strîns la orizont — se desfăcea încet în fuioare. Sub fum apăru o pată minusculă, care ar fi putut fi un coș de vapor. Ralph era palid și vorbea singur.

— Au să vadă fumul nostru...

Piggy se uita acum în direcția bună.

— Nu mi se pare c-ar fi ceva.

Se întoarse și scrută muntele. Ralph continua să urmărească vaporul cu ochi lacomi. Fața lui își recăpătase culoarea. Simon stătea alături tăcut.

— Nu văd prea bine, zise Piggy, dar la noi se înalță vreun fum?

Ralph se mișcă nerăbdător, pîndind încă vaporul.

— Fumul de pe munte.

Maurice veni în fugă și se holbă la mare. Atît Simon, cît și Piggy se uitau în sus pe munte. Piggy își făcu ochii mici, dar Simon strigă, ca și cum ar fi fost rănit:

— Ralph! Ralph!

La vibrația din glasul lui, Ralph se răsuci pe nisip.

— Spune-mi, zise Piggy neliniștit, se vede vreun semnal?

Ralph urmări fumul ce se destrăma la orizont, apoi se uită în sus pe munte.

— Ralph, te rog! Se vede vreun semnal?

Simon întinse timid mîna ca să-l atingă pe Ralph; acesta însă o rupse la fugă, dădu buzna prin apa mică de la capătul bazinului, peste nisipul alb și fierbinte și pe sub palmieri. Se luptă o clipă cu desigurile care începuseră să acopere brazda. Simon fugi după el, apoi Maurice. Piggy strigă:

— Ralph! Te rog, Ralph!

Începu și el să fugă, dar, înainte de-a ajunge pe terasă, se împiedică de chiloții aruncați de Maurice. În spatele celor patru băieți, fumul se mișca ușor la orizont; pe plajă, Henry și Johnny aruncau cu nisip în Percival, care plîngea din nou în tăcere; toți trei ignorau cu desăvîrșire agitația celor mai mari.

Cînd Ralph ajunse la capătul brazdei, își trase sufletul ca să înjure, își chinui cu disperare trupul gol printre lianele înțepătoare și se umplu de șuvițe de sînge. Ralph se opri în locul unde începea ascensiunea abruptă a muntelui. Maurice se afla la doar cîțiva pași în urmă.

— Ochelarii lui Piggy! strigă Ralph. Dacă s-a stins focul o s-avem nevoie de ei...

Încetă să strige și se clătină. Piggy de-abia se vedea, urcînd din greu de pe plajă.

Ralph se uită la orizont, apoi în susul muntelui. Merita s-aduci ochelarii lui Piggy, cînd vaporul avea să dispară între timp? Însemna să se cațere și să

găsească focul stins, dar atunci nu le mai rămînea decît să-l urmărească pe Piggy cum suie costişa, în timp ce vaporul dispărea la orizont, în culmea disperării şi ros de nehotărîre, Ralph strigă:

— O, Dumnezeule! O, Dumnezeule!

Simon, luptîndu-se cu tufişurile, îşi ţinu răsuflarea şi se schimonosi.

Ralph o porni orbeşte mai înainte, ca un sălbatic, în vreme ce şuviţa de fum a vaporului se îndepărta.

Focul se stinsese. Văzură imediat; înţeleseseră ceea ce ştiuseră încă de jos de pe plajă cînd li se arătase fumul bine cunoscut al salvării. Focul se stinsese de tot, nu mai scotea fum, era mort; paznicii dispăruseră. O grămadă de combustibil se găsea acolo la îndemînă.

Ralph se întoarse spre mare. Orizontul se întindea din nou, impersonal, golit de orice, în afară de dîra uşoară de fum. Ralph o rupse la fugă din greu printre stînci, se așază pe marginea recifului roz şi ţipă la vapor.

— Întoarce-te! Întoarce-te!

Fugi încoace şi încolo de-a lungul recifului, cu chipul

îndreptat tot timpul spre mare, iar vocea i se înalţă demential.

— Întoarce-te! Întoarce-te!

Apărură Simon şi Maurice. Ralph îi privi fără să clipească. Simon se întoarse, ştergîndu-şi apa de pe obraji. Ralph căută în minte cea mai îngrozitoare înjurătură pe care o cunoştea.

— Au lăsat să se stingă blestematul ăsta de foc!

Se uită în jos, la partea ostilă a muntelui. Se ivi şi Piggy, cu răsuflarea tăiată şi scîncind ca un puşti. Ralph îşi încleştă pumnii şi roşi violent. Îşi concentrează privirea şi, cu toată amărăciunea din voce, li se adresează:

— Uite-i!

Jos, departe, printre stîncile roz sfărîmate de lîngă malul mării apăru o procesiune. Cîţiva dintre băieţi purtau şepci negre, iar în rest erau aproape goi. Ridicau beţele simultan cînd dădeau de un petic de pămînt mai uşor de străbătut. Psalmodiau ceva în legătură cu o boccea purtată cu mare grijă de gemenii rătăcitori. Ralph îl identifică de la distanţă pe Jack — înalt, cu părul roşcat şi, inevitabil, în fruntea procesiunii.

Simon se uită de la Ralph la Jack, la fel cum se uitase de la Ralph la orizont, şi spectacolul îl înspăimîntă. Ralph nu mai spunea nimic, aştepta să se apropie procesiunea. Psalmodiarea se distingea, deşi la acea distanţă cuvintele erau încă de neînţeles, în spatele lui Jack mergeau gemenii, ducînd pe umeri un par lung. Un porc curăţat de măruntaie se clătina greoi pe par, în timp ce gemenii se opinteau pe solul accidentat. Capul porcului atîrna cu gîtul despicat, de parcă ar fi căutat ceva pe jos. În cele din urmă, cuvintele melopeei ajunseră prin aer pînă la ei, peste căldarea din munte plină de lemne înnegrite şi cenuşă.

— Înjunghie porcul! Taie-i gîtul! Să lase sînge!

În timp ce cuvintele începeau să se distingă, procesiunea ajunsese la porţiunea cea mai abruptă a muntelui, apoi melopeea se stinse. Piggy se smiorcăi, iar Simon sîsîi la el să tacă, de parcă ar fi vorbit tare în biserică.

Cu chipul mînjit de argilă, Jack ajunse primul în vîrf şi, ridicînd sulita, îl salută entuziasmat pe Ralph.

— Uite! Am omorît un porc... ne-am furişat peste el... l-am încercuit...

Dintre vînători izbucniră voci.

— L-am încercuit...

— Ne-am strecurat...

— Porcul a guiţat...

Gemenii stăteau locului, iar porcul se clătina între ei, lăsînd să cadă picături negre pe stîncă. Cei doi păreau să se contopească în acelaşi zîmbet larg şi extatic. Jack avea prea multe lucruri să-i spună urgent lui Ralph. În schimb, ţopăi cîţiva paşi, apoi îşi aminti de demnitatea lui şi rămase liniştit şi zîmbitor. Observă că avea sînge pe mîini, se strîmbă de greaţă, căută ceva cu care să şi le cureţe, apoi le şterse pe chiloţi şi rîse.

— Aţi lăsat să se stingă focul! zise Ralph.

Jack recunoscu, uşor enervat, această scăpare, dar era prea încîntat ca să se necăjească.

— O să-l aprindem din nou. Ar fi trebuit să vii cu noi, Ralph. Ne-am distrat nemaipomenit. Gemenii au fost trîntiţi...

— Am lovit porcul...

— ...eu am căzut peste el...

— l-am tăiat grumazul, zise Jack mîndru, dar tresărind. Pot să iau

briceagul tău, Ralph, ca să fac o creștătură pe mîner?

Băieții trîncăneau și ȑopăiau. Gemenii continuă să zîmbească.

— Au curs rîuri de sînge, zise Jack, rîzînd și cutremurîndu-se, ar fi trebuit să vezi!

— O să mergem la vînătoare în fiecare zi...

Ralph vorbi din nou, răgușit.

— Aȑi lăsat să se stingă focul!

Repetarea îl neliniști pe Jack. Se uită la gemeni, apoi din nou la Ralph.

— A trebuit să-i iau cu mine la vînătoare, căci n-am fi fost destui ca să încercuim porcul, zise el.

Roși, conștient că făcuse o greșeală.

— Focul nu s-a stins decît de o oră sau două. O să-l aprindem iar...

Observă că Ralph era gol și zgîriat pe trup, iar apoi sesiză tăcerea sumbră a celor patru. Încercă, mărinimos în bucuria lui, să-i ia pârtași la cele întîmplate. Avea o mulȑime de amintiri, amintirile senzaȑiei cînd încercuiseră porcul ce se zbătea, senzaȑia că fuseseră mai dibaci decît o altă fiinȑă, că îi impuseseră voinȑa lor și că îi luaseră viaȑa, așă cum ar fi înghiȑit o băutură plăcută.

Își desfăcu larg braȑele.

— Ar fi trebuit să vezi sîngele!

Vînătorii erau mai tăcuȑi acum, dar la aceste cuvinte zumzetul se iscă iar. Ralph își dădu pârul peste cap. Arătă cu braȑul spre orizontul pustiu. Vorbi violent și sălbatic, reducîndu-i la tăcere.

— A trecut un vapor!

Confruntat brusc cu toate implicaȑiile ameninȑătoare ale situaȑiei, Jack se feri din faȑa lor. Puse o mînă pe porc și își trase din el cuȑitul. Ralph coborî braȑul cu pumnul încleștat, iar vocea îi tremură.

— A trecut un vapor. Pe-acolo. Ai spus c-ai să ȑii focul aprins și l-ai lăsat să se stingă!

Păși spre Jack, care se întoarse, înfruntîndu-l.

— Ar fi putut să ne vadă. Am fi putut să ne întoarcem acasă...

Cuvintele lui se dovediră prea amare pentru Piggy, care, disperat de ocazia pierdută, uită de timiditate, începu să strige tare, strident:

— Tu și animalele tale ucise, Jack Merridew! Tu și vînătoreea ta! Am fi putut să plecăm acasă...

Ralph îl îmbrînci pe Piggy.

— Sînt șeful; și trebuia să faceȑi ce v-am spus. Numai gura e de voi. Nu sînteȑi în stare nici măcar să ridicaȑi niște colibe; pe urmă plecaȑi la vînătoare și lăsaȑi focul să se stingă...

Se îndepărtă și tăcu o clipă. Apoi glasul îi răsună din nou, într-o izbucnire de mînie.

— A trecut un vapor...

Unul dintre vînătorii mai mici începu să se vaiete. Tristul adevăr pătrundea în fiecare. Jack roși puternic, în timp ce ciopîrȑea și smulgea halci din porc.

— Treaba era prea grea. Am avut nevoie de toȑi vînătorii.

Ralph se întoarse.

— N-aveai decît să-i iei cînd se termina construcȑia adăposturilor. Dar ȑi-a venit chef să vînezi...

— Aveam nevoie de carne.

La aceste cuvinte, Jack se ridică în picioare, ȑinînd cuȑitul plin de sînge. Cei doi băieȑi se înfruntară, într-o parte se afla lumea strălucitoare a vînătorii, a tacticii, a bucuriilor sălbatice, a îndemînării; în cealaltă, lumea nostalgiei, a bunului simȑ ultragiat. Jack își trecu cuȑitul în mîna stîngă și se mînji cu sînge pe frunte cînd își trase în jos pârul care i se lipise de ȑeastă.

— N-ar fi trebuit să lăsaȑi focul să se stingă. Aȑi zis c-o să aveȑi griȑă să iasă mereu fum... reîncepu Piggy.

Reproșul lui Piggy, ca și smiorcăiturile de aprobare din partea unora dintre vînători, îl împinseră pe Jack la acte violente, în ochii lui albaștri luci o luminiȑă ameninȑătoare. Făcu un pas, iar apoi, capabil în cele din urmă să lovească pe cineva, îi trase un pumn lui Piggy în stomac. Piggy căzu și gemu. Jack se aplecă peste el. Simȑindu-se umilit, vocea îi trăda ura.

— Asta ai vrut, nu? Fatty!

Ralph păși și el înainte, iar Jack îl plesni pe Piggy în cap. Ochelarii lui Piggy zburară și zdrăngăniră pe stînci. Piggy strigă îngrozit:

— Ochelarii!

Porni în patru labe să-i caute pe stînci, dar Simon, care ajunsese primul, îi găsi. Pe vîrfurile muntelui, ura, bătînd din aripi amenințătoare, îl înconjura pe Simon.

— S-a spart o lentilă...

Piggy înșfacă ochelarii și și-i puse pe nas. Se uită dușmănos la Jack.

— Îmi trebuie ochelarii. Acum nu mai am decît un ochi. Las' că vezi tu...

Jack făcu o mișcare spre Piggy, care o rupse la fugă, pînă cînd între ei se afla o stîncă mare. Își scoase capul pe deasupra ei și îl privi fioros pe Jack cu o lentilă sclipitoare.

— ...Acum am un singur ochi. Așteaptă numai...

Jack îi maimuțări smiorcăitul și fuga.

— Tu să aștepți... dobitocule!

Piggy și întreaga parodie erau atît de comici, încît vînătorii începură să rîdă. Jack se simți încurajat. Continuă să se cațere și rîsul deveni isteric. Fără să vrea, Ralph simți că buzele îi tresar; era furios că se lăsa influențat de vînători.

— A fost o glumă proastă, murmură el.

Jack se opri din strîmbături și rămase cu fața la Ralph. Cuvintele îi izbucniră ca un strigăt.

— Foarte bine! Foarte bine!

Se uită la Piggy, la vînători, la Ralph.

— Îmi pare rău. În privința focului, vreau să spun. Te asigur, îmi...

Își îndreptă trupul.

— ...îmi cer iertare.

În fața acestei purtări cavalești, vînătorii se foiră plini de admirație. Evident, erau de părere că Jack procedase așa cum se cuvine și că, cerîndu-și generos iertare, dobîndise un fel de superioritate asupra lui Ralph, care se plasase într-o poziție inferioară. Așteptau un răspuns politic și potrivit.

Și totuși, gîtlejul lui Ralph refuză să-l articuleze. Se simțea jignit, în afara purtării condamnabile a lui Jack, și de această șmecherie verbală. Focul se stinsese, vaporul plecase. Nu-și dădeau seama? În locul cuvintelor politicoase, izbucni mînia:

— A fost o șmecherie urîdă.

Rămaseră tăcuți pe vîrfurile muntelui; în ochii lui Jack se ivi o lumină opacă, apoi se stinse.

Ultimele cuvinte ale lui Ralph răsunară ca un murmur neplăcut.

— Foarte bine. Aprindeți focul!

În fața unei acțiuni utile, tensiunea scăzu puțin. Ralph tăcu, nemișcat, cu ochii la cenușa din jurul picioarelor. Jack era zgomotos și activ. Dădea ordine, cînta, fluiera, îi făcea observații lui Ralph, care tăcea, observații ce nu necesitau răspuns și nu puteau deci să-i aducă o replică disprețuitoare; și totuși, Ralph tăcea. Nimeni, nici chiar Jack, nu îndrăznea să-i ceară să se miște, iar în cele din urmă trebuia să aprindă focul la trei metri mai încolo, într-un loc mai puțin potrivit. Astfel, Ralph își afirma rolul de conducător și, chiar dacă s-ar fi gîndit zile întregi, n-ar fi reușit să găsească o cale mai bună. Împotriva acestei arme, atît de vagă și de eficientă, Jack era neputincios și turba de mînie, fără să știe exact de ce. Pînă să se ridice mormanul de crăci, se aflau pe poziții complet diferite.

Cînd să aprindă focul, se produse o nouă criză. Jack n-avea cu ce să-l aprindă. Atunci, spre surprinderea lui, Ralph se duse la Piggy și îi luă ochelarii. Nici măcar el nu-și dădu seama cum legătura care se rupsesese între el și Jack se reînnodă în cu totul altă parte.

— Am să ți-i aduc înapoi.

— Vin și eu.

Piggy rămase în spatele lui, izolat într-o mare de culori fără sens, în timp ce Ralph îngenunchea și ațintea lentila lucioasă, în clipa cînd focul se aprinse, Piggy întinse mîinile și își luă înapoi ochelarii.

În fața acestei flori fantastic de atrăgătoare, violetă, roșie și galbenă, dușmănia se risipi. Erau un cerc de băieți în jurul unui foc de tabără, așa că pînă și Piggy și Ralph fură aproape cîștigați. Cîțiva băieți o rupseră la fugă pe costișă ca să mai aducă lemne de foc, în timp ce Jack ciopîrtea porcul, încercară să-l țină într-un proțap, deasupra focului, dar lemnul arse mai înainte ca porcul să se rumenească, în cele din urmă, înfipseră halci de carne în crăci și le ținură la foc; chiar și așa, jarul îi pîrli aproape pe toți o dată cu carnea de porc.

Ralph ezită. Voia să refuze, dar regimul alcătuit doar din fructe și nuci

de cocos, iar uneori din câte un pește sau un crab, îl întrema prea puțin. Acceptă o bucată de carne pe jumătate friptă și o înfulecă.

Piggy, ezitînd și el, spuse:

— Mie nu-mi dați?

Jack intenționase să-l lase în nesiguranță, ca o afirmare a puterii; Piggy însă, subliniind omisiunea, stîrni o întetire a cruzimii.

— Tu n-ai vînat!

— Nici Ralph n-a vînat, zise Piggy cu lacrimi în ochi, și nici Simon.

Ridică puțin glasul.

— Într-un crab e foarte puțină carne!

Ralph se foi jenat. Simon, așezat între gemeni și Piggy, se șterse la gură și împinse pe deasupra stîncilor porția lui de carne spre Piggy, care o apucă iute. Gemenii chicotiră, iar Simon își coborî fruntea rușinat.

Atunci Jack sări în picioare, tăie o halcă și-o aruncă la picioarele lui Simon.

— Mănîncă. Du-te dracului!

Se uită furios la Simon.

— Ia-o!

Se răsuci pe călcîie, în mijlocul cercului de copii uimiți.

— Ți-am dat carne!

Accesul lui de furie înspăimîntătoare ascundea nenumărate și inexprimabile complexe.

— Mi-am vopsit fața... m-am strecurat. Acum mîncăți... toți... iar eu...

Încet, tăcerea de pe vîrfurile muntelui se întinse pînă cînd trosnetele focului și sfîrîitul moale al cărnii prăjite se auziră limpede. Jack se uită împrejur, solicitînd înțelegere, dar găsi doar respect. Ralph, rămas în cenușa focului de semnalizare, stătea cu carnea în mîini, fără să vorbească.

Maurice rupse, în sfîrsit, tăcerea. Schimbă subiectul și-l alese pe singurul care putea să unească majoritatea băieților.

— Unde-ai găsit porcul?

Roger arătă spre partea ostilă a insulei.

— Erau acolo... lîngă mare.

Jack își reveni, nesuportînd ca altcineva să-i spună povestea. Intervenii repede.

— Ne-am răspîndit. M-am furișat pe mîini și pe genunchi. Sulițele au căzut din el fiindcă n-aveau vîrfuri de fier. Porcul a fugit, guițînd groaznic...

— S-a întors, a pătruns în cercul nostru și, plin de sînge...

Toți băieții vorbeau în același timp, ușurați sufletește și plini de entuziasm.

— L-am încercuit...

— Prima lovitură i-a paralizat picioarele din spate, așa că cercul s-a strîns, l-am lovit, și-am ținut-o într-una...

— L-am tăiat gîtul...

Gemenii, rînjind identic, săriră și fugiră unul după altul. Apoi participară la joc și ceilalți, guițînd ca niște porci pe moarte și strigînd:

— Dă-i una în cap!

— Arde-o la mir!

Maurice făcu pe porcul și fugi guițînd în centru, iar vînătorii îl înconjurară și se prefăcură că-l lovesc. Cîntau în timp ce țopăiau.

— Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Zdrobește-i capul!

Ralph îi privi cu invidie și ură. Obosiră și cîntecul lor se stinse. Ralph vorbi.

— Convoc o adunare.

Se opriră treptat și rămaseră cu ochii la el.

— Am cochilia. Cer să aibă loc o întrunire, chiar dacă o s-o ținem pe întuneric. Jos pe platformă. Cînd am să suflu în cochilie. Acum.

Se întoarse și coborî muntele.

V

Fiara din apă

Fluxul înainta, iar între apă și stîncile albe și fărîmicioase de lîngă terasa cu palmieri se întindea doar o fișie subțire de plajă solidă. Ralph o apucă pe fișia care semăna cu o cărare; trebuia să reflecteze, și doar aici putea merge

în voie, fără să se uite pe unde calcă. Deodată, în timp ce pășea pe lângă apă, îl copleși uimirea, înțelese brusc plictiseala acestei vieți, unde fiecare potecă era o improvizație, iar o bună parte din viața trează ți-o petreceai urmărindu-ți picioarele. Se opri, cu fața la fișa de uscat; și, amintindu-și de prima explorare entuziastă ca de un amănunt dintr-o copilărie încântătoare, zîmbi batjocoritor. Apoi se întoarse cu chipul în soare și o luă înapoi spre platformă. Venise vremea să se țină adunarea și, în timp ce înainta printre razele soarelui care ascundeau decorul splendid, revăzu atent fiecare punct al discursului. Nu trebuia să facă nici o greșeală la această adunare, să evite gândurile trecătoare și fanteziste...

Se pierdu în labirintul lor, căci lipsa cuvintelor care să le exprime le făcea vagi. Se încruntă și încercă din nou.

Adunarea nu avea să fie o distracție, ci o treabă serioasă.

Începu să meargă mai repede, conștient deodată de importanța ei, de soarele în asfințit, ca și de vîntul slab, care îi sufla în față, stîrnit de pașii lui grăbiți. Vîntul îi lipi cămașa cenușie de piept și își dădu seama — în această nouă dispoziție — că faldurile ei se făcuseră țepene ca de carton și neplăcute la purtat; își dădu iarăși seama că marginile zdrențuite ale chiloților îl rodeau și-i lăsau o tăietură roză supărătoare pe pulpe. Cuprins de scîrbă, Ralph descoperi murdăria și descompunerea; înțelese cît de neplăcut era să-și îndepărteze mereu de pe ochi părul încîlcit, iar după apusul soarelui să se întindă cu zgomot printre frunzele uscate ca să se odihnească, începu să grăbească pasul.

Plaja de lângă bazin se umpluse de grupuri de copii care așteptau să înceapă adunarea, îi făcură loc cu toții, conștienți de aerul lui posomorît și de greșeala cu focul.

Adunarea se ținea într-un fel de triumphi grosolan, neregulat și strîmb, ca tot ce făceau ei. O latură era alcătuită de bușteanul pe care ședea el — un pom prăbușit, mult prea voluminos pentru ca să fi crescut pe platformă. Poate că una dintre furtunile legendare ale Pacificului îl adusese acolo. Trunchiul zăcea paralel cu plaja, iar cînd Ralph se așeză pe el, se trezi cu fața la insulă, deși copiii nu vedeau decît o siluetă întunecată, proiectată pe laguna scîlipitoare. Celelalte două laturi ale triumphiului, a cărui bază o reprezenta bușteanul, se delimitau și mai puțin clar. În dreapta, un buștean lustruit fiindcă se așezaseră pe el prea mulți băieți nerăbdători, dar mai puțin larg și confortabil decît al șefului. La stînga, alți patru bușteni mai mici, unul dintre ei — cel mai îndepărtat — groaznic de instabil. Nenumărate adunări se întrerupseseră în hohote de rîs, cînd un băiat se aplecase prea mult pe spate, iar bușteanul alunecase și răsturnase vreo șase copii pe iarbă. Și totuși, acum Ralph înțelese că nimănui nu-i venise în minte — nici măcar lui, lui Jack sau lui Piggy — să aducă un bolovan și să-l vîre sub buștean. Vor avea deci de înfruntat instabilitatea bușteanului, fiindcă, fiindcă... Se cufundă din nou în gânduri.

În fața fiecărui trunchi iarba se tocise, dar în centrul triumphiului creștea înaltă și necăcată. La vîrf se îndesea din nou, fiindcă nimeni nu se așeza acolo. Locul de adunare era înconjurat de trunchiuri cenușii, drepte sau aplecate, susținînd acoperișul scund de frunze, în lături — plaja; în spatele ei — laguna; în față — bezna insulei.

Ralph se întoarse pe locul șefului. Nu ținuseră niciodată o întrunire la o oră atît de tîrzie. De aceea totul părea deosebit. De obicei, interiorul acoperișului verde era luminat de o încîlceală de reflexe aurii, iar luminile cădeau de sus în jos pe chipurile lor, ca atunci, își spuse Ralph, cînd ții un felinar. Acum însă, soarele aluneca pieziș, iar umbrele se asterneau firesc.

Îl cuprinse din nou o dispoziție ciudată, foarte neobișnuită. Dacă fețele arătau altfel cînd erau luminate de deasupra sau de dedesubt — ce mai era o față? Ce sens avea totul?

Ralph se foi nerăbdător. Din nenorocire, fiind șef, trebuia să gîndească, să fie înțelept. Altfel, pierdea ocaziile și trebuia neapărat să ia hotărîri. Trebuia să reflecteze; iar reflectatul era prețios, avea urmări...

Așezat pe locul șefului, Ralph conchise că nu putea reflecta. Nu ca Piggy.

În acea seară, Ralph trebui din nou să-și revizuiască valorile. Piggy știa să gîndească, Piggy știa să judece pas cu pas, cu scăfîrlia aia grasă, atîta doar că nu era șef. Cu tot trupul lui caraghios, Piggy era deștept. Ralph devenise specialist în gîndire și putea să recunoască acest proces la un altul.

Soarele care îi venea în ochi îi reaminti de trecerea timpului. Desprins

cochilia din pom și o cercetă. Expunerea la aer îi decolorase culoarea gălbuie și roz, făcînd-o aproape albă și transparentă. Ralph simți un fel de respect și de afecțiune pentru ea, chiar dacă o scosese singur din lagună. Se îndreptă spre locul adunării și duse cochilia la buze.

Cealalți așteptau semnalul și se apropiară imediat. Cei conștienți de faptul că un vapor trecuse pe lângă insulă în timp ce focul se stinsese erau tăcuți la gîndul miniei lui Ralph; alții, în schimb, printre care și puștii care nu aflaseră, erau impresionați de atmosfera solemnă. Locul se umplu repede; Jack, Simon, Maurice și majoritatea vînătorilor se așezară la dreapta lui Ralph; restul în stînga, la soare. Piggy veni și el și rămase în afara triumphiului. Gestul lui trăda că voia să asculte, nu să vorbească; Piggy îl intenționase ca pe un gest de dezaprobare.

— Uite cum stau lucrurile. Trebuie să ținem o adunare.

Nimeni nu răspunse și fețele întoarse spre Ralph se concentrară. Ralph scutură cochilia. Știa că pentru o reușită practică erau necesare declarațiile fundamentale, rostite cel puțin de două ori pînă să le priceapă bine toți. Trebuia să stai jos, să atragi toate privirile spre cochilie și să lași cuvintele să cadă ca niște pietre rotunde și grele printre grupulețele ghemuite sau pe vine. Căută în minte cuvinte simple, ca și puștii să înțeleagă despre ce era vorba la adunare. Mai încolo, poate că participanții șmecheri la dezbateri — ca Jack, Maurice sau Piggy — aveau să folosească toată arta ca să răstălmăcească sensul întrunirii: acum însă, la început, obiectul dezbaterii trebuia expus limpede.

— E nevoie să ne întrunim. Nu ca să ne distrăm. Nu ca să rîdem și să cădem de pe buștean — grupul de puști, așezat pe trunchiul instabil, chicoti și copiii se priviră între ei — nu ca să glumim, sau — ridică cochilia într-un efort de a găsi cuvîntul convingător — ca să fim deștepți. Nu pentru așa ceva. Ci ca să facem ordine.

Se opri o clipă.

— Am întîrziat mult. M-am plimbat singur, reflectînd la situație. Știu ce ne trebuie. O adunare care să facă ordine. Și, în primul rînd, eu am cuvîntul.

Se opri o clipă și își dădu automat părul peste cap. Piggy se apropie tiptil de triumphi după protestul lui inutil și li se alătură celorlalți.

— Am ținut o groază de adunări, continuă Ralph. Tuturor vă place să vorbiți și să vă adunați. Luăm hotărîri, însă ele nu se pun însă în aplicare. Hotărîsem să se aducă apă de la rîu și să rămînă în cojile alea de nuci de cocos, acoperite cu frunze proaspete. Așa a mers cîteva zile. Cojile sînt goale. Copiii beau din rîu.

Un murmur de aprobare.

— Nu înseamnă că am ceva împotrivă să beți din rîu. Desigur că e preferabil să bem apă de acolo — știți de unde — din lacul în care se varsă cascada — decît dintr-o coajă de nucă de cocos veche. Dar am hotărît să se aducă apă. Și n-am spus-o prima oară. În după-amiaza asta nu mai sînt decît două coji pline.

Se linse pe buze.

— Apoi colibele. Adăposturile.

Murmurul crescă din nou și se stinse.

— Dormiți aproape toți în adăposturi. La noapte, cu excepția lui Sam și Eric, cei de sus, de la foc, o să doarmă toți în adăposturi. Cine a făcut adăposturile?

Iarăși se iscă hărmălaie. Toți făcuseră adăposturile. Ralph scutură din nou cochilia.

— Stați nițel! Ia spuneți, cine le-a ridicat pe toate trei? Primul adăpost l-am făcut cu toții, pe cel de-al doilea doar patru dintre noi, pe-al treilea doar eu și Simon. De-asta-i așa de șubred. Nu. Să nu rîdeți. Dacă plouă iar, se poate prăbuși. Așa că avem mare nevoie de adăposturi.

Se opri și își dresă glasul.

— Și mai e ceva. Am hotărît ca la stîncile alea din dosul bazinului de scăldat să facem o latrină. Ne-am gîndit bine. Fluxul curăță locul. Puștilor, voi știți despre ce-i vorba.

Cîteva bombăniri și schimbară priviri rapide.

— Unii își fac nevoile peste tot. Chiar și lângă adăposturi și pe platformă. Puștilor, cînd mîncăți fructe și vă apucă nevoile...

Adunarea izbucni în hohote.

— Am spus că, dacă v-apucă nevoile, nu mai mîncăți fructe. Asta-i murdărie!

Rîsul răsună din nou.
— Am spus că e o murdărie!
Își apucă deodată cămașa țeapănă și cenușie.
— Faceți într-adevăr murdărie. Dacă nu vă puteți abține, duceți-vă pe plajă la stînci. Ați priceput?
Piggy întinse mîna după cochilie, dar Ralph clătină din cap. Discursul trebuia urmat punct cu punct.
— Să folosim stîncile. Altminteri, murdărim totul împrejur.
Se opri. Adunarea, simțind că intervenise o criză, aștepta cu sufletul la gură.
— Apoi, în privința focului.
Ralph răsufală adînc, se sufocă ușor, iar adunarea fremăta. Jack, care cioplea cu briceagul o bucată de lemn, îi șopti ceva lui Robert, care întoarse capul.
— Focul e lucrul cel mai important pe insulă. Cum o să fim salvați, dacă nu ținem focul aprins? Poate doar din noroc. E așa de greu de făcut focul?
Întinse un braț.
— La uitați-vă la noi! Sîntem o droaie! Și totuși, nu reușim să ținem un foc aprins ca să scoată fum. Nu pricepeți? Nu pricepeți că... mai bine să murim decît să lăsăm focul să se stingă?
Vînătorii chicotiră jenați. Ralph se întoarse spre ei cu violență.
— Voi, vînătorilor! N-aveți decît să rîdeți. Dar, ascultați-mă pe mine, focul e mai important decît porcul, indiferent cîți porci omorîți. Înțelegeți?
Își deschise larg brațele și se întoarse spre întreg triumfiul.
— Trebuie ca acolo sus să iasă fum... altminteri murim.
Se opri, căutînd punctul următor al discursului.
— Și mai e ceva.
— Vrei prea multe, strigă cineva.
Se auziră murmure aprobatoare. Ralph își continuă nepăsător cuvîntarea.
— Și mai e ceva. Aproape c-am dat foc la întreaga insulă. Ne pierdem vremea, rostogolind stînci și aprinzînd focuri mici ca să gătim. Vreau să stabilim o regulă, fiindcă eu sînt șeful. Nu se va mai face foc decît sus pe munte. Doar acolo.
Începură să protesteze. Se ridicară, strigară, iar Ralph le răspunse tot cu strigăte.
— Dacă vreți să faceți un foc ca să gătiți pește sau crabi, n-aveți decît să vă suiți pe munte. Doar așa vom fi siguri.
Cîteva mîini se înălțară după cochilie în lumina soarelui de asfințit. Ralph se opri și sări pe trunchi.
— Asta am vrut să vă spun. Acum ați aflat. M-ați votat șef. O să faceți cum spun eu.
Se liniștiră treptat și, în cele din urmă, își reluară locurile. Ralph se așeză și el și vorbi cu glasul lui obișnuit.
— Nu uitați. Folosiți stîncile ca latrină. Țineți focul aprins, ca să se vadă semnalul fumului. N-aduceți focul de pe munte. Duceți-vă hrana acolo.
Jack se ridică, se schimonosi pe întuneric și își ridică mîinile.
— N-am terminat încă.
— Dar vorbești întruna!
— Am cochilia.
Jack se așeză bombănind.
— Un ultim lucru. Despre asta n-aveți decît să discutați.
Așteaptă pînă cînd pe platformă se așternu o tăcere desăvîrsită.
— Situația s-a înrăutățit. Nu pricep de ce. Am pornit bine: eram fericiți.
Apoi...
Mișcă scoica ușor și se uită peste ei în gol, amintindu-și de fiară, de șarpe, de foc și de discuțiile despre frică.
— Apoi unii au început să se sperie.
Se auzi un murmur, aproape un geamăt, care se stinse repede. Jack se opri din cioplit. Ralph continuă pe neașteptate:
— Astea-s copilării. Noi trebuie să lămurim situația. Așadar, acum mai e ceva de discutat împreună, și anume ce-i de făcut cu frica.
Părul îi alunecă din nou în ochi.
— Trebuie să discutăm despre ea și să hotărîm că e neîntemeiată. Și eu mă sperii uneori; numai că-i o prostie. Gogorițe. Dacă ajungem să luăm o hotărîre în această privință, putem să ne ocupăm și de altele, cum ar fi focul

— prin minte îi trecu fulgerător imaginea a trei băieți mergînd de-a lungul plajei strălucitoare — și să fim iar fericiți.

Ralph puse, cu un gest ceremonios, cochilia pe trunchiul de alături, semn că discursul se terminase. Puținele raze de soare cădeau asupra lor orizontal.

Jack se ridică și luă cochilia.

— Așadar, ne-am adunat ca să hotărîm cum stau lucrurile. Am să vă spun și eu cum stau lucrurile. Voi, puștii, sînteți vinovați, cu trîncăneala voastră despre frică. Fiara! De unde fiare? Firește că uneori ne e frică, dar ne-am obișnuit. Ralph spunea că urlați noaptea, înseamnă deci că visați urît. Și unde mai pui că nici nu vînați, nici nu faceți adăposturi și nici nu ne ajutați — niște plîngăcioși, niște mototoli! Asta-i! În ce privește frica — o să vă obișnuți cu ea, ca noi toți.

Ralph se uită cu gura căscată. Dar Jack nu-i dădu nici o atenție.

— Uite ce-i, frica nu vă poate cășuna mai mult decît visele. Pe insulă nu e nici o fiară, de care să vă fie frică.

Se uită la șirul de puști care șușoteau.

— N-ar strica s-o pățiți plîngăcioșilor, neputincioșilor! Nu-i nici un animal...

Ralph îl întrerupe scos din sărite.

— Cum adică? Cine a pomenit de-un animal?

— Tu ai pomenit, acum cîteva zile. Ai zis că visează și țipă. Acum trîncănesc — nu numai puștii, dar uneori și vînătorii mei — trîncănesc despre o ființă, o ființă întunecată, o fiară, un fel de animal. Am auzit. Nu v-ați gîndit, nu? Ascultați-mă! Pe insulele mici nu trăiesc animale mari. Numai porci. Lei și tigri există doar în țările mari, ca Africa și India...

— Și la Grădina Zoologică.

— Am cochilia. Nu vorbesc de frică. Ci de fiară. N-aveți decît să vă speriați, dacă vă place. Cît privește fiara...

Jack se opri, strînse cochilia la piept și se întoarse spre vînătorii lui cu șepci negre și murdare.

— Sînt sau nu vînător?

Dădură din cap cu un gest simplu. Era, firește, vînător. Nimeni nu se îndoia.

— Foarte bine... am bătut toată insula. Singur. Dacă ar fi existat o fiară, aș fi văzut-o... N-aveți decît să vă speriați dar nu-i nici o fiară în pădure.

Jack lăsă cochilia și se așeză, întreaga adunare aplaudă ușurată. Piggy întinse mîna.

— Nu sînt de acord cu tot ce-a spus Jack, ci doar cu o parte. Firește, nu există nici o fiară în pădure. Cum să existe? Ce-ar mîncă?

— Porci.

— Noi mîncăm porci.

— Piggy!

— Am sau nu cochilia? strigă Piggy indignat... Ralph... ar trebui să tacă din gură, nu? Puștilor, ia mai tăceți! Uite ce e, nu sînt de acord cu Jack în ce privește frica de care vorbiți. Firește că nu-i nimic în pădure de care să ne fie frică. Păi, n-am fost chiar eu acolo? Data viitoare o să pomeniți de stafii și alte năzbîtii de-astea. Știm cum stau lucrurile și, dacă merge ceva prost, se găsește cine să le îndrepte.

Își scoase ochelarii și clipi la ei. Soarele dispăruse, de parcă s-ar fi întrerupt lumina de la comutator. Continuă explicațiile.

— Dacă vă doare burta și vă trece o nevoie mare sau una mică...

— Pe tine te trece o nevoie mare...

— Cînd o să terminați cu rîsul, poate c-o să continuăm adunarea. Iar dacă puștii se cocoată iar pe bușteanul ăla, au să se răstoarne pe loc. Așa c-ați face bine să stați jos pe pămînt și să ascultați. Avem leacuri pentru orice, chiar și pentru minte. Doar nu vă gîndiți serios că ar trebui să ne fie frică tot timpul? Viața, spuse Piggy, lărgind subiectul, e științifică, asta e. Într-un an sau doi, cînd o să se termine războiul, oamenii or să zboare pînă la planeta Marte și înapoi. Știu că nu-i nici o fiară — una cu gheare sau altfel, mă înțelegeți — dar mai știu că există și frica...

Piggy se opri.

— Dacă nu cumva...

Ralph se foi neastîmpărat.

— Dacă nu cumva, ce?

— Dacă nu cumva ne speriem de oameni.

Un hohot, pe jumătate de rîs, pe jumătate de batjocură, se ridică din mijlocul băieților așezați. Piggy își aplecă capul și continuă grăbit.

— Hai s-auzim ce spune puștiul care a pomenit de fiară, și poate c-o să reușim să-i arătăm cît e de prost.

Puștii începură să se consulte cu voce scăzută, apoi unul se ridică și păși în față.

— Cum te cheamă?

— Phil.

Pentru un puști, avea destulă încredere în el. Întinse mîinile, strînse cochilia în brațe, exact ca Ralph, și se uită de jur împrejur, ca să atragă atenția înainte de a vorbi.

— Azi-noapte am avut un vis, un vis groaznic, în care mă luptam cu niște lucruri. Mă aflam singur afară din adăpost și mă luptam cu niște lucruri, cu lianele alea tremurătoare din pomi.

Se opri, iar ceilalți puști rîseră, înfiorați de plăcere.

— Atunci m-am speriat și m-am trezit. Mă aflam afară din adăpost, iar lucrurile tremurătoare dispăruseră.

Oroarea vie din povestea lui despre acele lucruri atît de posibile și de urîte le tăie glasul. Vocea copilului continuă pițigăiată din dosul cochiliei albe.

— M-am speriat tare și-am dat să-l strig pe Ralph, apoi am văzut că se mișcă ceva printre pomi, ceva mare și îngrozitor.

Se întrerupse, oarecum speriat de amintire, dar și mîndru de efectul stîrnit.

— A fost un vis urît, zise Ralph, te-ai plimbat în somn.

Adunarea murmură o aprobare reținută.

Puștiul clătină din cap cu încăpăținare.

— Dormeam cînd lianele tremurătoare se luptau, și cînd au plecat m-am trezit și-am văzut ceva mare și îngrozitor mișcîndu-se printre pomi.

Ralph ridică mîna să ia cochilia, iar puștiul se așeză.

— Dormeai. N-a fost nimeni. Cum putea să rătăcească cineva prin pădure noaptea? A fost vreunul dintre voi? A ieșit vreunul?

Se așternu o tăcere lungă, timp în care adunarea zîmbi la gîndul că cineva ar fi avut curajul să iasă în beznă. Apoi Simon se ridică, iar Ralph îl privi uimit.

— Tu! Ce-ai căutat afară în beznă?

Simon înșfacă cochilia cu un gest violent.

— Voiam să mă duc într-un loc... într-un loc pe care îl știu.

— Ce loc?

— Un loc pe care îl știu. Un loc din junglă.

Ezită.

Jack lămuri problema, vorbind cu un dispreț care suna extrem de ciudat și de categoric.

— L-a apucat burta.

Umilit de purtarea lui Simon, Ralph reluă cochilia și îl privi sever pe Simon drept în față.

— Ei bine, să n-o mai faci. Ai priceput? Nu noaptea. Sînt destule discuții prostești despre fiare, fără ca puștii să te mai și vadă cum te furișezi de ici-colo ca un...

Rîsul batjocoritor al băieților le trăda frica și nemulțumirea față de cele întîmplate.

Simon deschise gura să vorbească, dar Ralph avea cochilia, așa că reveni la loc.

Cînd adunarea se liniști, Ralph se întoarse spre Piggy.

— Ei, Piggy?

— Mai e unul. Ăsta.

Puștii îl împinseră pe Percival înainte, apoi îl lăsară singur. Rămase înfundat pînă la genunchi în iarba din centrul triunghiului, cu privirile la picioarele ascunse, și încercă să-și închipuie că se afla într-un cort. Ralph își aminti de un alt băiețel, care stătuse la fel, și izgoni gîndul. Îl izgoni departe, în fundul sufletului, de unde doar un prilej ca acesta putea să-l readucă la suprafață. Puștii nu mai fuseseră numărați, în primul rînd fiindcă nu exista nici un mijloc ca să se asigure că nu lipsea nici unul, și în al doilea rînd fiindcă Ralph cunoștea răspunsul la cel puțin o întrebare pusă de Piggy pe vîrfurile muntelui, în fața lui se înșirau băieți blonzi, bruneti, pistruiți și murdari, dar nici unul dintre ei nu purta pe față un semn din naștere. Pe

băiatul cu semnul din naștere de culoarea dudei nu-l mai văzuse nimeni. Atunci, însă, Piggy se împăunase și îi amenințase. Recunoscînd tacit că-și amintea de ceva imposibil de pomenit, Ralph dădu din cap spre Piggy.

— Continuă. Întreabă-l.

Piggy îngenunche, ținînd cochilia.

— Ei, ia spune, cum te cheamă?

Băiețelul se repezi înapoi în cortul imaginar.

Piggy se întoarse neputincios spre Ralph, care vorbi răstit:

— Cum te cheamă?

Chinuită de tăcere și de refuzul puștiului de a vorbi, adunarea reluă în cor.

— Cum te cheamă? Cum te cheamă?

— Liniște!

În lumina asfințitului, Ralph se uită lung la copil.

— Hai, spune. Cum te cheamă?

— Percival Wemys Madison, Casa Parohială, Harcourt St. Anthony, comitatul Hampshire, telefon, telefon, tele...

Ca și cum această știre ar fi fost adînc înrădăcinată în izvoarele durerii, puștiul izbucni în plîns. Lacrimile îi țîșneau pe fața boțită, iar gura i se deschise pînă cînd reușiră să vadă o gaură neagră și pătrată. La început semăna cu o efigie tăcută a durerii; apoi însă bocetul crescua puternic și susținut, ca vuietul cochiliei.

— Gura! Gura!

Percival Wemys Madison nu voia să tacă. Se declanșase un resort pe care nu-l puteau controla nici autoritatea și nici intimidarea fizică. Plînsul continuă, cu fiecare respirație, pîrînd că-l susține drept, ca și cum ar fi fost răstignit pe el.

— Gura! Gura!

Căci cei mici încetaseră și ei să fie liniștiți. Li se amintise de durerile personale; și poate că simțeau că participă și ei la durerea universală, începură să plîngă molipsiți, doi dintre ei aproape la fel de tare ca Percival.

Maurice îi salvă. Strigă din răspuț:

— Ia uitați-vă la mine!

Se prefăcu că se prăbușește. Se frecă la fund, se așeză pe butucul instabil și se rostogoli în iarbă. Se maimuțări stîngaci, iar Percival și ceilalți îl văzură, chicotiră și rîseră. În curînd, rîdeau cu toții atît de absurd, încît băieții mari le ținură isonul.

Jack se făcu auzit primul. Nu avea cochilia și vorbea încălcînd regulile; dar nu-i mai păsa nimănui.

— Ce-i cu fiara?

Cu Percival se petrecea un lucru ciudat.

Căscă și se împletici, așa încît Jack îl prinse și îl zgîlții.

— Unde stă fiara?

Percival se lăsă moale în brațele lui Jack.

— E o fiară dibace, zise Piggy în bătaie de joc, dacă reușește să se ascundă pe insula asta.

— Jack a fost pretutindeni.

— Unde poate să trăiască o fiară?

— Nici vorbă de vreo fiară!

Percival bombăni ceva, iar adunarea rîse din nou. Ralph se aplecă înainte.

— Ce-a zis?

Jack ascultă răspunsul, apoi îi dădu drumul lui Percival. Scăpat din brațele lui, Percival căzu în iarba înaltă și adormi.

Jack își dresă glasul, apoi raportă degajat:

— Zice că fiara iese din mare.

Ultimul val de rîsete se risipi. Ralph se întoarse involuntar, o siluetă întunecată, cocîrjată, proiectată pe lagună. Adunarea se uită împreună cu el; priviră vastele întinderi de apă, marea umflată din depărtare, de un violet ciudat, cu infinite posibilități: auziră stins foșnetul și șoaptele de pe recif.

Maurice vorbi atît de tare, încît tresăriră cu toții.

— Tăticu zicea că nu s-au descoperit încă toate animalele din mare.

Cearta porni din nou, Ralph îi întinse cochilia strălucitoare, iar Maurice o luă ascultător, întrunirea se liniști.

— Vreau să spun că, atunci cînd Jack zice că te poți speria, fiindcă oamenii se sperie întotdeauna, are dreptate. Cred că are dreptate și cînd

spune că nu există decît porci pe insulă, dar nu știe, nu e chiar sigur, vreau să spun...

Maurice respiră adînc.

— Tăticu zice că există ființe, cum se cheamă, alea care fac cerneală, sepii, lungi de sute de metri, care mănîncă balene întregi.

Se opri din nou și rîse vesel.

— Firește, eu nu cred în fiară. Cum zice și Piggy, viața are un caracter științific, dar noi nu știm, nu-i așa? Nu e ceva sigur, vreau să spun...

— Sepia nu poate să iasă din apă! strigă cineva.

— Ba poate!

— Ba nu!

Într-o clipă, platforma se umplu de umbre ce se certau și gesticulau. Lui Ralph, care ședea pe butuc, izbucnirea i se părea de domeniul nebuniei. Teama, fiarele, lipsa generală de înțelegere că focul era elementul cel mai important. Cînd încercai să lămurești lucrurile, discuția degenera, scotea la iveală alte probleme neplăcute.

Văzu o pată albă în bezna de lîngă el, așa că smulse cochilia de la Maurice și suflă cu toată forța. Adunarea tăcu uluită. Simon, care se afla aproape, puse mîna pe cochilie. Simți o nevoie primejdioasă de-a vorbi; dar era o experiență îngrozitoare să se adreseze unei adunări.

— Poate, zise el ezitînd, poate că există o fiară.

Adunarea urlă sălbatic, iar Ralph se ridică uluit.

— Tu, Simon? Tu crezi asta?

— Nu știu, răspunse Simon, sufocat de bătăile propriei inimi. Dar...

Furtuna izbucni.

— Stai jos!

— Taci!

— Ia cochilia!

— Du-te dracului!

— Gura!

— Ascultați-l. Are cochilia! strigă Ralph.

— Vreau să spun că... poate că fiara sîntem noi.

— Prostii!

Cel care vorbi fusese Piggy, revoltat de lipsa de seriozitate.

— Am putea fi un fel de... continuă Simon.

Simon deveni incoerent, încercînd să explice boala esențială a omenirii, îi veni o inspirație.

— Care e cel mai murdar lucru?

Drept răspuns, Jack, în tăcerea nedumerită care urmă, pronunță un cuvînt scurt, expresiv și brutal. Se destinseră ca după un orgasm. Puștii așezați din nou pe bușteanul instabil căzură și nici nu le pasă. Vînătorii țipau de încîntare.

Eforturile lui Simon se irosiră; rîsul celorlalți îl înfrînse cu cruzime, iar el se întoarse fără apărare la locul lui.

În cele din urmă, adunarea tăcu. Cineva spuse pe neașteptate:

— Poate că vorbește de-un fel de stafie.

Ralph ridică cochilia și se uită lung prin beznă. Plaja palidă îi apăru ca singurul lucru mai luminos. Desigur, puștii erau aproape. Da, fără îndoială, stăteau ghemuiți, ca un ghemotoc de trupuri pe iarba din centrul triumphiului. O pală de vînt făcu să foșnească palmierii, iar tăcerea și bezna părură să amplifice zgomotul, să-l scoată în evidență. Două trunchiuri cenușii se frecară cu un scîrțîit sinistru, pe care nimeni nu-l remarcase în timpul zilei.

Piggy îi luă cochilia din mînă. Vorbi indignat.

— Nu cred deloc în stafii!

Jack se ridică și el, inexplicabil de furios

— Cui îi pasă de ce crezi tu, Fatty?

— Am cochilia!

Răsună zgomotul unei scurte încăierări, iar cochilia se mută dintr-o mînă într-alta.

— Dă-mi înapoi cochilia!

Ralph se vîrî între ei și primi un ghiont în piept. Smulse cochilia de la cineva și se așeză cu răsufarea tăiată.

— Vorbim prea mult despre stafii. Ar trebui să discutăm asta în timpul zilei.

— Poate că asta e fiara, o stafie, interveni o voce înăbușită și anonimă.

Adunarea se clătină ca lovită de vînt.

— Discutăm prea mult și nu mai respectăm ordinea, zise Ralph. Nu putem ține adunări ca lumea dacă nu respectați regulile.

Se opri din nou. Planul bine chibzuit al acestei adunări se destrămase.

— Ce vreți să spun? Am făcut o greșală cînd am ținut adunarea atît de tîrziu. O să votăm; vreau să spun că o să votăm dacă există sau nu stafii; apoi o să mergem la colibe fiindcă sîntem cu toții obosiți. Nu — Jack, așa e? — stai o clipă. Susțin sus și tare că nu cred în stafii. Și nici nu vreau să las impresia c-aș crede. Nu vreau să mă gîndesc la ele. În orice caz, nu acum, pe întuneric. O să hotărîm ce-i de făcut.

Ridică cochilia.

— Foarte bine, atunci. Presupun că problema e dacă există sau nu stafii...

Reflectă preț de o clipă și formulă întrebarea.

— Cine crede c-ar putea exista stafii?

Se așternu o tăcere lungă și nimeni nu se clinti. Ralph scrută întunericul și zări mîinile ridicate. Spuse sec:

— Înțeleg.

Lumea, lumea dominată de legi și de rațiune, se ducea de rîpă. Odată lucrurile fuseseră limpezi; însă acum... pînă și vaporul plecase.

Piggy îi smulse cochilia din mînă și glasul lui răsună strident:

— Nu votez pentru stafii!

Se întoarse spre adunare.

— S-o țineți cu toții minte, continuă el și bătu din picior. Ce sîntem noi? Oameni? Animale? Sălbatici? Ce-au să-și închipuie oamenii mari? Nu ne facem datoria — vînăm porci — lăsăm focul să se stingă — iar acum...

O umbră îl înfruntă violent.

— Gura! Vierme gras!

Urmă o luptă scurtă, iar cochilia sclipitoare se smuci de colo-colo. Ralph sări în picioare.

— Jack! Jack! N-ai cochilia! Lasă-l să vorbească!

Fața lui Jack se ivi aproape.

— Să taci! Cine ești, la urma urmei? Stai aici și le spui ce să facă. Nu vînezi, nu știi să cînti...

— Sînt șef. Am fost ales.

— Crezi că alegerea are vreo importanță? Te mulțumești să dai ordine fără cap...

— Piggy are cochilia.

— E adevărat... favorizează-l pe Piggy, ca întotdeauna.

— Jack!

Vocea lui Jack îl maimuțări acru.

— Jack! Jack!

— Regulile! striga Ralph, încălcați regulile!

— Cui îi pasă?

Ralph își reveni.

— Regulile sînt singurul lucru pe care-l avem!

Jack i se împotrivi.

— Dă-le dracului de reguli! Sîntem puternici, vînăm! Dacă există o fiară, o s-o vînăm! O s-o înconjurăm, o s-o lovim, o s-o lovim, o s-o lovim...!

Scoase un țipăt sălbatic și sări pe nisipul gălbui. Platforma se umplu imediat de zgomote și de agitație, înghionteală, urlate și rîsete. Adunarea se risipi, iar băieții alergară la întîmplare, trîncănind, de la palmieri la malul apei, de-a lungul plajei, înecați în beznă. Ralph se pomeni că atinge cochilia cu obrazul și o luă din mîna lui Piggy

— Ce-au să spună oamenii mari? strigă Piggy din nou. Uită-te la ei!

De pe plajă răsunară zgomote de vînătoare fictivă, de rîs isteric și de spaimă.

— Ralph, suflă în cochilie.

Piggy se afla atît de aproape, încît Ralph îi vedea sticlind singura lentilă de la ochelari.

— Pe urmă focul. Nu-și dau seama?

— Trebuie să fii brutal. Silește-i să facă ce vrei tu.

Ralph răspunse cu glasul prudent al celui care repetă o teoremă.

— Dacă am să suflu în cochilie, iar ei n-au să se întoarcă, am stricat totul. N-o să mai putem ține focul aprins. O să fim ca animalele. N-o să fim salvați niciodată.

— Dacă nu suflă, o să ajungem și mai repede ca animalele. Nu văd ce fac, dar îi aud.

Siluețele risipite se adunaseră pe nisip și formau o masă neagră, care se rotea. Fredonau, iar puștii, obosiți, se îndepărtaseră încet, cu urlete. Ralph își duse cochilia la buze, apoi o lăsă jos.

— Uite care e problema, Piggy: sînt sau nu stafii? Sau fiare?

— Firește că nu.

— De ce nu ?

— Fiindcă n-are sens. Casele, străzile, televiziunea — n-ar putea exista.

Băieții care țopăiau și cîntau erau acum atît de departe, încît zgomotul se auzea doar ca un ritm mut.

— Și ce dacă n-are sens? Vorbesc de ce se întîmplă pe această insulă.

Să presupunem oare că există ființe care ne pîndesc și ne așteaptă?

Ralph tresări violent, se apropie de Piggy, iar cei doi se ciocniră rău unul de altul.

— Încetează cu discuția asta! Avem destule necazuri, Ralph, și nu mai pot răbda prin cîte am trecut. Dacă există stafii...

— Ar trebui să renunț la șefie. Ascultă-i.

— O, Dumnezeule! O, nu!

Piggy îl înșfacă pe Ralph de braț.

— Dacă ar fi Jack șeful, nu ne-am ocupa decît cu vînatul și nu cu focul.

Am rămîne aici pînă la moarte.

Glasul i se ascuți.

— Cine-i ăla care stă acolo?

— Eu sînt, Simon.

— Nu sîntem buni de nimic, zise Ralph. Trei șoareci orbi. Eu unul renunț.

— Dacă renunți, zise Piggy, într-o șoaptă înfiorată, ce se va mai întîmplă cu mine?

— Nimic.

— Mă urăște. Nu știi de ce. Dacă ar putea face ce vrea... tu ești un om întreg, pe tine te respectă, în afară de asta, tu ai putea să-l bați.

— Am văzut că și tu te-ai bătut cu el mai de mult.

— Aveam cochilia, zise Piggy simplu. Aveam dreptul să vorbesc.

Simon se foi în beznă.

— Fii mai departe șeful nostru.

— Gura, pustiule! De ce n-ai spus că nu există fiare?

— Mă tem de el, zise Piggy, și de-asta îl cunosc. Dacă te temi de cineva, îl urăști, dar nu te poți împiedica să nu te gîndești la el. Te înșeli, spunîndu-ți că de fapt e un băiat cumsecade, iar apoi, cînd îl vezi iar... e ca astma, nu poți să respiri. Ascultă-mă. Și pe tine te urăște, Ralph...

— Pe mine? De ce?

— Nu știu. L-ai prins c-a lăsat să se stingă focul; și tu ești șeful, iar el nu e.

— Dar el este, este Jack Merridew!

— Eu am stat mult în pat și-am reflectat. Cunosc oamenii. Mă cunosc și pe mine. Și pe el. Ție n-are ce-ți face; dar, dacă îl eviți, are să sară pe următorul. Și acela sînt eu.

— Piggy are dreptate, Ralph. Numai tu și Jack contați. Fii mai departe șef.

— Fiecare trage în altă parte și lucrurile merg prost. Acasă exista întotdeauna un om mare. Vă rog, domnule; vă rog, domnișoară; și primeai răspunsul. Cum aș mai vrea să fie așa!

— Aș vrea să fie aici mătușica.

— Eu aș vrea să fie tata... Dar la ce bun?

— Ar ține focul aprins.

Țopăiala se încheiase și vînătorii se întorceau la adăposturi.

— Oamenii mari știu multe, zise Piggy. Lor nu le e frică de întuneric. Se întîlnesc, beau ceai și discută. Lucrurile ar merge de minune...

— Ei n-ar da foc la insulă. Și n-ar provoca...

— Ar construi un vapor...

Cei trei băieți stăteau în beznă, străduindu-se zadarnic să evoce viața minunată a adulților.

— Nu s-ar certa.

— Și nu mi-ar sparge ochelarii...

— Și n-ar discuta despre fiară...

— Dacă ar reuși să ne trimită un mesaj! strigă Ralph cu disperare. Dacă ar

putea să ne trimită un om mare... un semn, ori altceva.

Din bezna răsună un urlet subțire, care îi îngheță, făcându-i să se caute cu mîinile. Urletul se înalță depărtat și nepămîntean, devenind o bolboroseală.

Întins în iarba înaltă, Percival Wemys Madison, de la casa parohială Harcourt, St. Anthony, trecea prin împrejurări în care evocarea solemnă a adresei de acasă se dovedea incapabilă să-l ajute.

VI

Fiara din văzduh

Nu se mai vedea decît lumina stelelor. Cînd pricepură de unde venea acel zgomot lugubru, iar Percival se liniști, Ralph și Simon îl ridicară brutal și-l duseră într-un adăpost. Piggy se ținea pe lîngă ei, în ciuda cuvintelor lui curajoase, iar cei trei băieți mai mari se îndreptară împreună spre adăpostul cel mai apropiat. Copiii zăceau neliniștiți și gălăgioși printre frunzele uscate, privind grupul de stele care luminau laguna. Uneori, din celelalte adăposturi țipa cîte un puști, iar o dată un băiat mai mare vorbi în întuneric. Apoi adormiră cu toții.

O felie subțire de lună se înalță la orizont, destul de mare ca să lase o dîră de lumină cînd poposi pe apă; pe cer însă existau și alte lumini ce se mișcau repede, clipeau sau se stingeau, deși nici o licărire cît de slabă nu ajunse pînă la ei de la lupta ce se desfășura la zece mile înălțime. Din lumea adulților sosi un semn, deși nici un copil n-a fost treaz ca să-l observe. Izbucni o explozie de lumină, desfundînd cerul ca un tirbușon; apoi, din nou, bezna și stelele. Deasupra insulei se întinse o pată, o siluetă ce cobora rapid sub o parașută, o siluetă care atârna, cu picioarele bălăbănindu-se. Vînturile schimbătoare de la diferite înălțimi duceau silueta în voia lor. Apoi, la aproape cinci kilometri înălțime, vîntul se domoli, purtă silueta într-o curbă ce cobora de pe cer și o tîrî pieziș, departe, peste recife și lagună, în direcția muntelui. Silueta căzu și se ghemui printre florile albastre de pe coastă. Sufla un vînt slab, iar parașuta bufni, se lovi și-și trase încărcătura. Atunci silueta, cu picioarele vînturîndu-i-se în urmă, alunecă pe munte. Metru cu metru, la fiecare adiere, briza împingea silueta printre florile albastre, peste bolovani și pietrele roșii, pînă rămase ghemuită printre stîncile sfărîmate de pe culme. Aci briza suflă capricios, încurcă sforile parașutei și le împodobi cu flori; silueta rămase cu capul acoperit de cască între genunchi, neclintită și cu sforile încîlcite. Cînd vîntul sufla, sforile se întindeau și atunci presiunea întîmplătoare ridica fruntea siluetei și îi îndrepta pieptul, de parcă ar fi scrutat peste coama muntelui. De fiecare dată cînd vîntul se oprea, sforile se înmuiau, iar silueta se apleca din nou înaintea și se cufunda cu capul între genunchi, în vreme ce stelele alunecau pe cer, silueta stătea pe vîrfurile muntelui, se apleca și se înfunda, se apleca iar...

În bezna dimineții timpurii, lîngă o stîncă, ceva mai jos pe coasta muntelui, răsunară zgomote. Doi băiețași ieșeau dintr-un morman de crăci uscate și de frunze moarte, două umbre întunecate, vorbind somnoros. Erau gemenii, la datorie lîngă foc. Teoretic, unul ar fi trebuit să doarmă, iar celălalt să stea de veghe. Dar nu reușeau niciodată să facă ceva ca lumea dacă lucrau izolat, și cum era cu neputință să stea treji toată noaptea, se culcaseră amîndoi. Se apropiară acum de pata neagră unde fusese focul de semnal, căscară, se freacă la ochi și pășiră sigur. Cînd ajunseră acolo, încetară să caște, iar unul se întoarse în fugă, ca să mai aducă vreascuri și frunze.

Celălalt îngenunche.

— Cred că s-a stins.

Aranja crenguțele care i se vîrau în mînă.

— Nu.

Se culcă la pămînt, își apropie buzele de pată și suflă ușor. Îi apărură fața, luminată în roșu. O clipă, încetă să mai sufle.

— Sam, dă-mi...

— ...niște iască.

Eric se aplecă și suflă încet, pînă cînd pata de lumină crescua. Sam puse o bucată de iască pe locul fierbinte, apoi o cracă. Strălucirea se intensifică, iar craca luă foc. Sam așeză și alte vreascuri.

— Nu le pune pe toate, vîri prea multe.
— Să ne încălzim.
— Va trebui să mai aducem vreascuri.
— Mi-e frig.
— Și mie.
— În afară de asta e...
— ...întuneric. Foarte bine, mai pune atunci.

Eric se ghemui în spate și-l urmări pe Sam cum aprinde focul. Ridică o mică piramidă de vreascuri și focul începu să ardă bine. m

— Aproape că se...
— Ar fi fost...
— Turbat...
— Valeu!

Gemenii priviră cîteva clipe focul în tăcere. Apoi Eric chicoti.

— Așa-i că era turbat?
— Cînd cu...
— Cînd cu focul și cu porcul.
— Din fericire, l-a ocărit pe Jack, în loc să ne ocărască pe noi.
— Așa e. Îl ții minte pe turbatul ăla de la școală?
— "Băiete, tu-mă-mbolnăvești-încetul-cu-încetul-de-nervi!"

Gemenii izbucniră într-un rîs identic, apoi, amintindu-și de beznă și de altele, se uitară nesiguri împrejur. Flăcările, arzînd în piramida de lemne, le atraseră privirile. Eric urmări carii, tîrîndu-se înnebuniți fiindcă nu reușeau să scape de flăcări, și se gîndi la primul foc — departe, pe panta mai abruptă a muntelui, unde domnea acum o beznă completă. Nu-i plăcea să-și amintească și se uită la vîrfurile muntelui.

Focul începu să radieze căldură și să se reverse plăcut asupra lor. Sam se distra, vîrînd cît mai multe crăci în foc. Eric își întinse mîinile, căutînd distanța la care căldura era mai suportabilă. Cînd privi nepăsător dincolo de foc, stîncile risipite cu umbrele lor turtite își recăpătară conturul real văzut la lumina zilei. Acolo se afla stîncă cea mare, celelalte trei pietre, stîncă plesnită, iar dincolo de ea, gaura — acolo...

— Sam.
— Ce-i?
— Nimic.

Flăcările puseseră stăpînire pe crăci, scoarța se chircea și se descojea, lemnul exploda. Cortul se prăbuși pe dinăuntru, azvîrlind un cerc larg de lumină peste vîrfurile muntelui.

— Sam.
— Ce-i?
— Sam! Sam!

Sam se uită enervat la Eric. Intensitatea privirii lui făcea ca direcția în care se uita să pară îngrozitoare, căci Sam era întors cu spatele la ea. Se repezi în jurul focului, se ghemui lîngă Eric și se uită. Rămaseră nemișcați, unul în brațele celui alt — patru ochi care priveau țință și nu clipeau, două guri deschise.

Depart, sub ei, pomii din pădure foșniră, apoi mugiră. Părul de pe frunte le flutură, iar flăcările focului se aplecară. La cincisprezece metri de ei se auzi zgomotul înfundat al unei materii ce se umfla.

Nu ți pă nici unul, dar se îmbrățișară mai tare și gurile li se strînseră. Zece secunde se ghemuiră astfel, în timp ce grindina de foc trimitea fum, scînteii și valuri de lumină neregulată peste vîrfurile muntelui.

Apoi, de parcă i-ar fi apucat pe amîndoi aceeași groază, o rupseră la fugă peste stînci.

Ralph visa. Adormise după ce i se păruse că trecuseră ore, tot sucindu-se și răsucindu-se zgomotos printre frunzele uscate. Nu mai auzea nici măcar zgomotele viselor din celelalte adăposturi, fiindcă se întorsese acasă, și dădea zahăr călușilor, peste zidul grădinii. Apoi cineva îl trase de braț, spunîndu-i că era vremea să-și bea ceaiul.

— Ralph, trezește-te!
Frunzele foșneau violent, ca marea.
— Ralph, trezește-te!
— Ce s-a întîmplat?
— Am văzut...
— ...fiara...
— ...clar...

— Cine sînteți? Gemenii?

— Am văzut fiara...

— Liniște. Piggy!

Frunzele continuau să foșnească violent. Piggy se lovi de el, iar unul dintre gemeni îl înșfacă, în clipa cînd se îndrepta spre grupul stelelor ce păleau.

— Nu ieși — e îngrozitor!

— Piggy — unde sînt sulile?

— Aud...

— Taci atunci. Stai liniștit.

Stăteau și ascultau, la început cu îndoială, apoi cu spaimă, descrierea făcută de gemenii ce-și trăgeau sufletul în mijlocul unei tăceri depline, în curînd, bezna se umplu de gheare, de puncte necunoscute și de amenințări. Zori nesfîrșiți șterseră stelele și lumina, tristă și cenușie, se cernu în sfîrșit prin adăpost, începură să se foiască, deși lumea din afara adăpostului era plină de primejdii. Labirintul de întuneric se destrăma, apăruseră lucrurile apropiate și îndepărtate, iar în punctul cel mai înalt al cerului marginile norilor mici dobîndiră o culoare caldă. O pasăre de mare bătu din aripi sus, cu un țipăt răgușit, al cărui ecou răsună imediat, iar în pădure se auzi un strigăt strident. Dungile de nori de lîngă orizont începură să lucească trandafiriu, iar coamele penate ale palmierilor se înverziră.

Ralph îngenunche la intrarea adăpostului și scrută atent peisajul de jur împrejur.

— Sam și Eric. Chemați-i pe băieți, în liniște. Hai.

Gemenii, lipiți unul de altul și tremurînd, îndrăzniră să facă cei cîțiva pași pînă la adăpostul alăturat, unde împrăștiară știrile îngrozitoare. Ralph se ridică și se plimbă spre platformă, doar pentru a le da curaj, deși îl treceau fiorii pe șira spinării. Piggy și Simon îl urmară, iar ceilalți băieți se furișară după ei.

Ralph luă cochilia de la locul ei de pe butucul lustruit și o duse la buze: apoi ezită și nu suflă. O ridică în schimb în aer, le-o arată, iar ei înțeleseseră.

Razele soarelui, desfăcîndu-se ca un evantai sub orizont, coborîră la nivelul privirii. Ralph se uită o clipă la felia de aur în creștere, care îi lumina din dreapta și părea că le dă forța să vorbească. Cercul de băieți din fața lui formase un mănunchi strîns de sulile de vînătoare.

Îi dădu cochilia lui Eric, geamănul cel mai apropiat de el.

— Am văzut fiara cu ochii noștri. Nu... nu dormeam...

Sam reluă povestirea. Din obișnuință, o cochilie era acum de ajuns pentru amîndoi gemenii, căci omogenitatea lor fusese recunoscută.

— Era păroasă. I se mișca ceva în dosul capului... aripi. Fiara se mișca...

— A fost îngrozitor. Parcă s-a ridicat în capul oaselor...

— Focul lumina bine...

— Tocmai îl aprinseserăm...

— ..mai multe vreascuri...

— Avea ochi...

— Colți...

— Gheare...

— Am fugit cît am putut...

— Ne-am lovit de liane...ouă

— Fiara ne-a urmărit... ss

— Am văzut-o cînd ne-am pitulat după pomi.

— Era cît pe aci să mă atingă...

Ralph arătă îngrozit spre fața lui Eric, brăzdată de zgîrieturile lăsate de tufiguri.

— Cum ai pățit asta?

Eric se pipăi pe față.

— Sînt zgîriat tot. Sîngerez?

Cercul de băieți se trase înapoi înspăimîntat. Johnny, căscînd încă, izbucni în lacrimi violente, iar Bill îl palmui pînă îl liniști. Dimineata luminoasă răspîndea multe amenințări, iar cercul începu să-și schimbe forma. Se lărgi în loc să se strîngă, iar sulile de lemn ascuțit semănau cu un gard. Jack îi chemă înapoi în centru.

— O să fie o vînătoare adevărată. Cine vine?

Ralph se foi nerăbdător.

— Sulile sînt de lemn. Nu fi caraghios.

— Ți-e frică? zise Jack și îl privi disprețuitor.

— Firește. Cui nu-i e?
Se întoarse spre gemeni, implorându-i, dar fără speranțe.
— Sper că nu vă bateți joc de noi.
Răspunsul fu prea apăsător ca să se mai îndoiască cineva de ei. Piggy luă cochilia.
— N-am putea... într-un fel... să rămânem aici? Poate că fiara n-o să se apropie.
Dacă n-ar fi avut sentimentul că-i pîndește ceva, Ralph s-ar fi răstit la el.
— Să stăm aici? Și să ne cocoloșim pe bucățica asta de insulă, mereu la pîndă? Cum o să găsim hrana? Și ce se întîmplă cu focul?
— Hai să plecăm, zise Jack nerăbdător, ne pierdem vremea.
— Nu, nu ne-o pierdem. Ce facem cu puștii?
— Dă-i dracului!
— Trebuie să aibă cineva grijă de ei.
— Pînă acum n-a avut nimeni.
— N-a fost nevoie. Acum e. Piggy o să aibă grijă de ei.
— Așa. Ferește-l pe Piggy de primejdie.
— Judecă și tu. Ce poate să facă Piggy doar cu un ochi?
Ceilalți băieți se uitau curioși cînd la Jack, cînd la Ralph.
— Și mai e ceva. Nu putem porni la o vîna obișnuită, fiindcă fiara nu lasă urme. Dacă ar fi lăsat, le-am fi văzut. Nu e exclus să se strecoare printre pomi, ca Ducă-se pe puștii.
Băieții dădură din cap.
— Așa că trebuie să ne gîndim.
Piggy își scoase ochelarii stricați și șterse lentila.
— Ce facem, Ralph?
— N-ai cochilia. Uite-o.
— Vreau să spun... ce facem? Să presupunem că fiara vine cînd ați plecat cu toții. Eu nu văd prea bine, și dacă mă sperii...
— Ție ti-e întotdeauna frică, interveni disprețuitor Jack.
— Am cochilia...
— Cochilia! Cochilia! strigă Jack. Nu mai avem nevoie de cochilie. Știm cine trebuie să vorbească. La ce i-a folosit lui Simon să vorbească, sau lui Bill, sau lui Walter? E vremea ca unii să priceapă că trebuie să tacă și să lase hotărârile pe seama noastră...
Ralph nu-i mai putu ignora cuvintele. Sîngele îi năvăli în obraji.
— N-ai cochilia, zise el. Stai jos.
Jack se înălbi la față, iar pistrii îi apărură clar, ca niște pete cafenii. Se linse pe buze și rămase în picioare.
— E o treabă de vînaător.
Restul băieților îl urmăriră cu atenție. Piggy, trezindu-se într-o încurcătură neplăcută, împinse cochilia spre genunchii lui Ralph și se așeză. Tăcerea deveni apăsătoare și Piggy își ținu răsufleta.
— E mai mult decît o treabă de vînaător, zise Ralph în cele din urmă, fiindcă nu puteți da de urma fiarei. Nu vreți să fiți salvați?
Se întoarse spre adunare.
— Nu vreți să fiți cu toții salvați?
Își întoarse privirea spre Jack.
— Am mai spus că focul e lucrul cel mai important. Acum focul trebuie să se fi stins...
Vechea enervare îl salvă, dîndu-i energia de a porni la atac.
— V-ați pierdut capul cu toții? Trebuie să aprindeți din nou focul. Nu te-ai gîndit niciodată la asta, Jack, nu? Sau nu vreți nici unul să fiți salvați?
Ba da, voiau să fie salvați, nu încăpea însă în minte; și, trecînd repede de partea lui Ralph, evitarea crizei. Piggy răsufletă ușurat, încercă să respire din nou adînc, dar nu reuși. Se sprijini de un butuc, cu gura deschisă și în jurul buzelor îi mijiră umbre albastre. Nimeni nu-l băgă în seamă.
— Gîndește-te, Jack. E vreun loc pe insulă unde n-am fost?
— Nu-i decît... Ba da, răspunse fără chef Jack. Ții minte? Partea aia din insulă în formă de coadă, unde sînt grămezile de stînci. Am fost prin apropiere. Stîncile fac un fel de pod. Nu-i decît un drum de urcare.
— Iar creatura ar putea sta acolo.
Vorbiră cu toții în același timp.
— Așa e! Foarte bine. O să căutăm. Dacă fiara nu-i acolo, o să ne suim pe munte, o s-o căutăm și-o să aprindem focul.

— Hai să mergem.
— Să mâncăm mai întâi. Plecăm după aia, zise Ralph și adăugă: N-ar strica să luăm sulite.

După ce mâncară, Ralph și băieții mai mari porniră de-a lungul plajei, îl lăsară pe Piggy sprijinit de platformă. Ziua promitea, ca și celelalte, să fie o baie de soare sub o cupolă albastră. Plaja se întindea înaintea lor într-o curbă dulce, pînă cînd perspectiva o contopea cu pădurea; ziua nu înaintase destul pentru a fi umbrită de voalurile schimbătoare ale mirajului. Sub conducerea lui Ralph, își croiră cu atenție drum de-a lungul terasei cu palmieri, neîndrăznind să calce pe nisipul fierbinte de lîngă apă. Ralph îl lăsa pe Jack în frunte; iar Jack pășea cu o prudență teatrală, deși ar fi văzut inamicul de la douăzeci de metri. Ralph mergea în urmă, mulțumit că scăpase o vreme de răspundere.

Simon, înaintînd în fața lui Ralph, simțea o slabă neîncredere — o fiară cu gheare care zgîriau, așezată pe vîrfurile unui munte, fără să lase urme, nefiind totuși destul de iute ca să-i înhațe pe Sam și Eric. Indiferent cum își închipuia Simon fiara, cu ochii minții vedea imaginea unei făpturi umane, eroice și bolnave.

Suspină. Alții se dovedeau în stare să se ridice și să vorbească adunării, fără să lase impresia că-i apasă senzația îngrozitoare a propriei personalități; erau în stare să spună ce voiau, ca și cum ar fi vorbit unuia singur. Se trase într-o parte și se uită în urmă. Ralph înainta cu sulita pe umăr. Simon încetini sfios pasul pînă ajunse alături de el și îl cercetă prin părul negru și aspru care îi cădea în ochi. Ralph se uită într-o parte, zîmbi silit, ca și cum ar fi uitat că Simon se făcuse de rîs, apoi se uită din nou în gol. Cîteva clipe, Simon se bucură că fusese acceptat și încetă să se gîndească la sine. Cînd Simon se ciocni de un pom, Ralph schimbă nerăbdător privirea, iar Robert chicoti. Simon se răsuci pe picioare, pata albă de pe frunte se roși și i se prelînse o șuviță de sînge. Ralph nu-i mai dădu atenție și se întoarse la problemele sale groaznice. Aveau să ajungă la castelul de stînci în curînd; iar șeful trebuia să meargă mai departe.

Jack se întoarse în fugă.

— Am găsit un punct de observație.

— Foarte bine. O să ne apropiem cît putem.

Îl urmări pe Jack spre castelul unde terenul se ridica ușor. În stînga se afla încălceala impenetrabilă a lianelor și a pomilor.

— De ce nu s-ar putea ca fiara să fie acolo?

— Nu vezi de ce? Fiindcă nu poate intra și nici ieși.

— Ce facem atunci cu castelul?

— Ia uită-te.

Ralph desfăcu paravanul de frunze și se uită. În fața lor se întindeau doar cîteva metri de teren stîncos, iar apoi cele două laturi ale insulei se îmbucau, de parcă ar fi fost un promontoriu. O ridicătură strîmtă de recife, lată de cîteva metri și lungă de aproape cincisprezece, prelungea însă insula în mare. Se vedea și una dintre acele stînci pătrate și trandafirii care susțineau baza insulei. Această latură a castelului, înaltă poate de treizeci de metri, era bastionul trandafirii pe care îl văzuseră de pe vîrfurile muntelui. Baza recifului plesnise, iar pe vîrf se aflau risipiți bolovani mari, ce păreau că se clatină.

În spatele lui Ralph, vînătorii tăcuți se adunaseră în iarba înaltă. Ralph se uită la Jack.

— Ești vînător.

Jack roși.

— Știu. Foarte bine.

Ralph prinse curaj.

— Eu sînt șeful. Am să merg. Nu comenta.

Se întoarse spre ceilalți.

— Hei, voi. Ascundeți-vă aici. Așteptați-mă.

Își dădu seama că glasul lui risca să nu se mai audă, sau să răsunе prea tare. Îl privi pe Jack.

— Ce părere ai?

— Am fost pretutindeni. Fiara trebuie să fie aici, bombăni Jack.

— Înțeleag.

— Nu cred că există fiara, se bîlbîi încurcat Simon.

Ralph îi răspunse politicos, ca și cum i-ar fi dat dreptate în privința vremii.

— Nu, nici eu nu cred.
Își strînse buzele care i se albiseră, își netezi părul peste cap cu o mișcare înceată de tot.

— Ei bine, la revedere.
Își sili picioarele să se miște pînă îl duseră la promontoriu.
Prăpăstii de aer îl înconjură din toate părțile. N-avea unde să se ascundă, chiar dacă n-ar fi trebuit să înainteze. Se opri pe promontoriul strimt și se uită în jos. La un moment dat, peste cîteva secole, marea avea să transforme castelul într-o insulă. La dreapta se găsea laguna, mișcată de marea deschisă; iar la stînga...

Ralph se cutremură. Laguna îi apăra de Pacific; și, dintr-un motiv greu de știut, doar Jack se dusesse pînă la malul mării, pe cealaltă parte. Avea perspectiva celui de pe uscat asupra valurilor umflate și i se păru la fel ca respirația unei creaturi uluitoare. Valurile se cufundau încet printre stînci, dezgolind mese trandafirii de granit, tufșuri ciudate de coral, polipi și iarbă marină. Jos, jos de tot, apele se prăbușeau și șopteau ca vîntul prin coroana pădurii. Văzu acolo o stîncă plată, întinsă ca o masă, iar apele retrăgîndu-se de pe cele patru margini acoperite de iarbă marină le făceau să semene cu niște recife. Apoi, leviatanul adormit răsuflă, apele se umflă, ierburile marine se încovoieră, iar apa clocoti mugind deasupra masei de stîncă. Nu-ți dădea seama de mișcarea valurilor, ci doar de această prăbușire, urcare și iar prăbușire, care ținea un minut.

Ralph se întoarse spre reciful roșu. Băieții îl așteptau în iarba înaltă, undeva în spate, ca să vadă ce-avea de gînd. Observă că transpirația din palme i se uscaseră; își dădu seama cu surprindere că nu se aștepta să întîlnească vreo fiară și nici nu știa ce-ar fi făcut dacă ar fi întîlnit-o.

Își dădu seama că se putea cocoța pe recif, deși nu era nevoie. Forma pătrată a stîncii îngăduia un fel de plintă în jur, așa încît la dreapta, deasupra lagunei, putea înainta încet de-a lungul unei cornișe și ocoli colțul care nu se vedea. Era ușor de mers și în curînd trase cu ochiul pe lîngă stîncă.

Văzu doar ceea ce așteptase: bolovani trandafirii, claie peste grămadă, acoperiți de un strat de guano ca de o glazură; apoi o costișă abruptă, ce urca spre stîncile sfărîmate care încununau bastionul.

Un zgomot din spate îl făcu să se întoarcă. Jack înainta de-a lungul cornișei.

— N-am vrut să te las să mergi singur.

Ralph nu răspunse, își continuă drumul peste stînci, cercetă o jumătate de cavernă, în care nu se aflau decît mormane de ouă stricate, și în cele din urmă se așeză, se uită de jur împrejur și lovi stîncă cu mînerul sulitei.

Jack fremăta.

— Ce loc de construit un fort!

O coloană de spumă marină îi udă.

— Nu există apă proaspătă.

— Ce-i aia, atunci?

La jumătatea distanței, pe stîncă, se vedea o pată lungă și verde. Se cocoțară pînă la ea și gustară din firicelul de apă.

— Am putea să punem o coajă de nucă de cocos acolo, ca să fie mereu plină.

— Nici nu mă gîndesc. E un loc foarte prost.

Urcară împreună ultima treaptă, unde o ultimă stîncă zdrobită acoperea grămada în descreștere. Jack lovi stîncă de lîngă el cu pumnul, iar masa hurui stins.

— Ții minte?

Își amintiră momentele neplăcute de mai înainte. Jack izbucni:

— Să vîrîm un trunchi de palmier sub stîncă și dacă vine dușmanul... ia uită-te!

La treizeci de metri sub ei se găseau istmul, terenul stîncos și iarba plină de capete, iar în fund pădurea.

— Doar o dată dac-o împingem, strigă Jack entuziasmat, și gata!...

Descrie un gest larg cu mîna, ca și cum ar fi măturat stîncă. Ralph se uită spre munte.

— Ce s-a întîmplat?

Ralph se întoarse.

— De ce?

— Priveai... nu știu cum să-ți spun.

— Nu se vede fumul. Nu se vede nimic.
 — M-ai înnebunit cu fumul ăla.
 Orizontul albastru și întins îi încercuia, spart doar de vârful muntelui.
 — Țasta-i cel mai important lucru pe care-l avem de făcut.
 Își sprijini sulița de stîncă ce se clintea și-și dădu șuvițe peste cap.
 — Trebuie să ne întoarcem și să urcăm pe munte. Acolo au văzut fiara.
 — N-o să fie acolo.
 — Ce facem, atunci?
 Ceilalți băieți, așteptînd în iarbă, îi văzură pe Jack și pe Ralph nevătămați și ieșiră la lumina soarelui. Uitaseră de fiară, furați de entuziasmul explorării. Trecură ca un puhoi peste pod și în curînd urcau și strigau. Ralph rămase pe loc, cu mîna pe o imensă stîncă roșie — o stîncă mare ca o roată de moară, care se crăpase, se desprinsese și atîrna vibrînd. Privi sumbru muntele. Isi încleșta pumnul și bătu în zidul roșu din dreapta, de parcă ar fi fost un ciocan. Buzele i se strînseră violent iar ochii de sub șuvițele de păr priveau melancolic.

— Fum.
 Își supse pumnul învinețit.
 — Jack! Hai.
 Dar Jack dispăruse. Un pîlc de băieți, făcînd o hărmălaie pe care n-o auzise, se opintea și împingea o stîncă. În timp ce se întorcea, baza stîncii trosni și întreaga masă se prăbuși în mare, aruncînd cu bubuituri o jerbă de spumă pînă la jumătatea înălțimii recifului.

— Stați! Stați!
 Vocea lui îi liniști.
 — Fum.
 În mintea lui se petrecu un lucru straniu. Se zbătea ceva ca o aripă de liliac și o întuneca.
 — Fum.
 Ideea îi reveni imediat, o dată cu mînia.
 — Avem nevoie de fum. Iar voi vă pierdeți vremea, împingeți stînci.
 — Avem timp destul! strigă Roger.
 — O să ne suim pe munte, zise Ralph și clătină din cap.
 Hărmălaia izbucni iar. Mai mulți băieți doreau să se întoarcă pe plajă. Alții voiau să împingă și alte stînci. Soarele strălucea, iar primejdia dispăruse o dată cu întunericul.

— Jack. Fiara poate fi de cealaltă parte a muntelui. Condu-ne din nou. Ai mai fost pe-acolo.
 — Am putea să mergem pe mal. Sînt fructe.
 Bill se apropie de Ralph.
 — De ce nu rămînem aici nițel?
 — Ai dreptate.
 — Hai să construim un fort...
 — N-avem hrană aici, zise Ralph, și nici adăpost. Și nici prea multă apă proaspătă.
 — Am putea construi un castel de vrăjitor.
 — Am putea împinge stînci...
 — Pînă la pod...
 — Am zis că mergem mai departe! strigă Ralph furios. Trebuie să ne asigurăm. Acum plecăm.
 — Hai să stăm aici...
 — Înapoi la adăpost...
 — Sînt obosit...
 — Nu!
 Ralph își coji pielea de pe încheietura degetelor. Nu părea să-l doară.
 — Eu sînt șeful. Trebuie să ne asigurăm. Nu vedeți muntele? Nu se zărește fum deloc. S-ar putea să fie un vapor acolo în depărtare. Ați înnebunit cu toții?
 Băieții tăcură sau murmurară, gata să se răzvrătească. Jack îi conduse în josul stîncii și peste pod.

Cărarea porcilor se afla în cealaltă parte, aproape de grămada de stînci de pe mal, iar Ralph se mulțumi s-o urmeze. Dacă reușeai să-ți astupi urechile la scurgerea și la fierberea refluxului, dacă reușeai să uiți cît de cenușii și de pustii erau meleagurile acoperite cu ferigi din ambele părți, atunci mai exista posibilitatea să izgonești fiara din minte și, o vreme, chiar să și visezi. Soarele trecuse de zenit, iar arșița după-amiezei cuprindea insula. Ralph îi trimise un mesaj lui Jack și, cînd ajunseră la fructe, întregul grup se opri și mîncă.

Pentru prima oară în acea zi, cînd se așeză, Ralph își dădu seama de căldură. Trase dezgustat de cămașa cenușie și se întrebă dacă merita s-o spele, în arșița care i se părea neobișnuită chiar și pentru această insulă, Ralph plănui cum să-și facă toaleta. Ar fi vrut să aibă o foarfecă și să-și taie părul — își dădu peste cap claia de păr — să mai scurteze părul așa murdar, lăsîndu-l lung doar de un centimetru. Ar fi vrut să facă baie, o baie ca lumea, cu săpun, își plimbă prudent limba peste dinți și ajunse la concluzia că nici o periută de dinți n-ar strica. Apoi unghiile...

Ralph își întoarse mîna și își cercetă unghiile. Erau mușcate pînă în carne, deși nu-și amintea cînd își reluase acest obicei și nici de ce o făcuse.

— În curînd am să-mi sug și degetul mare...

Se uită furios împrejur. Se părea că nu-l auzise nimeni. Vînătorii stăteau jos, îndopîndu-se cu această hrană ușor de găsit, încercînd să se convingă că acumulau destulă forță din banane și din fructele alea verzi-cenușii, ca niște jeleuri. Ralph își aminti de trupul său obișnuit odinioară cu curățenia și îi examina și pe băieți. Erau murdari, dar nu din cale-afară, ca aceia care căzuseră în noroi sau alunecaseră într-o zi de ploaie. Nici unul n-avea mare nevoie să facă un duș, și totuși, părul le crescuse mult prea lung, încălzit uneori și înnodat în jurul unei frunze uscate sau al unei crăcuțe; fețele erau destul de curate cînd mîncau sau transpirau, dar pătate prin părțile mai greu accesibile de un fel de umbre; nu mai purtau hainele uzate și țepene de transpirație, ca și ale lui, dar asta nu din pudoare sau din confort, ci doar din obișnuință; pielea devenise solzoasă din cauza apei sărate a mării...

Descoperi cu o mică strîngere de inimă că socotea aceste condiții drept normale și că nu-i mai păsa. Suspînă și azvîrli craca de pe care culesese fructele. Vînătorii începuseră să se furișeze în pădure sau jos, pe lîngă stînci, ca să-și îndeplinească misiunea. Ralph se întoarse și se uită spre marea întinsă.

Aici, de cealaltă parte a insulei, perspectiva era complet diferită. Minunile învăluite ale mirajului nu rezistau la apa rece a oceanului, iar orizontul era de un albastru tare. Ralph coborî spre stînci. Acolo, aproape la nivelul mării, se vedea mișcarea neîncetată și umflată a valurilor de pe marea adîncă. Se vedeau pe cîtiva kilometri, aparent fără stînci și fără banchizele de nisip ale apei puțin adînci. Alunecau de-a lungul insulei, prefăcîndu-se că o ignoră, ocupate cu alte treburile; era nu atît o înaintare, cît o urcare și o cădere spectaculoasă a întregului ocean. Acum marea avea să se retragă, provocînd cascade și prăbușiri ale apei ce dădea înapoi, avea să se cufunde dincolo de stînci și să lipească pe ele iarba marină ca un păr lucios; apoi, oprindu-se, aveau să se adune și să se înalțe cu un muget, umflîndu-se irezistibil peste vîrfuri și peste vegetație, cățărîndu-se pe micul recif, trimitînd în cele din urmă un braț de talazuri printr-un golf și sfîrșindu-se la cîtiva metri de el în degete de spumă.

Ralph urmări, val după val, urcarea și prăbușirea, pînă cînd ceva din izolarea mării îl năuci. Apoi, treptat, întinderea aproape infinită a acestei ape îi atrase atenția cu forța. Aici se afla despărțirea, bariera. De cealaltă parte a insulei, învăluită la prînz de miraje, apărută de scutul lagunei liniștite, puteai să visezi la salvare; aici însă, în fața obtuzității brute a oceanului, a kilometrilor ce-i despărțeau, erai bătut în cuie, neputincios, condamnat, erai...

Simon îi vorbea aproape în ureche. Ralph se trezi că strîngea dureros în mîini bucăți de stîncă. Își dădu seama că trupul i se înconvoiasc, că mușchii gîtului îi înțepeniseră și că gura îl durea, tot ținînd-o larg deschisă.

— Te întorci de unde-ai venit.

Simon dădu din cap în timp ce vorbea, îngenunchease cu un picior și privea în jos de pe o stîncă mai înaltă, de care se ținea cu amîndouă mîinile; celălalt picior se întindea pînă jos la nivelul lui Ralph.

Ralph, nedumerit, cercetă fața lui Simon, căutînd un indiciu.

— Ascultă, e așa de mare...

Simon dădu din cap.
— Si totuși, ai să te întorci cu bine. Cel puțin așa cred.
Trupul lui Ralph se mai destinse. Se uită la mare, apoi îi zîmbi amar lui Simon.

— Ai un vapor în buzunar?
Simon zîmbi și clătină din cap.
— De unde știi, atunci?
Cum Simon nu răspunse, Ralph zise arțăgos:
— Ești sărit.
Simon îl contrazise cu o mișcare violentă a capului, pînă cînd părul aspru și negru îi juca înainte și înapoi pe față.

— Nu, nu sînt. Cred numai c-o să te întorci cu bine.
O clipă nu mai spuse nimic. Apoi își zîmbiră brusc.
Roger îi chemă din desiș.
— Veniți să vedeți!
Alături de cărarea porcilor, pămîntul era răscolit și se vedea o baligă aburindă. Jack se aplecă spre ea, aproape cu simpatie.
— Ralph... avem nevoie de carne, chiar dacă acum urmărim altceva.
— Dacă nu ne abatem din drum, o să vînăm.

Porniră din nou; vînătorii erau nițel speriați de fiara pomenită; Jack deschidea coloana. Mergeau mai încet decît își făcuse socoteala Ralph; și totuși, într-un fel, se bucura că pășește mai alene, cu sulita la subsuoară, în grupul lui Jack se petrecea o întîmplare neașteptată și în curînd procesiunea se opri. Ralph se sprijini de un pom și, brusc, visele diurne îl asaltară. Jack era ocupat cu vînătoarea; o să fie timp să urce pe munte...

Odată, urmîndu-l pe tatăl lui de la Chatham la Devonport, locuiseră într-o casuță de la marginea gîrlei. În succesiunea de case pe care le cunoscuse Ralph, aceasta se detașa cu o limpezime deosebită, căci după ce plecase din ea fusese trimis la școală. Mămica mai era cu ei, iar tăticu venea acasă zilnic. La zidul de piatră din fundul grădinii poposeau căluți sălbatici, iar afară ninsese. Chiar în dosul casuței se afla un fel de adăpost, unde puteai sta tolănit, urmărind cum trec în zbor fulgii de zăpadă. Se zărea pata umedă unde murea fiecare fulg; apoi vedeai primul fulg care se așternea fără să se topească și urmăreai cum întreg pămîntul se albește. Cînd ți se făcea frig, puteai să intri în casă și să te uiți pe fereastră, dincolo de ceainic strălucitor de aramă și de farfuria pictată cu omuleți albaștri...

La culcare găseai o ceașcă cu fulgi de ovăz cu zahăr și smîntînă. Cărțile — aflate pe un raft de lîngă pat — stăteau aplecate, iar două sau trei erau veșnic culcate pe deasupra, fiindcă nu se mai obosise să le pună la loc. Cărțile aveau colțurile uzate și erau zgîriate. De pildă, cea deschisă la culoare și lucioasă despre Topsy și Mopsy, pe care n-o citise niciodată fiindcă era despre două fete; apoi cealaltă despre vrăjitor, pe care o citeai cu un fel de groază reținută, sărind peste pagina douăzeci și șapte cu desenul oribil al păianjenului; mai era și cartea despre oamenii care scoteau prin săpături diverse lucruri, obiecte egiptene; era și *Manualul de trenuri pentru tineri* sau *Manualul de vapoare pentru tineri*, îi apărură viu în față; ar fi putut să întindă mina și să le atingă, putea să simtă greutatea și mișcarea lentă cu care *Cartea uriașă pentru tineri* avea să iasă din raft și să alunece în jos... Totul era perfect. Domneau prietenia și buna dispoziție.

Tușișurile fură despicate zgomotos în fața lor. Băieții se azvîrliră nebunește de pe cărarea porcilor și se pitiră urlînd printre liane. Ralph îl văzu pe Jack înghiontit într-o parte și căzînd. Apoi un animal apăru tropăind pe cărare, drept spre el, cu colții strălucitori și grohăind amenințător.

Ralph își dădu seama că putea măsura distanța cu luciditate. Cînd mistrețul ajunsese la doar cinci metri, aruncă sulita caraghioasă de lemn pe care o ducea, o văzu cum lovește rîtul uriaș și rămîne o clipă atîrnată. Grohăitul se transformă într-un țipăt ascuțit, iar mistrețul o apucă într-o parte în desișuri. Cărarea se umplu din nou de băieți care strigau; Jack se întoarse în fugă și căută cu sulita prin tușișuri.

— Pe aici...
— Dar are să ne omoare...
— Pe-aici, am spus...
Mistrețul se îndepărtă. Descoperiră o altă cărare de porci, paralelă cu prima, iar Jack o rupse la fugă. Ralph se speriasse, dar era plin de grijă și de mîndrie.

— L-am nimerit! Sulita s-a înfipt...

Dădură deodată peste un teren deschis, lângă mare. Jack aruncă o privire spre stîncă goală și păru neliniștit.

— A dispărut.

— L-am nimerit, repetă Ralph, iar sulița s-a înfipt destul de adînc. Simțea nevoia unor martori.

— Nu m-ați văzut?

Maurice dădu din cap.

— Eu te-am văzut. Chiar în rît. Grozav!

Ralph continuă entuziasmat.

— L-am nimerit sigur. Sulița s-a înfipt în el. L-am rănit.

Se umfla în pene, fiindcă le cîștigase din nou respectul, și avu sentimentul că, la urma urmei, vînătoarea nu strica.

— L-am nimerit sigur. Cred că mistrețul e fiara.

— N-a fost fiara. A fost un mistreț, zise Jack și se întoarse.

— L-am nimerit.

— De ce nu l-ai prins? Eu am încercat...

— Dar era un mistreț! strigă Ralph.

Jack roși brusc.

— Ai zis c-o să ne omoare. Cine te-a pus să arunci sulița? De ce n-ai așteptat?

Își întinse brațul.

— Privește.

Își întoarse antebrațul stîng, ca să vadă cu toții. Pe piele era o zgîrietură; nu gravă, dar sîngera.

— Uite ce mi-a făcut cu colții. N-am apucat să înfig sulița destul de repede.

Atenția se concentrează asupra lui Jack.

— O rană, zise Simon, ar trebui s-o sugi.

Ca Berengaria, Jack o supse.

— Eu l-am nimerit, zise Ralph indignat. L-am nimerit cu sulița, l-am rănit.

Le ceru atenția.

— Venea pe potecă. Uite cum am azvîrlit sulița...

Robert grohăi la el. Ralph intră și el în joc și rîseră. În curînd îl loveau cu toții pe Robert, care se prefăcea că atacă.

Jack strigă.

— Faceți cerc!

Cercul se adună și se strînse. Robert guiță, prefăcîndu-se că-i e frică, apoi chiar de durere adevărată.

— Hei, opriți-vă! Mă doare!

Minerul suliței îl lovi în spinare, în timp ce se străduia să iasă dintre ei.

— Țineți-l!

Îl apucară de mîini și de picioare. Ralph, cuprins deodată de un entuziasm nebun, înșfăcă sulița lui Eric și îl împunse pe Robert cu ea.

— Omorîți-l! Omorîți-l!

Robert urla și se zbătea cu forța disperării. Jack îl ținea de păr și îl amenința cu cuțitul, în spatele lui se afla Roger, luptîndu-se să se apropie. Melopeea se înălță ca un ritual, ca la sfîrșitul unui bal sau al unei vînători.

— Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Zdrobește-i capul!

Ralph se străduia și el să se apropie, să înșface o mîină din acea carne cafenie și vulnerabilă. Dorința de a strînge și de a răni devenise copleșitoare.

Brațul lui Jack coborî; cercul se clătină, urlă de bucurie și guiță ca un porc pe moarte. Apoi rămase liniștit, gîfîind și ascultînd smiorcăiturile înspăimîntate ale lui Robert, care se ștergea pe față cu un braț murdar și făcea eforturi să-și recapete demnitatea.

— Mă doare fundul!

Își frecă trist fundul. Jack se tăvălea pe jos.

— Grozav joc.

— N-a fost decît o glumă, zise Ralph jenat. Și eu m-am rănit destul de rău la un meci de rugby.

— Ar trebui s-avem o tobă, spuse Maurice, atunci am putea s-o facem ca lumea.

Ralph se uită la el.

— Ce să facem ca lumea?

— Nu știu. Cred că-i nevoie de un foc și de o tobă ca să ținem ritmul,

bătînd toba.

— E nevoie de-un porc, zise Roger, ca la o vînătoare adevărată.

— Sau de cineva care să se prefacă, zise Jack. Am putea să deghizăm pe cineva în porc și apoi să se poarte ca... știți despre ce-i vorba, se prefacă că mă răstoarnă și așa mai departe...

— E nevoie de-un porc adevărat, zise Robert, mîngîindu-și încă fundul, fiindcă trebuie să-l omorîm.

— Să ne folosim de un puști, spuse Jack, și toți rîseră.

Ralph se ridică în capul oaselor.

— Bine. Dacă facem așa, n-o să găsim niciodată ce căutăm.

Se ridicară pe rînd în picioare, netezindu-și zdrențele de pe ei.

Ralph îl privi pe Jack.

— Hai acum pe munte.

— Mai bine să ne întoarcem la Piggy înainte să se întunece, zise Maurice.

Gemenii își dădură asentimentul, ca un singur trup.

— Așa e. O să ne suim mîine dimineață pe munte.

Ralph se uită împrejur și văzu marea.

— Trebuie să aprindem din nou focul.

— N-avem ochelarii lui Piggy, zise Jack, așa că nu se poate.

— Atunci o să vedem dacă nu-i nici o primejdie pe vîrfurile muntelui.

Maurice vorbi ezitînd și nevrînd să pară las.

— Și dacă fiara e acolo, sus?

Jack amenință cu sulița.

— O s-o omorîm.

Soarele păru că se mai domolește. Jack își agită sulița.

— Ce mai așteptăm?

— Cred, spuse Ralph, că dacă mergem pe lîngă malul mării, o să ajungem sub locul unde am făcut focul și-o să ne putem cățăra pe munte.

Jack îi conduse din nou pe lîngă marea care se cufunda, se umfla și se sugea.

Ralph visă iar, lăsînd ca agilitatea picioarelor să întîmpine dificultățile cărării. Și totuși, picioarele păreau mai puțin agile ca înainte. Cea mai mare parte a drumului îi sili să coboare pînă la stîncă goală de lîngă mare și fură nevoiți să se strecoare printre ea și bezna pădurii luxuriante. Treceau peste mici recife, unele folosite drept poteci, parapete lungi, unde se ajutau cu mîinile și cu picioarele. Ici și colo trebuiau să se cațere peste stînci udate de valuri, să sară peste mici băltoace limpezi lăsate de flux. Sosiră la o viroagă care despica, asemenea unui șanț de apărare, țărmlul strîmt. Părea fără fund și se uitară îngroziți în hăul sinistru unde clipoceau apa. Apoi valul reveni, viroaga începu să fiarbă în fața lor și spuma țîșni pînă la liane, udîndu-i, iar băieții țipară, încercară prin pădure, dar era deasă și încîlcită ca un cuib de pasăre. În cele din urmă trebuiră să sară pe rînd, așteptînd ca apa să coboare, dar și atunci unii se mai udară. Mai departe, stîncile păreau de netrecut, așa încît poposiră, se așezară jos o vreme, ca să li se usuce zdrențele, și urmăriră conturul ascuțit al valurilor imense, care treceau foarte încet pe lîngă insulă. Găsiră fructe pe lîngă cuiburile de păsări mici și strălucitoare care foiau ca insectele. Apoi Ralph spuse că înaintau prea încet. Se sui într-un pom, îi desfăcu frunzișul de pe vîrf și văzu culmea pătrată a muntelui, aparent la mare depărtare încă. Apoi încercară să se grăbească pe lîngă stînci, Robert se tăie la genunchi rău de tot și recunoscură toți că trebuiau să urce încet cărarea, dacă nu voiau să se pună în primejdie, își continuară drumul ca și cum ar fi escaladat un munte periculos și ajunseră la un loc unde stîncile se transformau într-un perete imposibil de trecut, îmbrăcat în vegetația impenetrabilă a junglei și coborînd abrupt în mare.

Ralph privi nemulțumit soarele.

— Se lasă seara. Oricum, a trecut vremea să bem ceaiul.

— Nu-mi amintesc de reciful ăsta, zise Jack jenat, așa că trebuie să fie porțiunea din mal pe care n-am vizitat-o.

Ralph dădu din cap.

— Stați să mă gîndesc.

Ralph nu se mai sfia să se gîndească în fața altora: era însă gata să ia hotărîrile necesare, ca la o partidă de șah. Din nenorocire, niciodată n-avea să devină un bun jucător de șah. Se gîndi la puști și la Piggy. Îl văzu clar pe Piggy, stînd singur, cuibărit într-un adăpost, cufundat în liniștea destrămată doar de strigătele celor ce visau urît.

— Nu-i putem lăsa pe puști singuri cu Piggy toată noaptea.
Ceilalți băieți tăcură și rămaseră în jurul lui, privindu-l.
— Dacă ne întoarcem, o să dureze ore întregi.
Jack își dresă glasul și vorbi pe un ton ciudat și încordat.
— Ca nu cumva Piggy să pățească ceva, nu?
Ralph se bătu peste dinți cu vârful murdar al sulitei.
— Dacă traversăm...
Se uită lung împrejur.
— Cineva o să traverseze insula ca să-i spună lui Piggy că ne întoarcem după ce se întunecă.
Bill rosti incredul:
— Singur prin pădure? Acum?
— Nu ne putem lipsi de mai mult de un băiat.
Simon își croi drum pînă lîngă cotul lui Ralph.
— Mă duc eu, dacă vrei. Zău, nu-mi pasă...
Înainte ca Ralph să aibă timp să-i răspundă, Simon îi aruncă repede un zîmbet, se întoarse și se pierdu în pădure.
Ralph se uită înapoi la Jack și-l văzu parcă pentru prima oară furios.
— Jack... ții minte cînd te-ai dus tocmai pînă la stîncă în formă de castel?
— Da, zise Jack și se strîmbă.
— Ai venit de-a lungul unei părți a țărmului ăstuia, pe sub munte, pe acolo pe jos?
— Da.
— Și?
— Am găsit o cărare făcută de porci. Ținea kilometri întregi.
Ralph dădu din cap. Arătă spre pădure.
— Așadar, cărarea trebuie să fie pe-acolo.
Toți aprobară înțelegători.
— Foarte bine atunci. O să ne croim drum cu forța pînă o să dăm de cărarea porcilor.
Făcu un pas înainte și se opri.
— Stați o clipă. Unde duce cărarea asta?
— Pe munte, zise Jack. Ți-am mai spus.
Rînji batjocoritor.
— Nu vrei să te sui pe munte?
Ralph suspină, simțind că dușmănia dintre ei reînvia și înțelegînd sentimentele lui Jack în momentul cînd înceta să mai conducă.
— Mă gîndesc la lumină. O să orbecăim.
— Voiam să căutăm fiara.
— N-o s-avem destulă lumină.
— Nu vreau să mă întorc, zise Jack enervat. O să mă întorc după ce-o să ajungem acolo. Tu nu vii? Vrei mai degrabă să te înapoiezi la adăpost și să-l liniștești pe Piggy?
Venise rîndul lui Ralph să roșească. Vorbi disperat, silit de acea nouă înțelegere a lucrurilor pe care i-o datora lui Piggy.
— De ce mă urăști?
Băieții se foiră neliniștiți, ca și cum s-ar fi rostit un cuvînt obscen.
Tăcerea se prelungi.
Ralph, încă enervat și jignit, se îndepărtă primul.
— Haideți.
Îi conducea ca și cum ar fi avut acest drept și începu să taie vegetația încîlcită. Jack încheia coloana, nemulțumit și posac.
Cărarea porcilor era un tunel întunecat, căci soarele aluneca repede spre marginea lumii, iar în pădure umbrele se întindeau la tot pasul. Alergară iute pe cărarea largă și bătătorită. Apoi plafonul de frunze se sparse și ei se opriră, răsuflînd agitat și uitîndu-se la cele cîteva stele care clipeau în jurul vârfului muntelui.
— Am sosit.
Băieții se priviră atent și cu îndoială. Ralph luă o hotărîre.
— O să traversăm direct platforma și o să ne cățărăm mîine pe munte.
Murmurară că erau de acord; Jack se afla lîngă umărul lui.
— Bineînțeles, dacă ți-e frică...
Ralph se întoarse spre el.
— Cine s-a suit primul la castel?
— M-am suit și eu. Dar în timpul zilei.

— Perfect. Cine vrea să se cațere acum pe munte?
 Îi răspunse tăcerea.

— Sam și Eric? Ce părere aveți?
 — Ar trebui să mergem și să-i spunem lui Piggy...
 — ... da, să-i spunem lui Piggy că...
 — Dar s-a dus Simon!
 — Ar trebui să-i spunem lui Piggy, în cazul cînd...
 — Robert? Bill?

Se îndreptară spre platformă. Firește, nu fiindcă le era teamă... erau doar obosiți. Ralph se întoarse spre Jack.

— Ei?
 — Mă duc pe munte.

Cuvintele lui Jack izbucniră cu răutate, ca un blestem, îl privi pe Ralph încordat și cu sulita ținută amenințător.

— Mă duc pe munte ca să caut fiara... acum.
 Apoi ironia finală, vorba amară, spusă cu indiferență.
 — Veniți?

La acest cuvînt, ceilalți băieți uitară graba de-a pleca și se întoarseră în fața noii dovezi a urii dintre două ființe aflate în beznă. Cuvîntul era prea bine ales, prea amar și prea reușise să intimideze, pentru a mai fi nevoie să-l repete. Îl luă pe Ralph pe nepregătite, tocmai cînd se calmase, așteptînd să se întoarcă la adăpost și la apele calme și prietenești ale lagunei.

— N-am nimic împotriva.

Auzi uimit cum vocea îi răsuna rece și nepăsătoare, astfel încît răutatea din ironia lui Jack rămase fără rezultat.

— Firește, dacă tu n-ai nimic împotriva.
 — Cîtuși de puțin.
 Jack făcu un pas.
 — Ei bine, atunci...

Unul lîngă celălalt, urmăriți cu privirea de băieții tăcuți, cei doi porniră să urce muntele. Ralph se opri.

— Sîntem niște caraghioși. De ce să mergem numai noi doi? Dacă dăm peste ceva, n-o să fim de-ajuns...

Se auzi zgomotul băieților care se împrăstiau. Pe neașteptate, o siluetă întunecată se desprinsese, întorcîndu-se în direcția contrară fluxului băieților care fugeau.

— Roger?
 — Eu sînt.
 — Atunci sîntem trei.

Își reluară urcușul pe coasta muntelui. Bezna părea că plutește în jurul lor ca un flux. Jack, care nu vorbea, începu să gîfie și să tușească; o pală de vînt îi făcu pe toți trei să bombăne. Pe Ralph îl orbiră lacrimile.

— Cenușă. Sîntem pe marginea zonei arse.

Pașii lor și briza întîmplătoare stîrneau mici vîrtejuri de praf. Se opriră din nou și Ralph avu răgazul, în timp ce tușea, să-și spună cît erau de proști. Dacă nu exista nici o fiară — și aproape sigur că nu exista — cu atît mai bine; dar dacă îi aștepta ceva pe vîrfurile muntelui, la ce le folosea că erau trei, înghițiți de beznă și înarmați doar cu bețe?

— Sîntem niște caraghioși.
 Din întuneric se auzi răspunsul.
 — Ți-e frică?

Ralph tresări enervat. Totul era din vina lui Jack.

— Firește că mi-e frică. Sîntem totuși niște caraghioși.
 — Dacă nu vrei să mergi mai departe, am să mă duc singur, îi răspunse Jack sarcastic.

Ralph simți ironia și îl urî. Întepătura cenușei în ochi, oboseala și frica îl înfuriară.

— Pleacă atunci. Te așteptăm aici.
 Se așternu tăcerea.
 — De ce nu pleci? Ți-e frică?

O pată în beznă, o pată care era Jack se desprinsese și începu să se îndepărteze.

— Foarte bine. La revedere.
 Pata dispăru. O alta îi luă locul.

Ralph se lovi cu genunchii de ceva tare și rostogoli un trunchi carbonizat, colțuros la pipăit. Simți cum coaja pomului, transformată în

tăciuni ascuțiți, i se freacă de dosul genunchiului și își dădu seama că Roger se așezase. Pipăi și se lăsă alături de el, în timp ce trunchiul se legăna în cenușa invizibilă. Roger, necomunicativ din fire, tăcea. Nu-și dăduse nici o părere asupra fiarei și nici nu-i mărturisise lui Ralph de ce se hotărîse să participe la această expediție nebunească. Stătea și se legăna încet pe trunchi. Ralph auzi o răpăială rapidă și enervantă și înțelese că Roger lovea în ceva cu sulița lui caraghioasă de lemn.

Roger și Ralph, cu firea lor de nepătruns, stăteau, se legănav, ascultau răpăiala și se gîndeau; de jur împrejur, cerul apropiat se umpluse peste tot de stele, afară de locul unde muntele făcea o gaură în beznă.

Deasupra lor răsună zgomotul unei alunecări, zgomotul unor pași uriași pe stîncă sau pe cenușă. Apoi Jack îi găsi; tremura și vorbea răgușit, cu o voce pe care de-abia o recunoscuse.

— Am văzut ceva pe vîrful muntelui.

Îl auziră împiedicîndu-se de bușteanul care se legăna violent. O clipă rămase tăcut, apoi bombăni:

— Fiți atenți. S-ar putea să mă urmărească.

Un nor de cenușă se stîrni în jur. Jack se ridică.

— Am văzut ceva ce se umfla pe vîrful muntelui.

— Închipuiri, zise Ralph tremurînd, fiindcă nimic nu se umflă. Nici un fel de creatură nu se umflă.

Roger vorbi. Tresăriră, fiindcă uitaseră de el.

— O broască.

Jack chicoti și se cutremură de silă.

— O broască! Am auzit și un zgomot. Un fel de "pleosc", și lucrul ăla s-a umflat.

Pe Ralph îl surprinse mai puțin sunetul vocii calme, cît intenția ei sfidătoare.

— Să mergem să ne uităm.

Pentru prima oară de cînd îl cunoscuse pe Jack, Ralph îl simți că ezită.

— Acum?

Vocea îl dădu de gol.

— Firește.

Se ridică de pe trunchi și îi conduse prin beznă peste tăciunii care trosneau, iar ceilalți îl urmară.

Vocea lui fizică tăcuse, iar cea interioară, a rațiunii, ca și altele, se făcură auzite. Piggy îi spunea că era un copil. O altă voce îi spunea să nu fie prost; bezna și actul lor disperat dădeau noapții irealitatea unui scaun de dentist.

Cînd ajunseră la ultima costișă, Jack și Roger se apropiară, transformați din pete de cerneală în siluete clare. Printr-o înțelegere comună, se opriră și se ghemuiră. În spatele lor, la orizont, se vedea o pată de cer mai limpede, unde avea să răsară peste cîteva clipe luna. Vîntul mugi prin pădure și le lipi zdrențele de trup.

Ralph se foi.

— Hai.

Se furișară înainte, iar Roger rămase nițel în urmă. Jack și Ralph ocoliră umărul muntelui, întinderile sclipitoare ale lagunei se aflau dedesubt, iar dincolo de ele lucea o pată albă și lungă — reciful. Roger li se alătură.

— Să ne strecurăm înainte pe mîini și pe genunchi. Poate că fiara doarme, șopti Jack.

Roger și Ralph înaintară pe vine, lăsîndu-l pe Jack în urmă, cu toate cuvintele lui curajoase. Ajunseră la vîrful plat, unde simțiră în mîini și pe genunchi duritatea stîncii.

O creatură care se umfla.

Ralph își vîrî mîinile în cenușa rece și moale a focului și își înăbuși un țipăt. Mîna și umărul îi tremurau din cauza contactului neașteptat. Greața îi aduse brusc în ochi lumini verzi, care apoi se destrămară în beznă. Roger se afla în spatele lui, iar Jack îi vorbi la ureche.

— Uite acolo, unde era o viroagă în stîncă. Un fel de grămadă... o vezi?

Lui Ralph îi veni în ochi cenușa focului stins. Nu vedea nici viroagă și nici altceva, fiindcă luminile verzi reapăreau și creșteau, iar vîrful muntelui aluneca într-o parte.

Din nou auzi de la depărtare șoapta lui Jack.

— Ți-e teamă?

Nu-i era teamă, dar înlemnise, suspendat și încremenit pe vîrful unui

munte care cînd descrestea, cînd se mișca. Jack se strecură pe alături, iar Roger se împiedică, își îndreptă trupul, scoase un fel de șuierătură și trecu mai departe, îi auzi cum șoptesc:

— Vezi ceva?

— Acolo...

În fața lor, doar la trei sau patru metri, se găsea o movilă ca o stîncă și care n-avea ce căuta acolo. Ralph auzi o sporovăială slabă de undeva — poate chiar din gura lui. Se redresă printr-un efort al voinței, își transformă frica și scîrba în ură și se ridică în picioare. Făcu doi pași grei înainte.

În spatele lor, felia de lună se ridicase clară la orizont, în față, un fel de maimuță uriașă dormea cu capul între genunchi. Apoi vîntul mugi prin pădure, în beznă se stîrni o foială, iar făptura își înălță capul, îndreptînd spre ei o față descompusă.

Ralph se smuci de lîngă el și merse cîțiva pași de-a lungul plajei. Jack țipînd și sărind, și încercă imposibilul, coborînd în goană panta întunecată; în curînd, muntele se goli de băieți, în urmă rămînînd doar cele trei bețe uitate și făptura care se clătina.

VIII

Un dar dat beznei

Piggy se uită nefericit de la plaja palidă din zori la muntele întunecat.

— Ești sigur? Vreau să spun, absolut sigur?

— Ți-am spus de zece ori pînă acum, zise Ralph, l-am văzut.

— Crezi că sîntem în siguranță aici?

— De unde dracu' vrei să știi?

Ralph se smuci de lîngă el și merse cîțiva pași de-a lungul plajei. Jack îngenunche și desenă un motiv circular cu arătătorul pe nisip. Vocea lui Piggy ajunse la ei înfundat.

— Ești sigur? Absolut sigur?

— Du-te sus, uită-te și lasă-mă în pace, răspunse Jack disprețuitor.

— Nici nu mă gîndesc.

— Fiară are colți, zise Ralph, și ochi mari și negri.

Se cutremură violent. Piggy își scoase ochelarii și lustrui singura lentilă rotundă.

— Ce facem?

Ralph se întoarse spre platformă. Cochilia strălucea printre pomi — o picătură albă, proiectată pe locul unde avea să răsară soarele.

Își dădu claia de păr peste cap.

— Nu știi.

Își aminti de goana înspăimîntată în josul muntelui.

— Zău, nu cred că sîntem în stare să ne luptăm cu un astfel de monstru uriaș. Sîntem buni să trîncănim, dar n-am ataca un tigru. Ne-am ascunde. Chiar și Jack s-ar ascunde.

Jack continua să se uite la nisip.

— Ce facem cu vînătorii mei?

Simon se furișă din umbrele adăposturilor. Ralph ignoră întrebarea lui Jack. Arătă cu mîna spre pata galbenă de deasupra mării.

— Cîta vreme e lumină, sîntem destul de curajoși. Apoi? Făptura aia stă ghemuită lîngă foc, de parcă n-ar vrea să ne lase să fim salvați...

Își frecă distrat mîinile. Pe urmă rosti:

— Nu putem aprinde un foc de semnalizare... Sîntem înfrînți.

Un vîrf de aur apăru deasupra mării și, deodată, cerul întreg se lumină.

— Și vînătorii mei?

— Niște băieți înarmați cu bețe.

Jack se ridică. Roși în timp ce se îndepărta.

Piggy își puse ochelarii cu o singură lentilă și îl privi pe Ralph.

— Ai făcut-o. Ai vorbit urît despre vînătorii lui.

— Ia mai taci!

Sunetul cochiliei în care se sufla aiurea îi întrerupse. Ca și cum ar fi cîntat o serenadă soarelui ce răsărea, Jack suflă pînă cînd adăposturile prinseră viață pe dinăuntru și vînătorii se strecurară pe platformă, iar puștii smiorcăiră, cum făceau atît de des de la o vreme. Ralph se ridică ascultător, Piggy la fel, și se îndreptară spre platformă.

— Vorbe, zise Ralph cu amărăciune, vorbe, vorbe, vorbe...
 Luă cochilia de la Jack.
 — Adunarea noastră...
 Jack îl întrerupse.
 — Eu i-am adunat.
 — Dacă nu-i adunai tu, îi adunam eu. Ai suflat în cochilie, atîta tot.
 — Și ce, nu-i de ajuns?
 — Bine, ia cochilia! Dă-i drumul și vorbește!
 Ralph vîrî cochilia în mîinile lui Jack și se așeză pe un trunchi.
 — V-am adunat, din mai multe motive, zise Jack. Mai întîi, cred c-ați aflat, am văzut fiara. Ne-am strecurat pe vîrf ui muntelui. Doar la cîțiva pași de ea. Fiara s-a ridicat și s-a uitat la noi. Nu știu ce face. Nu știm nici măcar ce e...
 — Fiara iese din mare...
 — Din beznă...
 — Din pomi...
 — Liniște! strigă Jack. Ascultați-mă! Fiara e acolo sus, indiferent ce e...
 — Poate c-așteaptă... ?
 — Să ne vîneze...
 — Da, să ne vîneze.
 — Să ne vîneze, zise Jack, amintindu-și de temerile lui de demult, încercate în pădure. Da. Fiara vînează. Numai că... tăceți odată! Atîta doar că n-o putem ucidе. Iar Ralph a declarat că vînătorii mei nu sînt buni de nimic.
 — N-am declarat niciodată așa ceva!
 — Am cochilia. Ralph crede că sînteți lași, fiindcă ați fugit din fața mistrețului și-a fiarei. Și asta nu-i tot.
 Pe platformă răsună un fel de suspin, ca și cum fiecare ar fi știut ce avea să urmeze. Vocea lui Jack continuă, tremurătoare și totuși hotărîtă, luptînd împotriva tăcerii ostile.
 — Ralph seamănă cu Piggy. Vorbește ca el. Nu-i un șef bun.
 Jack strînse cochilia în pumn...
 — Și el e tot laș.
 Se opri o clipă, apoi continuă.
 — Pe vîrf ul muntelui, cînd Roger și cu mine am mers mai departe... el a rămas în urmă.
 — Am mers și eu!
 — În urma noastră.
 Cei doi băieți se priviră cu ură prin perdelele de păr.
 — M-am dus și eu, zise Ralph, apoi am fugit. Ca și tine.
 — Zi atunci că sînt laș.
 Jack se întoarse spre vînători.
 — Nu-i vînător. N-o să ne găsească niciodată carne. Nu e monitor la școală și nu știm nimic despre el. Dă ordine și așteaptă ca alții să i le respecte pe degeaba. Si toată vorbăria lui...
 — Toată vorbăria lui! strigă Ralph. Vorbe! Vorbe! Cine a dorit-o? Cine a cerut să aibă loc adunarea?
 Jack se întoarse roșu la față, cu bărbia în piept. Ochii îi aruncau fulgere.
 — Foarte bine, atunci, zise el pe un ton plin de insinuări și de amenințări, foarte bine..
 Strînse cochilia la piept cu o mînă și tăie aerul cu degetul arătător al celeilalte.
 — Cine crede că Ralph nu merită să fie șef?
 Se uită plin de speranță la cercul de băieți înlemniți. Pe sub palmieri se așternuse o tăcere de moarte.
 — Să ridicăm mîna, zise Jack violent, toți cei care nu-l mai vor pe Ralph șef.
 Tăcerea continuă intensă, grea și rușinoasă. Roșeața se retrase încet din obrajii lui Jack, apoi năvăli la loc cu o violență dureroasă. Se linse pe buze și își întoarse privirea într-o parte, ca să evite situația penibilă de-a o întîlni pe-a altuia.
 — Cîți cred că...
 Glasul i se stinse. Mîinile care țineau cochilia se clătinară. Își dresе glasul și vorbi răspicat:
 — Foarte bine, atunci.
 Lăsă cochilia cu mare atenție pe iarba de lîngă el. Din colțul ochilor i se

scurgeau lacrimi de umilință.

— Eu nu mă mai joc. Nu sînt cu voi.

Cei mai mulți dintre băieți își coborîseră privirea spre iarbă sau în altă parte. Jack își dresă din nou glasul.

— Nu mai vreau să fac parte din grupul lui Ralph...

Se uită de-a lungul buștenilor din dreapta, numărîndu-i pe vînătorii care formaseră corul.

— Am să plec. N-are decît să-și prindă singur porcii. Cine vrea să vîneze cînd am eu chef, să mă urmeze.

Se poticni ieșind din triunghi și se îndreptă spre plaja albă.

— Jack!

Jack se întoarse și se uită înapoi la Ralph. O clipă se opri, apoi strigă strident și furios.

— ...Nu!

Sări de pe platformă și fugi de-a lungul plajei, fără să dea atenție lacrimilor care îi curgeau șiroaie; Ralph îl urmări cu privirea pînă dispăru în pădure.

Piggy era indignat.

— Am vorbit, Ralph, iar tu te-ai mulțumit să stai ca...

Încet, uitîndu-se la Piggy și nevăzîndu-l, Ralph își spuse: "Are să se întoarcă. Cînd are să apună soarele, are să se întoarcă." Se uită la cochilia din mîna lui Piggy.

— Ce?

— Nu-i nimic!

Piggy renunțase la încercarea de a-l contrazice pe Ralph. Își frecă din nou lentila de la ochelari și se întoarse la subiectul discuției.

— Ne putem lipsi de Jack Merridew. Mai sînt și alții în afară de el pe insula asta. Acum, cînd am dat într-adevăr peste fiară, deși mai că nu-mi vine să cred, o să trebuiască să stăm pe lîngă platformă; o să avem mai puțină nevoie de Jack și de vînătorii lui. Așa că acum o să hotărîm cu adevărat ce-i de făcut.

— N-avem nici un ajutor, Piggy. Nu-i nimic de făcut.

O vreme se așternu o tăcere deznădăduită. Apoi Simon se ridică și luă cochilia de la Piggy, care fu atît de uimit, încît rămase în picioare. Ralph se uită la Simon.

— Simon? Ce s-a mai întîmplat?

Un chicot pe jumătate batjocoritor trecu prin cercul de băieți, iar Simon se retrase de lîngă ei.

— Mi-am închipuit c-ar putea fi ceva de făcut. Ceva pe care noi...

Din nou, tensiunea din adunare îi înăbuși vocea. Căută ajutor și simpatie, și se opri asupra lui Piggy. Se întoarse puțin spre el, strîngînd cochilia la pieptul cafeniu.

— Cred c-ar trebui să ne cocoțăm pe munte.

Cercul se zgudui de groază. Simon se opri și se întoarse spre Piggy, care îl privea cu o expresie uimită și batjocoritoare.

— La ce bun să ne urcăm pînă la fiară, cînd Ralph și ceilalți doi n-au reușit să facă nimic?

Simon îi șopti răspunsul.

— Ce altceva vrei să facem?

Odată terminată cuvîntarea, Simon îl lăsă pe Piggy să-i ia cochilia. Apoi se retrase și se așeză cît mai departe de ceilalți.

Piggy vorbea cu mai multă încredere și, dacă împrejurările n-ar fi fost atît de serioase, cu o plăcere pe care ceilalți i-ar fi recunoscut-o.

— Am spus că ne putem lipsi cu toții de o anumită persoană. Acum susțin că trebuie să hotărîm ce-i de făcut. Și cred că vă pot spune ce-are să afirme Ralph. Fumul e lucrul cel mai important pe insulă și nu poți avea fum, dacă nu faci foc.

Ralph gesticula neliniștit.

— Nu merge, Piggy. N-avem foc deloc. Monstrul e acolo — iar noi trebuie să stăm aici.

Piggy ridică cochilia, ca și cum ar fi trebuit să dea forță cuvintelor următoare.

— N-avem nici un foc pe munte. Ce-ar strica dacă am aprinde un foc aici? Am putea s-aprindem un foc pe stînci. Și chiar pe nisip. O să iasă același fum.

— E adevărat!

— Fum!

— Lîngă bazin!

Băieții începură să bombăne. Numai Piggy putea avea curajul și inteligența de a propune să se mute focul de pe munte.

— Așa c-o să aprindem focul aici jos, zise Ralph și se uită în jur. Îl putem aprinde chiar aici, între bazin și platformă. Firește...

Se întrerupse, încruntîndu-se, reflectînd la situație, ciugulind fără să-și dea seama ciotul unei unghii.

— Firește, fumul n-o să se vadă așa de bine, n-o să se vadă la mare depărtare. Dar n-o să trebuiască să ne apropiem. .. să ne apropiem de...

Ceilalți dădură din cap, într-un asentiment general. Nu mai erau siliți să se apropie.

— Să aprindem focul chiar acum.

Ideile cele mai mari sînt și cele mai simple. Lucrarea cu inimă, fiindcă aveau ceva de făcut. Piggy se simțea atît de încîntat, încît se mișca foarte liber după plecarea lui Jack și era atît de mîndru de contribuția lui la binele societății, încît ajută și el, aducînd lemne de foc. Lemnul era la îndemînă — un pom prăbușit pe platformă, de care n-aveau nevoie la întrunire; și totuși, pentru ceilalți, atmosfera sacrosanctă a platformei apăraseră pînă și ce era inutil. Gemenii înțeleseseră că alături de ei va arde noaptea un foc ca o consolare, și cîțiva puști începură să danseze și să bată din palme de bucurie.

Lemnul era mai puțin uscat decît vreascurile folosite pe munte. O bună parte putrezise, se umezise și colcăia de insecte; buștenii trebuiau trași cu grijă, altminteri se făceau praf. Pe deasupra, ca să nu intre prea adînc în pădure, băieții luau orice lemn din apropiere, indiferent cît îl încălțaseră lăstarii. Liziera pădurii și brazda le deveniseră familiare, fiind în apropierea cochiliei și a adăposturilor și părăind destul de prietenoase în timpul zilei. Nimeni nu voia să-și bată capul, închipuindu-și în ce se puteau transforma noaptea. Munciră așadar cu mare chef și veselie, deși, pe măsură ce orele se scurgeau, în cheful lor se strecura o undă de panică, iar în veselie una de spaimă. Ridicără pe nisipul pustiu de lîngă platformă o piramidă de frunze, rămurele, crăci și bușteni. Pentru prima oară de cînd se afla pe insulă, Piggy își scoase singur ochelarii cu o singură lentilă, se aplecă și o aținti asupra iascăi. În scurt timp se înălță un plafon de fum și un tufiș se aprinse cu flăcări galbene.

Puștii, care văzuseră puține focuri de la prima catastrofă, se entuziasmară grozav. Țopăiră și cîntară. Adunarea semăna cu o petrecere.

În cele din urmă, Ralph se opri din lucru și se ridică, întinzîndu-și cu antebrațul murdar sudoarea de pe frunte.

— Va trebui să aprindem un foc mic. Țasta-i prea mare ca să poată fi ținut aprins.

Piggy se așază atent pe nisip și începu să-și lustruiască lentila.

— Să încercăm. Va trebui să aflăm cum se face un foc mic și puternic, apoi o să punem crăci verzi ca să scoată fum. Unele dintre frunzele astea scot fum mai bine ca altele.

O dată cu focul se stinse și entuziasmul. Pustii încetară să cînte și să țopăie, se risipiră spre malul mării sau după fructe, sau intrară în adăposturi.

Ralph se lăsă pe nisip.

— Va trebui să facem o nouă listă a celor ce se vor îngriji de foc.

— Dacă-i poți găsi.

Se uită înjur. Pentru prima oară, văzu cît de puțini băieți mari rămăseseră și înțelese de ce munca fusese atît de grea.

— Unde-i Maurice?

Piggy își șterse din nou ochelarii.

— Cred... nu, doar n-o să plece singur în pădure, nu-i așa?

Ralph sări în picioare, ocoli focul în fugă și rămase lîngă Piggy, dîndu-și părul peste cap.

— Dar trebuie să facem o listă! Ești tu, sînt eu, Sam și Eric și...

Nu vru să se uite la Piggy și vorbi nepăsător.

— Unde-s Bill și Roger?

Piggy se aplecă și puse o bucată de lemn pe foc.

— Cred c-au plecat. Nu cred c-or să primească.

Ralph se așază și începu să sape gropițe în nisip. Descoperi cu surprindere lîngă gropiță o picătură de sînge. Cercetă cu atenție unghia roasă și urmări mica perlă de sînge care se strînsese unde își rosese degetul

pînă la carne.

Piggy continuă.

— Cînd strîngeam lemne, i-am văzut cum se furișează și pleacă. Au luat-o în partea aia. Încotro a apucat-o și Jack.

Ralph termină inspecția mîinii și își ridică privirea. Cerul, ca și cum ar fi simpatizat cu marile schimbări petrecute în mijlocul lor, arăta altfel astăzi — atît de cețos, încît în unele locuri aerul fierbinte părea alb. Discul soarelui părea de argint coclit, ca și cum ar fi fost mai aproape și mai puțin fierbinte, deși aerul devenise înăbușitor.

— Întotdeauna ne-au făcut necazuri, nu?

În glasul pe care îl auzi lîngă umăr, vibra neliniștea.

— Ne putem lipsi de ei. Vom fi mai fericiți acum, nu?

Ralph se așeză. Gemenii se apropiară, tîrînd un buștean mare și rînjind triumfători. Răsturnară bușteanul printre tăciuni și izbucniră cîteva scînteii.

— Ne putem descurca și singuri, nu?

În timp ce bușteanul se usca, lua foc, se roșea și răspîndea căldură, Ralph rămase tăcut pe nisip. Nu-l văzu pe Piggy îndreptîndu-se spre gemeni, discutînd cu ei în șoaptă și apoi intrînd cu toții în pădure.

— Uite!

Își reveni, tresărind. Piggy și ceilalți doi se aflau lîngă el. Erau încărcăți cu fructe.

— Mi-am zis că n-ar fi rău să facem un fel de petrecere, spuse Piggy.

Cei trei băieți se așezară. Aduseseră multe fructe și toate bine coapte, îi zîmbiră lui Ralph, care luă cîteva și începu să le mănînce.

— Vă mulțumesc, zise el, plăcut surprins. Vă mulțumesc!

— Ne descurcăm și singuri foarte bine, zise Piggy. Numai cei care nu-și dau seama de situația de pe insulă ne fac necazuri. O să aprindem un foc mic și puternic...

Ralph își aminti motivul îngrijorării.

— Unde-i Simon?

— Nu știu.

— Crezi că s-a urcat pe munte?

Piggy izbucni într-un rîs violent și mai luă cîteva fructe.

— Poate. E cam sărit.

Simon trecuse prin regiunea cu pomi fructiferi, dar puștii fuseseră prea ocupați cu focul de pe plajă ca să-l urmărească pînă acolo, își continuă drumul printre liane pînă ajunse la marele covor țesut lîngă luminiș și se furișă înăuntru. Lumina soarelui se strecura în spatele paravanului de frunze, iar în mijloc dansau fluturii. Îngenunche și săgeata soarelui căzu asupra lui. Data trecută aerul păruse că vibrează din cauza căldurii; acum devenise amenințător, în curînd, sudoarea îl năpădi, scurgîndu-se de pe părul lung și aspru. Se mișcă de colo-colo, dar nu reuși să evite soarele. I se făcu repede sete, o sete grozavă.

Rămase așezat jos.

Depart, undeva pe plajă, Jack stătea în picioare în fața unui grup de băieți. Radia de fericire.

— O să vînam, zise el.

Îi cercetă atent. Fiecare purta rămășițele unei șepci negre, și cu multe, multe zile în urmă stătuseră cuminți, pe două rînduri, iar vocile lor răsunaseră ca un cînt de îngeri.

— O să vînam. Eu am să fiu șeful.

Dădură din cap și criza trecu ușor.

— Iar apoi... în ce privește fiara...

Se foiră, cu ochii ațintiți spre pădure.

— Ascultați-mă. N-o să ne mai batem capul cu fiara.

Întări cu un gest al capului:

— O să uităm de ea.

— Grozav!

— Da!

— Să uităm de fiară!

Jack nu-și trăda uimirea în fața entuziasmului lor.

— Și mai e ceva. Să nu mai visăm atîta. Sîntem aproape de capătul insulei.

Consimțiră cu frenezie, din străfundul sufletelor chinuite.

— Ia ascultați. O să mergem mai încolo, la castelul de stîncă. O să-i dezvăț pe mulți dintre băieții mai mari de obiceiul cu cochilia și de toate

celelalte. O să omorîm un porc și o să facem o petrecere.

— Se opri și continuă mai încet.

— În ce privește fiara. Când o să vînam, o să-i lăsăm și ei cîte ceva.

Atunci poate că n-o să ne mai supere.

Se ridică brusc.

— Acum să plecăm în pădure ca să vînam.

Se întoarse și se îndepărtă, iar după o clipă băieții îl urmară supuși.

Se risipiră neliniștiți prin pădure. Aproape imediat, Jack dădu peste niște excremente de animal și rădăcini smulse și împrăstiate, care trădau prezența porcilor. Descoperiră repede și cărarea proaspăt deschisă în pădure. Jack le făcu semn celorlalți vînători să stea liniștiți și înainta singur. Era fericit și se simțea în bezna umedă a pădurii ca în hainele sale zdrențuite. Se furișă pe o costișă pînă la stîncile și pomii risipiți pe malul mării.

Porcii, niște saci umflați de grăsime, zăceau și se desfătau voluptuos la umbra de sub pomi. Nu bătea vîntul și n-aveau nici o bănuială; experiența îl făcuse pe Jack tăcut ca o umbră. Se întoarse pe furiș și le dădu instrucțiuni vînătorilor. În scurt timp, începură să înainteze foarte încet, transpirînd tăcuți sub arșiță. Pe sub pomi o ureche se mișcă leneș. Puțin mai încolo de turma de porci, cufundată în fericire maternă, zăcea scroafa cea mai mare. Era neagră și trandafirie; la sfîrcurile ei uriașe se întindea un șir de purcei care dormeau, mugeau încet sau guițau. Jack se opri la cincisprezece metri de turmă; întinse brațul și arătă spre scroafă. Se uită împrejur, ca să se încredințeze că îl înțeleseseră toți, iar ceilalți băieți dădură din cap. Un șir de brațe drepte se trase înapoi.

— Acum!

Cireada de porci o zbughi; de la o distanță de doar zece metri, sulilele de lemn cu vîrfuri întărite la foc zburară spre porcul ales. Un purceluș se repezi în mare guițînd nebunește și tîrînd în urmă sulita lui Roger. Scroafa scoase un țipăt înăbușit și se împletici cu două sulite înfipite în coapsa grasă. Băieții urlară și se avîntară, purceii se risipiră, iar scroafa trecu prin șirul de băieți ce înaintau și se pierdu cu zgomot în pădure.

— După ea!

O rupseră la fugă pe cărarea porcilor, dar în pădurea întunecoasă și prea încălцитă Jack blestemă, îi opri și cercetă printre pomi. O vreme, nu vorbi, ci respiră sălbatic, înspăimîntîndu-i și făcîndu-i să se uite unul la altul cu admirație și neliniște. Deodată împunse pămîntul cu degetul.

— Acolo...

Mai înainte ca ceilalți să poată cerceta picătura de sînge, Jack se îndepărtă, cercetă o urmă și atinse o ramură care se rupse. Urmărea cu o hotărîre și o siguranță misterioasă; iar vînătorii veneau în spatele lui.

Se opri în fața unui ascunziș.

— E înăuntru.

Înconjurată ascunzișul, dar scroafa reuși să scape cu o altă sulită înfipită în coapsă. Sulilele ce se tirau o împiedicau să fugă, iar vîrfurile lor ascuțite o chinuiau. Se împiedică de un pom, făcînd ca o sulită să se înfigă și mai adînc, iar vînătorii reușiră s-o urmărească ușor, după picăturile de sînge strălucitor. După-amiaza se scurgea leneșă și îngrozitoare din pricina arșiței umede; scroafa înainta cu opinteli, sîngera turbată, iar vînătorii o urmăreau uniți cu ea în voluptatea morții și excitați de lungă vînătoare și de sîngele scurs. O văzură, aproape că o ajunseră, dar scroafa își adună ultimele forțe și păstră din nou distanța dintre ei. Se aflau chiar lîngă ea cînd pătrunse clătîndu-se într-un luminiș plin de flori strălucitoare, unde fluturii dansau unul în jurul altuia, iar aerul era fierbinte și liniștit.

Aici, doborîta de căldură, scroafa căzu, iar vînătorii se năpustiră asupra ei. Această năvală îngrozitoare, din partea unei lumi necunoscute ei, o sălbatici și mai rău; guiță, dădu din picioare, iar aerul se umplu de zgomot, de sînge, de transpirație și de spaimă. Roger alergă în jurul vîlmășagului, împungînd cu sulita de cîte ori se iveau vreun colțișor din scroafă. Jack, călare pe ea, o înjunghie cu furie. Roger găsi un loc să-și înfigă vîrf uli sulitei și începu să împingă, lăsîndu-se cu toată puterea. Sulita pătrunse treptat, iar guițatul înspăimîntat se transformă într-un răget. Jack îi găsi gîtlejul și sîngele fierbinte îi țîșni pe mîini. Scroafa se prăbuși sub ei, iar băieții așezați pe ea se simțiră mulțumiți și obosiți, în mijlocul luminișului, fluturii dansau mai departe, preocupați de zborul lor.

În cele din urmă, graba de-a o ucide scăzu. Băieții se dădură înapoi, iar

Jack se sculă și ridică mâinile.

— Ia uitați-vă!

Chicoti lîngă băieții, iar ei, văzîndu-i palmele rău mirositoare, izbucniră în rîs. Jack îl înșfacă pe Maurice și îl mînji pe față cu sînge. Roger începu să-și scoată sulîța și băieții o observară pentru prima dată. Roger rezumă actul într-o frază primită cu urlete de bucurie.

— I-a intrat pînă în fund.

— Ai auzit?

— Ai auzit ce-a spus?

— Pînă în fund!

Robert și Maurice jucară cele două roluri; iar rolul lui Maurice, care imita sforțările scroafei de a evita sulîța, fu atît de nostim, încît băieții rîseră în hohote.

În sfîrșit, pînă și acest spectacol îi obosi. Jack începu să-și curețe sîngele de pe mâini, frecîndu-le de o stîncă. Apoi tăie scroafa, îi scoase măruntaiele, dînd afară pungile fierbinți de intestine colorate și așezîndu-le grămadă pe stîncă, urmărit de privirile celorlalți, în același timp, zise:

— O să ducem carnea pe plajă. Am să mă întorc la platformă și-am să-i chem la petrecere. O să avem timp destul.

Roger luă cuvîntul.

— Șefule...

— Ce-i?

— Cum aprindem focul?

Jack se ghemui, apoi se încruntă în direcția porcului.

— Dăm năvală peste ei și le luăm focul. Patru dintre voi: Henry și cu tine, Bill și Maurice. Ne vopsim la față și ne ducem pe furiș. Roger o să țină în mînă o cracă, cînd o să le spun ce vrem. Voi, ceilalți, duceți scroafa de unde am venit. O să aprindem focul acolo. Pe urmă...

Se opri și se ridică, ațintindu-și ochii pe umbrele de sub pomi. Vorbi din nou cu o voce mai scăzută.

— O să lăsăm însă o parte din vînat pentru...

Îngenunche din nou și tăie cu cuțitul. Băieții se îngrămădiră în jur. Jack i se adresă peste umăr lui Roger:

— Ascute un băț la amîndouă capetele.

Se ridică imediat, ținînd în mâini capul scroafei de pe care picura sînge.

— Unde-i bățul?

— Uite-l.

— Înfinge un capăt în pămînt. A, e stîncă. Vîră-l în crăpătura de acolo.

Așa.

Jack ridică încet capul scroafei și îi înfipse gîtlejul moale în vîrful ascuțit al sulîței, care îi ieși prin gură. Făcu un pas înapoi și capul rămase atîrnat. Pe băț se prelingea o șuviță subțire de sînge.

Instinctiv, băieții se retraseră; pădurea era foarte liniștită. Ascultară, dar zgomotul cel mai puternic era al muștelor care bîzîiau peste mațele risipite pe jos.

— Ridicați porcul, șopti Jack.

Maurice și Robert străpunseră cadavrul cu o sulîță, ridicară greutatea moartă și se pregătiră. Tăcuți și înconjurați de sîngele uscat, păreau deodată niște ucigași.

— Capul acesta e pentru fiară. E un dar, vorbi Jack tare.

Tăcerea primi darul și îi încremeni. Capul rămase înfipt în par, cu ochi opaci, rînjind ușor și cu colții înnegriți de sînge. O rupseră cu toții la fugă prin pădure, spre plaja deschisă.

Simon rămase pe loc, un chip mic și cafeniu, ascuns între frunze. Chiar dacă își închidea ochii, capul scroafei îi persista în închipuire. Ochii lui pe jumătate închiși se înneguraseră de cinismul imens al vieții oamenilor mari. Îl asigurau pe Simon că totul se dovedise a fi o afacere proastă.

— Știu asta.

Simon descoperi că vorbise cu voce tare. Deschise repede ochii și văzu capul rînjindu-i ironic în lumina ciudată a zilei, ignorînd muștele, mațele împrăștiate, ignorînd pînă și rușinea de a sta înfipt într-un par.

Schimbă direcția privirii și se linse pe buzele uscate.

Un dar pentru fiară. Dar dacă nu vine să-l ia? Capul, își spuse Simon, părea să fie de acord cu el. "Fugi, zicea capul încet, întoarce-te la ceilalți. A fost o glumă, zău așa de ce să te mai necăjești? Nu te simți bine, asta-i tot. O mică durere de cap, ai mîncat ceva rău, poate. Du-te înapoi, băiețăș!"

spunea capul tăcut.

Simon ridică privirea, simți greutatea părului ud și se uită lung la cer. Acolo sus, pe neașteptate, apăruseră nori, turnuri uriașe și îngrămădite, cenușii, alb-gălbui și de un roșu ca arama, întinzându-se pînă departe peste insulă. Norii se coborîseră pe pămînt; se ghemuiau, stîrnind clipă de clipă o arșiță chinuitoare. Pînă și fluturii părăsiră luminișul unde acel obiect respingător rînjea și picura sînge. Simon coborî capul, ținîndu-și cu grijă ochii plecați, apoi își puse mîna streășină. Pe sub pomi nu erau deloc umbre, dar pretutindeni domnea o liniște adîncă, încît realitatea părea iluzorie și greu de înțeles. Grămada de mațe semăna cu o bășică neagră de muște, care bîzîiau ca un ferăstrău. După o vreme, muștele îl descoperiră pe Simon. Se lăsară ghiftuite pe dîrele lui de sudoare și băură. Îl gîdilau pe sub nări și îi zburau pe șolduri. Colorate în negru și într-un verde irizat, erau nenumărate; iar în fața lui Simon, Împăratul Muștelor își ținea capul pe băț și rînjea. În cele din urmă, Simon cedă și se uită înapoi; văzu dinții albi și ochii opaci, sîngele — și acea atavică, inevitabilă recunoaștere îi reținu privirea. Pe tîmpla dreaptă a lui Simon, începu să zvîcnească o venă.

Ralph și Piggy zăceau pe nisip, urmăreau focul și aruncau alene cu pietricele în mijlocul jarului de unde nu mai ieșea fum.

— Craca aia a ars.

— Unde-s Sam și Eric?

— Ar trebui să mai aducem niște lemne. S-au terminat și ramurile verzi.

Ralph suspină și se ridică. Pe sub palmierii de pe platformă nu se vedeau umbre; doar lumina stranie, care părea să izvorască de pretutindeni și concomitent. Sus de tot, printre norii uriași, tunetul bubui ca un tun.

— O să plouă cu găleata.

— Ce facem cu focul?

Ralph fugi în pădure și se întoarse cu o cracă lată și verde pe care o aruncă în foc. Craca trosni, frunzele se încîrligară și fumul galben se îndesi.

Piggy desena aiurea pe nisip cu degetele.

— Din păcate, n-avem destui oameni care să țină focul aprins. Trebuie să-i tratezi pe Sam și Eric ca pe unul singur. Fac totul împreună...

— Firește.

— Dar nu-i cinstiți, nu pricepi? Ar trebui să stea de pază în două rînduri.

Ralph reflectă și înțelese. Se enerva cînd își dădea seama cît de puțin judeca asemenea unui om mare și suspină iar. Insula se dovedea tot mai dificilă.

Piggy se uită la foc.

— În curînd o să mai avem nevoie de-o creangă verde.

Ralph se întoarse.

— Piggy, ce ne facem?

— Va trebui să ne descurcăm fără ei.

— Și... cu focul?

Se uită îngruntat la talmeș-balmeșul capetelor albe și negre ale crăcilor nearse. Încercă să-și exprime gîndurile.

— Mi-e frică.

Văzu că Piggy își ridică privirea. Continuă nesigur.

— Nu mi-e frică de fiară. De fapt, și de ea. Dar nimeni nu înțelege însemnătatea focului. Dacă ți se azvîrle o frînghie cînd te îneci, dacă doctorul zice să iei pilula asta, fiindcă dacă n-o iei, o să mori, iei doctoria, nu? Nu-i așa?

— Firește, iau doctoria.

— Ei, de ce nu pricep și ceilalți? De ce? Fără fum, o să murim aici, nu? Ia privește!

Un val de aer fierbinte tremură deasupra cenușii, fără să scoată însă vreo dîră de fum.

— Nu suntem în stare să ținem un foc aprins. Iar lor nici nu le pasă. Și în plus...

Se uită concentrat la fața transpirată a lui Piggy.

— În plus, uneori nici mie nu-mi pasă. Să presupunem că ajung ca și ceilalți... să nu-mi mai pese. Ce-o să se întîmple cu noi?

Adînc tulburat, Piggy își scoase ochelarii.

— Nu știu, Ralph. Va trebui să continuăm, asta-i tot. Așa ar face și oamenii mari.

Ralph, care începuse să-și descarce sufletul, continuă:

— Piggy, unde-am greșit?

Piggy îl privi uimit.
— Vrei să spui...?
— Nu, nu vorbeam de asta... mă refeream... din ce cauză se duc toate de râpă așa?

Piggy își frecă încet și gânditor lentila de la ochelari. Când pricepu cât de departe mersese Ralph luându-l drept confident, roși ușor de mândrie.
— Nu știu, Ralph. Cred că-i din pricina lui.
— A lui Jack?
— Da, a lui Jack.
Numele devenise de nerostit.
Ralph dădu din cap solemn.
— Da, zise el, cred că aici trebuie căutat motivul.

În pădurea de alături izbucni o hărmălaie. Siluete drăcești, cu chipurile vopsite în alb și roșu, o zbughiră afară urlând, așa încât puștii fugiră cu țipete de spaimă. Cu coada ochiului, Ralph îl văzu pe Piggy fugind. Două siluete se repeziră la foc, iar Ralph se pregăti să se apere, dar ei înșfăcă răcile pe jumătate arse și o rupseră la fugă de-a lungul plajei. Ceilalți trei rămaseră nemișcați, pîndindu-l pe Ralph; văzu că cel mai înalt dintre ei, gol-puşcă, vopsit și purtînd o centură, era Jack.

Ralph își ținu respirația și vorbi.
— Și-acum?

Jack îl ignoră, ridică sulița și începu să strige.
— Ascultați-mă cu toții! Eu și vînătorii mei sîntem pe plajă, lîngă o stîncă turtită. Vînam, petrecem și ne distrăm. Dacă vreți să faceți parte din tribul meu, veniți să ne vedeți. Poate c-am să vă las să stați cu noi. Deși nu sînt sigur.

Se opri și se uită în jur. Nu simțea nici un fel de rușine sau de timiditate în dosul măștii pictate, și era în stare să-i privească pe fiecare pe rînd. Ralph îngenunche lîngă rămășițele focului, asemenea unui alergător la start, cu fața ascunsă pe jumătate de păr și de murdărie. Sam și Eric se pitiră în dosul unui palmier de la marginea pădurii. Un puști urlă, stacoiu la față și cu trăsăturile strîmbe, lîngă bazin, iar Piggy rămase în picioare pe platformă, cu cochilia albă strînsă în mîini.

— Astă-seară facem o petrecere. Am omorît un porc și avem carne. Dacă vreți, veniți și mîncăți cu noi.

Sus, printre nori, tunetul bubui din nou. Jack și doi dintre sălbaticii anonimi care îl însoțeau se clătinară, ridicară privirile, apoi își reveniră. Puștiul urlă mai departe. Jack aștepta să se petreacă ceva. Le șopti apăsător celorlalți:
— Dați-i drumul... acum!
Cei doi sălbatici se împotriviră. Jack se răsti:
— Dați-i drumul!
Sălbaticii se uitară unul la altul, ridicară sulițele și ziseră la unison:
— Șeful a vorbit.

Apoi se întoarseră toți trei și-o luară la fugă.
Ralph se ridică și se uită în direcția unde dispăruseră sălbaticii. Sam și Eric se apropiară, vorbind în șoapte înspăimîntate.
— Am crezut că e...
— ...și mi-a fost...
— ...teamă.

Piggy stătea deasupra lor pe platformă și ținea cochilia.
— Au fost Jack, Maurice și Robert, zise Ralph. Se distrează, nu-i așa?
— Am crezut c-o să am o criză de astmă.
— Dă-o dracului de asta-mă.
— Cînd l-am văzut pe Jack, am fost sigur c-o să vrea să ia cochilia. Nu-mi dau seama de ce.

Grupul de băieți privi scoica albă cu un respect plin de dragoste. Piggy o așeză în mîinile lui Ralph, iar puștii, observînd simbolul cunoscut, începură să se întoarcă.
— Nu aici.

Se îndreptă spre platformă, simțind nevoia unui ritual, în frunte mergea Ralph, cu cochilia strînsă în mînă, apoi Piggy foarte grav, pe urmă gemenii, puștii și ceilalți.
— Stați jos cu toții. Ne-au atacat pentru foc. Se distrează. Dar...

Ralph era nedumerit, fiindcă simțea că i se lasă o perdea peste minte. Dorea să spună ceva; dar chiar atunci se lăsă perdeaua.

— Dar...

Îl priveau grav, neavînd încă nici o îndoială în privința capacității lui.

Ralph își dădu din ochi părul enervant și se uită la Piggy.

— Dar... ah... focul! Focul, firește!

Începu să rîdă, se opri și apoi vorbi curgător.

— Focul e lucrul cel mai important. Fără foc nu putem fi salvați. Și mie mi-ar plăcea să mă vopsesc ca un războinic și să fac pe sălbaticul. Dar trebuie să ținem focul aprins. Focul e lucrul cel mai important de pe insulă, fiindcă... fiindcă...

Se opri iar, iar tăcerea se umplu de îndoieli și de nedumeriri.

Piggy îi șopti grăbit:

— Salvarea.

— A, da. Fără foc, nu putem fi salvați. Așa trebuie să stăm pe lîngă foc, ca să scoată fum.

Nimeni nu vorbi după ce Ralph se opri. După discursurile splendide și numeroase, ținute chiar acolo, frazele lui Ralph li se păreau șchioape pînă și puștilor.

În cele din urmă, Bill întinse mîna după cochilie.

— Ei bine, fiindcă nu putem să aprindem focul sus — și e clar că nu putem — e nevoie de mai mulți ca să-l ținem aprins. Să mergem la petrecerea lor și să le spunem că ne e greu să ne ocupăm numai noi de foc. Iar vînătoarea și celelalte — adică jucatul de-a sălbaticii, mă înțelegeți — trebuie să fie o distracție grozavă.

Sam și Eric luară cochilia.

— Trebuie să se distreze, cum spune și Bill, și dacă ne-au invitat...

— ...la o petrecere...

— ...carne...

— ...bine friptă...

— ...mi-ar plăcea niște carne...

Ralph ridică mîna.

— De ce să nu facem chiar noi rost de carne?

Gemenii se uitară unul la celălalt. Bill răspunse:

— Nu e bine să intrăm în junglă.

Ralph se strîmbă.

— El — știți voi cine — seduce.

— El e vînător. Sînt toți vînători. E altceva.

O clipă nu vorbi nimeni, apoi Piggy murmură în direcția nisipului:

— Carne...

Puștii ședeau și se gîndeau gravi la carne și la picăturile de grăsime. Deasupra capetelor, tunetele bubuiră din nou și frunzele uscate de palmieri foșniră, lovite de o pală de vînt fierbinte.

— Ești un băiețel prostuț, spuse Împăratul Muștelor, nu ești decît un băiețel prostuț.

Simon își mușcă limba umflată, dar nu spuse nimic.

— Nu crezi? Întrebă Împăratul Muștelor. Nu ești decît un băiețel prostuț și fără educație.

Simon îi răspunse prin tăcere.

— Foarte bine, atunci, spuse Împăratul Muștelor, fugi mai bine și joacă-te cu ceilalți. Ei cred că ești țicnit. Nu vrei să creadă și Ralph că ești țicnit, nu-i așa? Ții mult la Ralph, nu? Și la Piggy, și la Jack, nu?

Capul lui Simon se înălță nițel. Nu-și putea desprinde privirea, iar Împăratul Muștelor atîrna în aer în fața lui.

— Ce faci aici singur? Nu te temi de mine?

Simon clătină din cap.

— N-are cine să te ajute. Doar eu. Iar eu sînt fiara.

Gura lui Simon se strîmbă și băiatul scoase cîteva cuvinte.

— Un cap de porc pe un băț.

— Auzi, să credeți că ați putea vîna și ucide fiara! zise capul.

Cîteva clipe, pădurea și toate locurile vag întrevăzute răsunară de ecoul acestei maimuțări a rîsului.

— Știi, nu? Eu sînt o parte din tine. Vino mai aproape, mai aproape, mai aproape! Din pricina mea nu puteți face nimic? Din pricina mea lucrurile sînt așa cum sînt?

Rîsul răsuna iar.

— Hai, zise Împăratul Muștelor. Du-te înapoi la ceilalți și-o să uităm tot ce s-a întîmplat.

Simon bîrîi din cap. Ținea ochii întredeschis!, ca și cum ar fi imitat obiectul respingător din vârful bățului. Știa că-l va apuca o criză, Împăratul Muștelor se umfla ca un balon.

— E caraghios! Știi foarte bine c-ai să mă regăsești acolo jos — printre ei — așa că nu-ncerca să scapi!

Trupul lui Simon se arcui și se înțepeni. Împăratul Muștelor vorbi pe tonul unui învățător:

— Lucrurile au mers prea departe. Bietul și rătăcitul meu copil, crezi că știi mai bine decît mine?

Urmă o pauză.

— Te previn. Am să mă înfurii. Pricepi? Ești un nedorit. Pricepi? Avem de gînd să petrecem pe insula asta. Pricepi? Avem de gînd să petrecem pe insula asta! Așa încît nu merge mai departe, bietul și rătăcitul meu copil, căci altfel...

Simon se trezi că privește într-un hău uriaș, înăuntru era beznă, o beznă care se lățea.

— ...Căci altfel, continuă Împăratul Muștelor, o să te omorîm. Pricepi? Jack, Roger, Maurice, Robert, Bill, Piggy și Ralph. O să te omorîm. Pricepi?

Simon se afla înăuntrul hăului. Se prăbuși și își pierdu cunoștința.

IX

O perspectivă asupra morții

Deasupra insulei, norii continuau să se adune. Un curent neîncetat de aer fierbinte se înălța de pe munte, azvîrlit la peste trei mii de metri înălțime; mase de gaze se îngrămădeau în aerul nemișcat, gata să explodeze. Pe la începutul serii, soarele dispăru și o văpaie de aramă înlocui lumina limpede a zilei. Pînă și aerul împins dinspre mare era fierbinte și nu aducea răcoare. Culoarele se retraseră din apă, din pomi și de pe suprafețele trandafirilor ale stîncilor, iar norii albi și cafenii se lăsară apăsător. Nu le mergea bine decît muștelor, care îl înnegriseră pe împărat și făcuseră ca mațele risipite să semene cu o movilă de cărbuni strălucitori. Cînd lui Simon i se sparse o vinișoară în nas, iar sîngele îl podidi, muștele îl ignorară, preferînd duhoarea porcului.

Dar, pe măsură ce picăturile de sînge începeau să curgă, Simon trecu din criză într-o oboseală toropitoare. Zăcea pe covorașul de liane, în timp ce seara înainta și tunul continua să bubuie, în cele din urmă, se trezi și văzu vag pămîntul întunecat pe care-i zăcea obrazul. Și totuși, nu se mișcă, rămase neclintit, cu capul culcat într-o parte, pe pămînt, privind opac înainte. Apoi se întoarse, își trase picioarele sub el și se apucă de liane pentru a se ridica. Cînd lianele se zgîlțiră, muștele zburară de pe mațe cu un zumzet turbat, apoi se lipiră la loc. Simon se ridică. Lumina era nefirească, Împăratul Muștelor zăcea în vârful bățului ca o minge neagră.

Simon i se adresă luminișului:

— Ce-mi rămîne de făcut?

Nimeni nu-i răspunse. Simon părăsi luminișul și se strecură printre liane, pînă intră în bezna pădurii. Porni trist printre trunchiuri, cu o figură inexpressivă; în jurul gurii și al bărbiei, sîngele se uscăse. Rareori, cînd înlătura frînghiile lianelor și își alegea calea după configurația terenului, articula cuvinte mute.

În scurt timp, lianele începură să împodobească tot mai rar pomii, iar o lumină sîdfie se filtra printre ei. Aici era coloana vertebrală a insulei, o regiune mai înaltă, aflată sub munte, unde pădurea înceta să fie junglă adîncă. Se vedeau luminișuri largi, pline de desigur și pomi uriași. Ceea ce zări îl conduse în sus, în pădurea tot mai rară. Se tîrî, împleticindu-se uneori din pricina oboselii, dar fără să se oprească. Strălucirea obișnuită îi dispăruse din ochi și pășea cu un fel de hotărîre tristă, ca un bătrîn.

O pală de vînt îl făcu să se împleticească și observă că ajunsese pe o stîncă sub cerul liber, își dădu seama că picioarele îl lăsau și că limba îl duruse tot timpul. Cînd vîntul suflă pe vârful muntelui, văzu că se mișcă ceva, o tresărire ca de mătase albastră, proiectată pe norii cafenii. Se căzni să înainteze, iar vîntul se porni din nou, mai violent, plesnind coroana pădurii, pînă cînd pomii începură să se ferească și să urle. Simon zări cum o ființă ce stătea ghemuită se ridică brusc în capul oaselor, pe vârful muntelui,

și se uită de sus la el. Își ascunse fața și se târî mai departe.

Și muștele o descoperiră. Mișcarea ei, ca a unei ființe vii, le sperie o clipă și roiră asemenea unui nor întunecat în jurul capului. Apoi, când mătasea albastră a parașutei se dezumflă, silueta corpulentă se înclină, suspinînd, iar muștele o potopiră.

Simon simți că se lovește cu genunchii de stîncă. Se furișă înainte și în curînd înțelese. Sforile încîlcite arătau mecanismul farsei. Examina oasele nazale, dinții, culoarea descompunerii. Văzu corpul inert, care ar fi trebuit să putrezească mai repede, ținut prizonier fără milă de straturile de cauciuc și de pînză. Apoi, vîntul suflă din nou, silueta se ridică, se aplecă și-și trimise spre el răsufierea putredă. Simon se lăsă în patru labe și își vărsă și mațele din el. Apoi apucă sforile parașutei; le desprinse de pe stîncă și eliberă silueta de jignirea vîntului.

La urmă se îndepărtă și se uită în jos pe plajă. Focul de lîngă platformă părea să se fi stins, sau cel puțin abia mai fumega. Mai încolo, tot pe plajă, dincolo de rîușor și lîngă o placă mare de stîncă, se înălța spre cer o dîră subțire de fum. Simon uită de muște, își puse mîinile streășină la ochi și privi cu atenție fumul. Chiar de la acea depărtare, observă că aproape toți băieții — poate chiar toți — se aflau acolo, își mutaseră tabăra cît mai departe de fiară. Reflectă și se întoarse la corpul strivit care se descompunea și putea alături. Fiara era neprimejdioasă și oribilă; iar știrea trebuia să ajungă cît mai repede la ceilalți. O porni în josul muntelui, iar picioarele îi cedară. Oricît de grijuliu pășea, în cel mai bun caz izbutea doar să meargă împleticit.

— Să ne scăldăm, spuse Ralph, asta-i tot ce putem face.

Piggy inspecta cerul amenințător prin lentila ochelarilor.

— Nu-mi plac norii ăștia. Ții minte ce rău a plouat după ce-am fost lăsați din avion?

— O să plouă iar.

Ralph plonja în bazin. La marginea lui se jucau cîțiva puști, încercînd să găsească o consolare în apele mai calde decît sîngele lor. Piggy își scoase ochelarii, păși timid în apă și își puse ochelarii la loc. Ralph ieși la suprafață și aruncă o trîmbă de apă în Piggy.

— Ai grijă de ochelarii mei, zise Piggy Dacă mi se udă lentila, trebuie să ies din bazin și să-i șterg.

Ralph îl ținti din nou, dar nu-l nimeri. Rîse de Piggy, așteptîndu-se să se retragă resemnat ca întotdeauna și într-o tăcere jenată. Piggy, în schimb, bătă apa din jur.

— Oprește! strigă el. Nu m-auzi?

Aruncă furios cu apă în ochii lui Ralph.

— Am înțeles! Am înțeles, zise Ralph. Liniștește-te.

Piggy încetă să mai bată apa.

— Mă doare capul. As vrea să se mai răcorească.

— Aș vrea să plouă.

— Aș vrea să plecăm acasă.

Piggy se întinse pe marginea nisipoasă a bazinului. Stomacul umflat i se zvîntă. Ralph se uită la cer. Ghici mișcările soarelui după înaintarea unei pete de lumină printre nori. Îngenunche în apă și se uită împrejur.

— Unde-s ceilalți?

Piggy se ridică în capul oaselor.

— S-au întins poate prin adăposturi.

— Unde-s Sam și Eric?

— Și Bill?

Piggy arată dincolo de platformă.

— S-au dus acolo. La petrecerea lui Jack.

— N-au decît, zise Ralph stingherit. Nu-mi pasă.

— Doar pentru niște carne...

— Și pentru vînătoare, zise Ralph cu înțelegere, ca să se joace de-a tribul și să se vopsească pe față, ca la război.

Piggy scormoni nisipul de sub apă și nu-l privi pe Ralph.

— Poate c-ar trebui să mergem și noi. Ralph îi aruncă o privire rapidă și Piggy roși.

— Adică... doar ca să fim siguri că nu se întîmplă nimic.

Ralph îl stropi din nou cu apă.

Cu mult înainte să ajungă la grupul lui Jack, Ralph și Piggy auziră

zgomotul petrecerii. Palmierii lăsau liberă o fisie lată între pădure și țărm, acoperită cu iarbă. Un pas mai încolo de marginea acestei pajiști se găsea nisipul alb, fin, la care nu ajungea fluxul — un nisip cald, uscat și bățător de pași. Și mai jos se afla o stîncă ce intra în lagună, în dosul ei — o fisie scurtă de nisip, apoi țărmul. Pe stîncă ardea focul, iar din porcul pus la fript cădeau picături de grăsime în flăcările invizibile. Toți băieții de pe insulă, în afară de Piggy, Ralph, Simon și cei doi care frigeau porcul, se adunaseră pe iarbă. Rîdeau, cîntau, stăteau întinși, ghemuiți sau în picioare pe iarbă, cu mîncarea în mînă. Judecînd după chipurile lor unsuroase, aproape că își terminaseră masa; unii țineau niște coji de nuci de cocos și beau din ele. Înainte de petrecere, tîrîseră în mijlocul pajiștii un buștean mare, iar Jack, care se vopsise și se împodobise cu ghirlande, se așezase acolo ca un idol. Pe frunzele verzi de alături zăceau grămezi de carne, fructe și coji de nuci de cocos, pline cu apă.

Piggy și Ralph ajunseră la marginea platformei cu iarbă. De îndată ce-i văzură, băieții tăcură rînd pe rînd, pînă nu se mai auzi decît vocea celui de lîngă Jack. Apoi tăcerea se așternu și acolo, iar Jack se întoarse pe locul său. O vreme îi privi pe cei doi; trosniturile focului dominau mugetul fluxului. Ralph se uită în altă parte; Sam, crezînd că Ralph se întorsese spre el ca să-l acuze, rîse neliniștit și lăsă jos osul pe care îl rodea. Ralph făcu un pas nesigur, arătă spre un palmier și îi șopti ceva greu de auzit lui Piggy; chicotiră nervos, ca și Sam. Ralph, dezgropîndu-și picioarele din nisip, porni mai departe. Piggy încercă să fluiera.

În acea clipă, băieții care găteau lîngă foc smulseră brusc o halcă de carne și fugiră cu ea spre pajiște, îl loviră cu halca pe Piggy, îl arseră, urlară și dansară. Ralph se uni imediat cu banda de băieți în hohotele de rîs care îi calmară. Piggy deveni iar centrul batjocurii generale și se simțiră cu toții veseli și normali.

Jack se ridică și agită sulița.

— Duceți-le niște carne.

Băieții de lîngă proțap le dădură lui Ralph și lui Piggy cîte o halcă suculentă. Primiră darul din care picura grăsime. Rămaseră pe locurile lor și mîncară sub un cer de aramă amenințător, prevestitor de furtună.

Jack agită din nou sulița.

— Ați mîncat pe săturate?

Mai rămăsese hrană, sfîrșind pe frigăruile de lemn sau pe frunzele verzi. Trădat de propriul stomac, Piggy aruncă pe plajă un os ros bine și se aplecă să mai ia niște carne.

Jack vorbi iar nerăbdător.

— Ați mîncat pe săturate?

Vocea lui implica un avertisment al proprietarului mîndru, iar băieții înfulecară și mai repede, cît era încă vreme, înțelegînd probabil că nu era rost de nici o pauză, Jack se ridică de pe bușteanul care îi servea drept tron și se duse pînă la marginea pajiștii. Se uită din spatele măștii vopsite la Ralph și la Piggy. Aceștia se traseră mai încolo pe nisip, iar Ralph urmări focul în timp ce mîncă. Fără să înțeleagă motivul, observă că flăcările deveniseră acum vizibile în lumina scăzută. Venise seara, dar nu cu calmul ei splendid, obișnuit, ci cu amenințarea violenței.

— Dă-mi să beau, spuse Jack.

Henry îi aduse apă, iar Jack bău, privindu-i pe Piggy și pe Ralph peste marginea zdrențuită a coajei. Mușchii antebrățelor cafenii se umflau, arătîndu-i forța; autoritatea i se cocoțase pe umeri și-i trîncănea la ureche, ca o maimuță.

— Stați jos cu toții!

Băieții se așezară în rînduri pe iarbă, în fața lui, dar Ralph și Piggy rămaseră la o jumătate de metru mai încolo, în picioare, pe iarba moale. Preț de o clipă Jack îi ignoră, își aplecă chipul pictat ca o mască spre băieții așezați și arătă spre ei cu sulița.

— Cine vrea să facă parte din tribul meu?

Ralph se mișcă brusc și se împletici. Cîțiva băieți se întoarseră spre el.

— V-am dat hrană, zise Jack, iar vînătorii mei au să vă apere de fiară.

Cine vrea să facă parte din tribul meu?

— Eu sînt șef, zise Ralph, fiindcă m-ați ales. Și trebuia să ținem focul aprins. Acum alergă după hrană...

— Ai alergat și tu! strigă Jack. Uită-te la osul din mîna ta!

Ralph roși.

— V-am spus că sînteți vînători. E meseria voastră.
 Jack îl ignoră din nou.
 — Cine intră în tribul meu ca să se distreze?
 — Eu sînt șef, zise Ralph cu o voce tremurătoare. Ce facem cu focul?
 Am cochilia...
 — N-o ai cu tine, zise Jack rînjind. Ai lăsat-o în urmă. Vezi, deșteptule?
 Iar cochilia nu mai contează în partea asta a insulei...
 Brusc, se auzi un tunet, în locul bubuiturii înfundate, explozia transmisă o lovitură.
 — Cochilia contează și aici, zise Ralph, contează pe toată insula.
 — Ce-ai de gînd atunci?
 Ralph cercetă rîndurile de băieți. Nu-i erau de nici un ajutor, așa că se uită în altă parte, încurcat și transpirat.
 — Focul... salvarea.
 — Cine intră în tribul meu?
 — Eu!
 — Și eu!
 — Eu!
 — Am să suflu în cochilie, zise Ralph deodată, și-am să convoc o adunare.
 — N-o să ținem seama de convocare.
 Piggy atinse încheietura mîinii lui Ralph.
 — Hai să plecăm. O s-avem necazuri. Ne-am mîncat porția de carne.
 În dosul pădurii sclipi o lumină vie și tunetul explodă din nou, iar un puști începu să plîngă. Picături mari de ploaie căzură între ei, lovind cu un sunet distinct scoarța pămîntului.
 — Vine furtuna, zise Ralph, și-o să plouă ca atunci cînd ne-au dat drumul din avion. Cine-i mai deștept acum? Unde vă sînt adăposturile? Ce-aveți de gînd cu ele?
 Vînătorii se uitară neliniștiți la cer, ferindu-se de loviturile picăturilor de ploaie. Pe băieți îi cuprinse un val de neastîmpăr și începură să se împrăștie. Lumina pîlpîitoare se întări, iar bubuiturile tunetului deveniră aproape insuportabile. Puștii alergau la întîmplare și urlau.
 Jack sări pe nisip,
 — Dansul nostru! Hai! Dansați!
 O rupse la fugă prin nisipul gros, spre luminișul delimitat de stînci din spatele focului. Fulgerele de lumină brăzdau aerul întunecat și îngrozitor; băieții îl urmară, țipînd din răsputeri. Roger deveni porcul, guiță și îl atacă pe Jack, care se ferea. Vînătorii își luară sulițele, bucătarii frigările, iar restul de băieți legăturile de vreascuri. Avu loc o mișcare circulară, apoi băieții intonară un imn. Roger mima groaza porcului, iar puștii alergau și săreau în afara cercului. Piggy și Ralph, sub amenințarea cerului, erau gata să se alăture grupului înnebunit, care oferea oarecare siguranță. Se retraseră fericiți spre gardul viu al băieților, care stăvilea groaza și o făcea de suportat.
 — Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să lase sînge!
 Ritmul deveni regulat, iar melopeea își pierdu nota inițială de entuziasm facil, bătînd regulat ca un puls. Roger încetă să joace rolul porcului, deveni și el vînător, iar mijlocul cercului se goli brusc. Cîțiva puști formară un cerc al lor; alte cercuri continuară să se desfășoare, ca și cum repetiția le-ar fi oferit siguranță. Vibrau și băteau pămîntul ca un singur trup.
 Cercul întunecat fu sfărîmat de o cicatrice alb-albăstruie. În clipa următoare, zgomotul se lăsă asupra lor ca plesnitura unui bici uriaș. Melopeea se înălță și mai mult, ca un urlet de agonie.
 — Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să lase sînge!
 De spaimă se înălță o nouă dorință, violentă, imperioasă și oarbă.
 — Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să lase sînge! Cicatricea alb-albăstruie despică din nou cerul în zigzag, iar explozia sulfuroasă lovi în jos. Puștii țipară și se risipiră în neștire, părăsiră în fugă liziera pădurii, iar unul, de spaimă, rupse cercul celor mari.
 — Uite-o! Uite fiara!
 Cercul deveni o potcoavă. Din pădure se furișă o făptură care înainta întunecat și nesigur.
 Urletul strident la vederea fiarei răsună ca un țipăt de durere. Fiara pătrunse cu greu în mijlocul potcoavei.
 — Înjunghie fiara! Taie-i grumazul! Să lase sînge!

Cicatricea alb-albăstruie persista, iar zgomotul era insuportabil. Simon le strigă că pe deal se afla un mort.

— Înjunghie fiara! Taie-i grumazul! Să lase sânge! Înjunghiați-o!

Bețele lovira, iar gura noului cerc ronțai și urlă. Fiara se afla în genunchi în mijlocul ei, cu brațele împreunate pe față. Striga din răsuferință, încercând să opună zgomotului înfricoșător știrea că descoperise un cadavru pe deal. Fiara înainta, rupse cercul și căzu peste marginea abruptă a stîncii pe nisipul de lângă țărnișă. Gloata o urmări imediat; alunecară pe stîncă, sărind pe fiară, se năpustiră asupra ei, țipară, o lovira, o mușcară și o sfîrtecă. Nu se mai auzeau cuvinte, ci numai sfișierea dinților și a ghearelor.

Apoi norii se desfăcură și lăsară o ploaie diluviană. Apa se rostogolea de pe vîrfurile muntelui, rupînd frunze și crăci de pe pomi, revărsîndu-se potop peste grămada de trupuri ce se luptau pe plajă. Grămada se risipi iute și siluetele se împrăștiară clătîndu-se. Rămase doar fiara, nemișcată, la cîțiva pași de mare. Pe ploaie văzură cît era de mică; sângele ei începuse să păteze nisipul.

Un vînt puternic schimbă direcția ploii, făcînd-o să cadă pieziș, iar pădurea lăsa cascade de apă. Pe vîrfurile muntelui parașuta se umflă și se mișcă; silueta alunecă, se ridică, se învîrte pe loc și se rostogoli în jos prin imensitatea văzduhului umed, lovindu-se nesigur de vîrfurile arborilor înalți; cădea mereu, apoi o apucă în jos spre plajă, iar băieții o rupseră la fugă în beznă, urlînd. Parașuta duse silueta mai departe, brazdă laguna și o zvîrli peste recif, iar apoi în largul mării.

Pe la miezul nopții, ploaia încetă și norii se risipiră, iar cerul fu presărat din nou de lucirile neverosimile ale stelelor. Apoi încetă și vîntul și nu se mai auzi nici un zgomot în afară de picuratul și freacă apei, alunecînd printre crăpăturile din stînci și curgînd din frunză în frunză pe pămîntul cafeniu al insulei. Aerul se răci, se umezi și se limpezi; în scurtă vreme se domoli pînă și murmurul apei. Fiara zăcea ghemuită pe plaja palidă, iar petele de sânge se lățeau.

Marginea lagunei părea o dîră fosforescentă ce înainta lent, o dată cu marele val al fluxului. Apa limpede reflecta cerul curat și constelațiile strălucitoare și colțuroase. Linia fosforescentă se umflă în jurul firelor de nisip și al pietricelelor; le reținea într-o scurtă tensiune, apoi le înghițea brusc, scotea un sunet scurt, imperceptibil, și trecea mai departe.

De-a lungul țărmului, unde apa era mai puțin adîncă, valurile limpezi aduceau puzderii de creaturi stranie și fantomatice, cu ochi de foc. Ici și colo, o pietricică mai mare se încăpățîna să rămînă pe loc și era acoperită de un strat de perle. Fluxul se revărsa peste plaja pătată de ploaie și spălă totul cu un văl de argint. Acum atinse prima din dîrele care se scurgeau din trupul sfîrtecat, iar făpturile mari se adunară în jurul lui și formară o pată de lumină mișcătoare. Apa se ridică și mai mult și aureolă cu strălucire pârul aspru al lui Simon. Conturul obrazului i se argintă, iar linia umerilor deveni o marmură sculptată. Creaturile stranie, care îl înconjurau cu ochii lor de foc și cu tremele de aburi, i se îngrămădiră în jurul capului. Corpul se ridică o fracțiune de centimetru de pe nisip, iar din gură îi ieși o bășică de aer, cu un zgomot de plesnitură umedă. Apoi se răsuci încet în apă.

Undeva, dincolo de curba întunecată a lumii, soarele și luna se mișcau agale; pelicula de apă de pe planeta pămînt era reținută, umflîndu-se puțin pe o parte, în timp ce miezul ei solid se răsucea. Talazul uriaș al fluxului pătrunse și mai mult pe insulă, iar apa se înălță, încet, înconjurat de o mulțime de animale curioase și strălucitoare, cadavruul lui Simon — o formă argintie sub constelațiile fixe — se pierdu în largul mării.

X

Scoica și ochelarii

Piggy urmări cu atenție silueta care înainta. În ultimul timp, își dăduse seama că vedea mai bine dacă își scotea ochelarii și muta lentila la celălalt ochi; dar pînă și cu ochiul bun, după cele întîmplate, Ralph rămînea același, imposibil de confundat. Ralph ieși dintre cocotieri, schiopătînd, murdar și cu frunze uscate atîrnate în clăia de păr blond. Un ochi semăna cu o crăpătură

în obrazul dolofan, iar pe genunchiul drept se întindea o zgîrietură lungă. Se opri un moment și se uită la silueta de pe platformă.

- Piggy? N-ai mai rămas decît tu?
- Mai sînt și niște puști.
- Ei nu contează. Nici un băiat mai mare?
- Doar Sam și Eric. Strîng vreascuri.
- Nimeni altcineva?
- Nu, după cîte știu.

Ralph se cocoță cu grijă pe platformă. Iarba aspră se tocise în locul unde se țînuseră întrunirile; cochilia albă și fragilă sclipea încă lîngă bușteanul lustruit de atîta stat pe el. Ralph se așeză în iarbă, cu fața la locul șefului și al cochiliei. Piggy îngenunche la stînga lui și timp de un minut se așternu tăcerea.

În cele din urmă, Ralph își dresă glasul și șopti ceva.

Piggy îi răspunse tot în șoaptă.

— Ce zici?

Ralph vorbi mai tare.

— Simon.

Piggy nu răspunse, dar se mulțumi să dea solemn din cap. Continuau să stea jos, privind drept spre locul șefului și spre laguna strălucitoare. Lumina verde și petele lucioase de soare jucau peste trupurile lor murdare.

În sfîrșit, Ralph se ridică și se duse să ia cochilia. Apucă scoica drăgăstos, cu amîndouă mîinile, îngenunche și se sprijini de un trunchi de palmier.

— Piggy—

— Ce-i?

— Ce facem?

Piggy dădu din cap spre cochilie.

— Ai putea...

— Să convoc o adunare?

Ralph izbucni într-un rîs strident cînd pronunță cuvîntul, iar Piggy se încruntă.

— Ești încă șef. Ralph rîse din nou.

— Ești șef. Peste noi.

— Am cochilia.

— Ralph! Nu mai rîde așa. Nu-i nevoie să rîzi așa, Ralph! Ce-au să creadă ceilalți?

Ralph se opri în cele din urmă din rîs. Tremura.

— Ce-i?

— A fost Simon.

— Ai mai spus-o.

— Piggy.

— Ce-i?

— A fost o crimă.

— Încetează! răcni Piggy. La ce bun să vorbești de asta?

Sări în picioare și se aplecă asupra lui Ralph.

— Era întuneric. Avea loc... dansul ăla blestemat. Fulgera, tuna și ploua.

Ne-a fost frică!

— Mie nu mi-a fost frică, zise Ralph încet. Nu mi-a fost... nu mai știu cum mi-a fost.

— Tuturor ne-a fost frică, răspunse Piggy agitat. Se putea întîmpla orice.

N-a fost... ce-ai zis tu.

Gesticula, căutînd o formulă.

— O, Piggy!

Vocea lui Ralph, joasă și înspăimîntată, îl opri pe Piggy să gesticuleze.

Se aplecă și așteptă. Ralph, cu cochilia la piept, se clătina.

— Nu pricepi, Piggy? Lucrurile pe care le-am făcut...

— Poate că mai este...

— Nu.

— Poate că doar se prefăcea...

Piggy tăcu brusc, la vederea feței lui Ralph.

— Tu erai în afară, în afara cercului. N-ai intrat niciodată, de fapt. N-ai văzut ce-am... ce-au făcut.

În glas îi vibra un fel de scîrbă și de nebunie delirantă.

— N-ai văzut, Piggy?

— N-am văzut prea bine. Nu mai am decît un ochi. Ar trebui s-o știi,

Ralph.

Ralph se clătină mai departe.

— A fost un accident, zise Piggy brusc, asta a fost. Un accident.

Vocea i se ascuți din nou.

— Venea din întuneric. Ce l-o fi apucat să se strecoare așa din beznă.

Era sărit. A meritat-o.

Gesticula iar.

— A fost un accident.

— N-ai văzut ce-au făcut...

— Ascultă, Ralph. Trebuie să uităm ce s-a întâmplat. La ce bun să te gîndești la asta?

— Mi-e teamă. De noi. Vreau să merg acasă. O, Dumnezeuule, vreau să merg acasă.

— A fost un accident, zise Piggy cu încăpățînare, și cu asta, basta!

Atinse umărul gol al lui Ralph, iar Ralph se cutremură la acest contact uman.

— Și, ascultă, Ralph.

Piggy privi rapid împrejur, apoi se aplecă aproape de el:

— Să nu spui c-am luat și noi parte la dansul ăla. Să nu le spui lui Sam și Eric.

— Dar am luat parte! Cu toții!

Piggy clătină din cap.

— Noi n-am luat parte decît la urmă. N-au băgat de seamă în întuneric.

Oricum, ai spus că eram afară din cerc...

— Și eu am fost afară, murmură Ralph, și eu am fost afară.

Piggy dădu energic din cap.

— Așa e. Am fost în afara cercului. N-am făcut nimic, n-am văzut nimic.

Piggy se opri, apoi continuă.

— O să trăim singuri, noi patru...

— Noi patru. Nu sîntem de ajuns ca să ținem focul aprins.

— O să încercăm. Pricepi? L-am aprins eu.

Sam și Eric se apropiară, trăgînd după ei un buștean mare din pădure. Îl aruncară lîngă foc și se întoarseră la bazin. Ralph sări în picioare.

— Hei, voi doi!

Gemenii se opriră o clipă, apoi meraseră mai departe.

— Se duc să se scalde, Ralph.

— Mai bine să terminăm ce avem de făcut.

Gemenii fură surprinși de vederea lui Ralph. Roșiră și se uitară dincolo de el, în aer.

— Salut. Bine că te-am întîlnit, Ralph.

— Tocmai am fost în pădure...

— ...ca să strîngem vreascuri...

— ...ne-am rătăcit azi-noapte...

Ralph își cercetă degetele de la picioare.

— V-ați rătăcit după...

Piggy își curăța lentila de la ochelari.

— După petrecere, zise Sam eu o voce sugrumată.

Eric dădu din cap.

— Da, după petrecere.

— Am plecat devreme, spuse repede Piggy, fiindcă eram obosiți.

— Și noi la fel...

— ..foarte devreme...

— ...eram foarte obosiți...

Sam își pipăi zgîrietura de pe frunte, iar apoi își retrase repede mîna.

Eric își mîngîie buza plesnită.

— Da. Am fost foarte obosiți, repetă Sam, așa c-am plecat devreme. A fost un bun...

În aer pluteau greu lucrurile știute, dar nerostite. Sam se răsuci și cuvîntul nerușinat îi izbucni de pe buze:

— ...dans?

Amintirea dansului la care nu participase nici unul dintre ei îi zgudui violent pe toți cei patru băieți.

— Am plecat devreme.

Cînd Roger ajunse la istmul strîmt care făcea legătura între castel și

insulă, nu-l surprinse faptul că îl somară. Socotise, în timpul acelei nopți teribile, că măcar o parte din trib, aflată acolo în siguranță, avea să se opună ororilor de pe insulă.

Vocea răsună puternic de pe înălțime, din dosul stîncilor care coborau neregulat.

— Stai! Cine-i acolo?

— Roger.

— Înaintează, prietene.

Roger înainta.

— Puteai să vezi că sînt eu.

— Șeful a spus să somăm pe oricine.

Ralph își ridică privirea.

— Nu mă puteați opri să înaintez, dacă voiam.

— Ești convins? Urcă și-ai să vezi.

Roger se cocoță pe stîncă asemănătoare unei scări.

— Ia privește aici.

Sub stîncă cea mai înaltă fusese vîrît un buștean, iar sub el o pîrghie.

Robert se aplecă ușor pe pîrghie, iar stîncă suspină adînc. Un efort serios

avea să trimită stîncă în jos, bubuind, peste locul unde istmul se strîmta.

Robert se arătă plin de admirație.

— E un adevărat șef, nu-i așa?

Robert dădu din cap.

— O să ne ducă la vînătoare!

Smuci capul în direcția adăposturilor îndepărtate, de unde se înălța spre cer o dîră de fum alb. Roger, așezat pe marginea stîncii, se uită posomorît înapoi spre insulă și își clătină cu degetul un dinte care i se mișca. Privirea îi poposi pe vîrfurile muntelui îndepărtat, iar Robert schimbă subiectul și așa nerostit.

— O să-l bată pe Wilfred.

— De ce?

Robert clătină sceptic din cap.

— Nu știu. N-a spus. S-a înfuriat și ne-a silit să-l legăm pe Wilfred. A fost

— chicoti nervos — stă legat de ore întregi, așteaptă...

— Dar șeful n-a spus de ce-a făcut-o?

— Nu l-am auzit niciodată.

Așezat pe stîncile uriașe, în soarele torid, Roger primi vestea ca pe o iluminare, încetă să-și clatine dințele și rămase liniștit, asimilînd posibilitățile oferite de o autoritate irespotisabilă. Apoi, fără să mai scoată un alt cuvînt, coborî prin spatele stîncilor spre peșteră și spre ceilalți din trib.

Șeful stătea acolo, gol pînă la brîu, cu fața vopsită în alb și roșu. Tribul se afla în semicerc înaintea lui. Wilfred, bătut recent și dezlegat, se smiorcăia gălăgios undeva în fund. Roger se ghemui împreună cu ceilalți.

— Mîine, continuă șeful, o să vînam din nou.

Arătă spre un sălbatic, apoi spre altul, cu sulita.

— Unii dintre voi au să rămînă aici ca să aranjeze prin peșteră și să apere poarta. Am să iau doar cîțiva vînători cu mine și o să aducem carne. Apărătorii porții se vor îngriji ca ceilalți să nu se furișeze înăuntru...

Un sălbatic își ridică mîna, iar șeful își întoarse spre el fața inexpresivă și pictată.

— De ce să încerce să se furișeze înăuntru, șefule?

Șeful se arătă vag în explicații, dar vorbi hotărît.

— Au să încerce să se furișeze. Ca să strice ce facem. Așa că paznicii de la poartă trebuie să fie atenți. Căci...

Șeful se opri. Ceilalți văzură un vîrf de limbă de un trandafiriu surprinzător țîșnind afară, izbucnind, trecîndu-i peste buze și dispărînd din nou.

— ...căci fiara ar putea să încerce să intre. Țineți minte cum s-a strecurat...

Semicercul se cutremură și murmură, fiind de acord.

— A venit deghizată. S-ar putea să revină, chiar dacă i-am dat de mîncare capul vînatului. Așa că stați la pîndă; și fiți atenți.

Stanley își ridică brațul de pe stîncă și ridică un deget interogativ.

— Da?

— Dar nu l-am... nu l-am...?

Își răsuci trupul și coborî privirea.

— Nu!

În tăcerea care urmă, fiecare sălbatic se feri din calea amintirilor personale.

— Nu! Cum am fi putut... să-l ucidem?

Liniștiți, dar și speriați de posibilitatea unor viitoare spaime, sălbaticii murmurară din nou.

— Așa că nu vă apropiați de munte, zise șeful solemn, și dați-i capul vînatului, dacă vă duceți la vînătoare.

Stanley ridică iar degetul.

— Cred că fiara s-a deghizat.

— Poate, răspunse șeful, venindu-i în minte o speculație teologică. Mai bine să n-o supărăm. Nu poți să știi ce e în stare să facă.

Tribul reflectă; apoi fură cu toții zguduiți ca de o pală de vînt. Șeful observă efectul propriilor cuvinte și se opri brusc.

— Mîine însă o să vînăm și, cînd o să avem carne, o să facem o petrecere...

Bill ridică mîna.

— Șefule.

— Ce-i?

— Cu ce aprindem focul?

Roșeața șefului era ascunsă de lutul alb și roșu. În tăcerea lui nesigură, tribul murmură din nou. Apoi șeful își ridică mîna.

— O să luăm foc de la ceilalți. Ascultați. Mîine o să vînăm și-o să avem carne. Astă-seară am să plec împreună cu doi vînători. Cine vine?

Maurice și Roger înălțară mîinile.

— Maurice...

— Da, șefule...

— Unde era focul lor?

— La vechiul loc, lîngă stîncă de vatră.

Șeful dădu din cap.

— Voi, ceilalți, vă puteți duce la culcare de cum apune soarele. Dar noi trei, Maurice, Roger și cu mine, avem treabă. O să plecăm chiar înainte de asfințit...

Maurice ridică mîna.

— Ce se întîmplă dacă ne întîlnim cu...

Șeful îi înlătură obiecția.

— O să mergem de-a lungul plajei. Iar dacă vine, o să... o să dansăm din nou.

— Doar noi trei?

Murmurul crescuse, iar apoi se stinse.

Piggy îi înmîină lui Ralph ochelarii și așteaptă să-și recapete privirea. Lemnul era umed; era a treia oară cînd îl aprindeau. Ralph se trase înapoi, vorbind singur.

— Nu vreau să mai petrecem o noapte fără foc.

Se uită împrejur cu un aer vinovat la cei trei băieți care stăteau în picioare alături. Pentru prima oară, recunoscuse dubla funcție a focului. Trebuiau, firește, să înalțe la cer o coloană de fum ca semnal, dar era și un cămin și o consolă pînă cînd adormeau. Eric suflă peste lemne pînă se aprinseră și flăcăruia se înălță. Un val de fum alb și galben se ridică și împrăștiă un miros oribil. Piggy își puse din nou ochelarii și privi fumul cu plăcere.

— Dac-am putea să fabricăm un radio!

— Sau un aeroplan...

— ...sau un vas.

Ralph își cercetă cunoștințele din ce în ce mai vagi, despre lume.

— S-ar putea să fim luați prizonieri de roșii.

Eric își netezi părul peste cap.

— Ei, tot or fi mai buni decît...

Nu voia să numească pe nimeni, iar Sam îi termină fraza arătînd cu capul spre capătul plajei.

Ralph își aminti de silueta neobișnuită, legată de parașută.

— A zis ceva despre un om mort...

Roși jenat că participase la dans. Făcu semne violente în direcția focului.

— Nu te opri... dă-i drumul!

— Fumul se subțiază tot mai mult.

— Avem mare nevoie de lemne, chiar dacă sînt ude.
— Astma mea...
Răspunsul veni automat:
— la mai dă-o dracului de asta-a-mea!
— Dacă împing bușteni, mi se înrăutățește astma; aș vrea să vă ajut, dar nu pot, Ralph.
Cei trei băieți intrară în pădure și se întoarseră cu brațele pline de vreascuri putrede. Fumul se înălță din nou, galben și gros.
— Hai să găsim ceva de mîncare.
Se îndreptară spre pomii fructiferi, ducînd cu ei sulile, vorbind puțin și mîncînd în grabă. Cînd ieșiră din pădure, soarele apunea, iar în foc nu mai ardea decît jăraticul, fără fum.
— Eu nu mai car vreascuri, zise Eric. Am obosit.
Ralph își dresă glasul:
— Acolo sus am ținut focul aprins.
— Acolo sus era un foc mic. Asta însă trebuie să fie mare
Ralph puse o cracă pe foc și urmări fumul care se ridică în beznă.
— Trebuie să-l ținem aprins!
Eric se aruncă pe jos.
— Sînt prea obosit. Și la ce bun?
— Eric! strigă Ralph revoltat. Nu vorbi așa!
Sam îngenunchea lîngă Eric.
— Ei bine, la ce bun?
Indignat, Ralph încercă să-și amintească. Focul folosea la ceva. La ceva de o importanță covîrșitoare.
— Ralph ți-a repetat destul de des, spuse Piggy posac. Cum altfel vrei să fim salvați?
— Firește, dacă nu facem fum...
Se ghemui înaintea lor, în întunericul care se lăsa.
— Nu pricepeți? Ce sens are să dorești radiouri și vapoare?
Întinse mîna și își strînse degetele pumn.
— N-avem decît un singur lucru de făcut ca să ieșim din încurcătură.
Oricine se poate juca de-a vînătoarea, oricine ne poate aduce carne...
Se uită de la un chip la altul. Apoi, chiar în clipa aceea de mare entuziasm și convingere, perdeaua i se lăsă peste minte și uită ce voise să spună, îngenunche cu pumnii strînși, privind solemn de la unul la altul. După aceea cortina se ridică.
— A, da. Va trebui să facem fum; mai mult fum...
— Dar nu putem ține focul aprins! Uitați-vă la asta!
Focul se stingea în fața lor.
— Doi dintre noi se vor îngriji de foc, zise Ralph, mai mult pentru sine, adică douăsprezece ore pe zi.
— Nu mai putem aduce alte vreascuri, Ralph...
— ...nu pe întuneric...
— ...nu noaptea...
— Îl putem aprinde în fiecare dimineață, zise Piggy. Nimeni n-o să vadă fumul pe întuneric.
Sam îl aprobă energic.
— Era altceva cînd focul era...
— ...acolo sus...
Ralph se ridică, simțind cum, o dată cu apăsarea întunericului, îl cuprinde un ciudat sentiment de nesiguranță.
— Să lăsăm atunci focul să se stingă în noaptea asta.
Îi conduse spre primul adăpost, rămas încă în picioare, deși grav avariat. Frunzele care slujeau drept pat stăteau întinse înăuntru, uscate și foșnind cînd le atingeai, în adăpostul de alături, un puști vorbea în somn. Cei patru băieți mari pătrunseră în adăpost pe furiș și se îngropară în frunze. Gemenii erau întinși unul lîngă altul, iar Ralph și Piggy la celălalt capăt. O vreme se auziră o foială și foșnetul continuu al frunzelor, pe cînd încercau să-și găsească o poziție mai bună.
— Piggy.
— Ce-i?
— Stai bine?
— Așa cred.
În sfîrșit, cu excepția unui foșnet întîmplător, adăpostul se cufundă în tăcere. În fața lor atîrna un triunghi de beznă, plin de stele strălucitoare, și

se auzea zgomotul înfundat al fluxului pe recife. Ralph începu din nou să facă presupuneri, ca în fiecare noapte...

Să presupunem că ar fi duși acasă de un avion cu reacție și, înainte de-a se crăpa de ziuă, aveau să aterizeze pe acel mare aerodrom din Wiltshire. Puteau să meargă și cu mașina; nu, pentru ca totul să fie perfect, mai bine luau trenul; tot drumul pînă la Devon; și or să închirieze din nou căsuța aceea. Apoi, la marginea grădinii, căluții sălbatici aveau să vină și să se uite peste gard...

Ralph se foi neliniștit în frunze. Dartmoor era o regiune sălbatică, la fel cum erau și căluții. Dar atracția sălbăticiunii dispăruse. Gîndurile îi alunecară spre un oraș calm, unde nu putea domni sălbăticia. Ce putea fi mai sigur decît autogara centrală, cu farurile și roțile autobuzelor?

Deodată, Ralph se trezi dansînd în jurul unui felinar. Un autobuz pleca din stație, un autobuz ciudat...

— Ralph! Ralph!

— Ce-i?

— Nu mai scoate zgomotele astea.

— Iartă-mă.

Din bezna de la capătul îndepărtat al adăpostului răzbătu un geamăt înfricoșător, iar băieții înspăimîntați, striviră frunzele. Sam și Eric, încleștați, se luptau.

— Sam! Sam!

— Hei! Eric!

În scurt timp, se lăsă din nou liniștea.

Piggy îi șopti lui Ralph:

— Trebuie să scăpăm..

— Ce vrei să spui?

— Să fim salvați.

Pentru prima dată în acea zi, și în ciuda beznei care se lăsa, Ralph chicoti.

— Vorbesc serios, șopti Piggy Dacă nu ne întoarcem repede acasă, o să înnebunim cu toții.

— O să ieșim din rîndurile oamenilor normali.

— Șocați de bombardament.

— O să înnebunim de-a binelea.

Ralph își dădu la o parte șuvițele de păr umed căzute pe ochi.

— Ai putea să-i scrii mătușii tale.

Piggy reflectă solemn.

— Nu știu unde se află acum. Și n-am nici plic și nici timbre. N-avem nici cutie poștală. Și nici poștaș.

Succesul glumei lui neînsemnate îl încîntă pe Ralph. Nu-și mai putu stăpîni chicotelile, iar trupul îi tremura și se convulsiona.

Piggy îl certă cu demnitate.

— N-am spus nimic atît de caraghios...

Ralph continuă să chicotească, deși îl dureau pieptul. Convulsiile îl epuizară, iar la un moment dat rămase întins, trăgîndu-și răsuflarea, și trist, așteptînd convulsia următoare, în timpul unei pauze, îl fură somnul.

— Ralph, iar scoți zgomotul ăla. Fii, te rog, liniștit, Ralph... fiindcă...

Ralph se încordă printre frunze. Avea motive să fie recunoscător că visul se risipise, căci autobuzul se apropiase și mai mult, devenind tot mai clar.

— De ce?... Fiindcă?

— Fii liniștit... și ascultă.

Ralph se întinse la loc cu grijă, întovărășit de un lung suspin al frunzelor. Eric gemu ceva, apoi rămase nemișcat. Bezna, în afara triumphiului inutil de stele, era de nepătruns.

— Nu aud nimic.

— Se mișcă ceva pe afară.

Ralph tresări. Pulsul lui îneca orice alt sunet. Apoi se liniști.

— Tot nu aud nimic.

— Ascultă. Ascultă mai mult.

Cam la vreun metru de dosul adăpostului, trosni limpede și puternic o cracă. Sîngele năvăli din nou în urechile lui Ralph, iar prin minte îi trecură imagini confuze. O întruchipare a acestor imagini dădea tîrcoale adăpostului. Simți capul lui Piggy sprijinit de umărul lui și strînsoarea crispată a mîinii.

— Ralph! Ralph!

— Taci și ascultă.

Ralph se rugă disperat ca fiara să-i aleagă pe puști. Afară o voce șopti oribil:

— Piggy... Piggy...

— A venit! zise Piggy gîtit de emoție. E adevărată!

Se încleștă de Ralph și încercă să respire.

— Piggy, vino afară. Pe tine te vreau, Piggy.

Ralph îi șopti în ureche lui Piggy.

— Nu vorbi.

— Piggy? Unde ești, Piggy?

Ceva se frecă de dosul adăpostului. Piggy rămase liniștit o clipă, apoi îl apucă o criză de astmă, își încovoie spinarea și bătu frunzele cu picioarele. Ralph se îndepărtă de el.

La intrarea adăpostului se auzi un răcnet feroce, urmat de zgomotul și bușiturile unor creaturi. Cineva se împiedică de trupul lui Ralph, iar în colțul unde se afla Piggy se dezlănțuiră urlete, lovituri și membrele începură să zboare prin aer. Ralph trase un pumn la întâmplare; apoi se rostogoli împreună cu ce i se părea a fi o hoardă de băieți, pocnindu-se, mușcîndu-se și zgîrîind. Îl loviră și îl înghiontiră, apoi se trezi cu niște degete în gură și le mușcă. Un pumn se retrase și reveni ca un piston, iar întreg adăpostul se lumină ca de o explozie. Ralph se feri într-o parte, dădu peste un trup care se zvîrcolea și simți pe obraji o respirație fierbinte, începu să lovească în gura de sub el, folosindu-se de pumnul strîns ca de un ciocan; izbi cu o isterie din ce în ce mai violentă, pe măsură ce fața de sub el devenea alunecoasă. Un genunchi i se vîrî între picioare, el căzu într-o parte, înnebunit de durere, iar bătaia continuă să se desfășoare undeva deasupra. Apoi, în sfîrșit, adăpostul se prăbuși, înăbușind lupta; siluetele anonime își croiră drum și ieșiră. Forme întunecate se detașară din rămășițele adăpostului și se furișară pînă cînd țipetele puștilor și horcăiturile lui Piggy se auziră din nou.

Ralph strigă cu o voce tremurătoare:

— Toți puștii să se culce. Ne-am bătut cu ceilalți. Acum culcați-vă.

Sam și Eric se apropiară și se uitară atenți la Ralph.

— Voi doi vă simțiți bine?

— Așa am impresia...

— ...am fost pocnit...

— Și eu. Ce face Piggy?

Îl traseră pe Piggy dintre resturile adăpostului și îl sprijiniră de un pom. Noaptea era răcoroasă, dar limpezită de spaima imediată.

Piggy respiră mai ușor.

— Te-au rănit, Piggy?

— Nu prea rău.

— A fost Jack cu vînătorii lui, zise Ralph cu amărăciune. De ce nu ne lasă în pace?

— Or să ne țină minte, zise Sam.

Cinstea îl sili să continue:

— Cel puțin pe tine. Eu m-am ferit într-un colț.

— L-am pocnit pe unul de-o să mă țină minte, zise Ralph. L-am bătut rău de tot. N-or să se grăbească să mai vină să se bată cu noi.

— Și eu la fel, zise Eric. Cînd m-am trezit, mă pocnea unul în mutră. Sînt groaznic de plin de sînge pe față, nu-i așa, Ralph? Dar pînă la urmă l-am aranjat.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am ridicat genunchiul, spuse Eric cu o mîndrie simplă, și i-am ars una în biluțe. Trebuie să-l fi auzit cum a răcnit! Nici ăsta n-o să se mai întoarcă în curînd. Așa că nu ne-am descurcat prea rău.

Ralph se mișcă brusc în întuneric; apoi îl auzi pe Eric cum își scormonea prin gură.

— Ce-i?

— Mi se clatină un dinte, asta-i tot.

Piggy își strînse picioarele.

— Cum te simți, Piggy?

— Am crezut că vor cochilia.

Ralph alergă pe plaja palidă și sări pe platformă. Cochilia stătea lucitoare lîngă locul șefului. O contemplă cîteva clipe, apoi se întoarse la Piggy.

— N-au luat cochilia.

— Știu. N-au venit pentru cochilie. Au venit pentru altceva. Ralph, ce-am să mă fac?

Departe, de-a lungul arcului deschis al plajei, trei siluete fugeau spre stîncă în formă de castel. Se țineau departe de pădure și alergau pe malul apei. Uneori cîntau încet; alteori făceau roata stînd în mîini, pe lîngă fișia fosforescentă a apei. Îi conducea șeful, care alerga în același ritm, încîntat de isprava lui. Acum devenise într-adevăr un șef; simula niște împunsături cu sulita, în mîna stingă i se bălăbăneau ochelarii spărți ai lui Piggy.

XI

Castelul de stîncă

În scurta perioadă de răcoare din zori, cei patru băieți se adunară în jurul petei negre unde fusese aprins focul, iar Ralph îngenunche și suflă. Cenușa gri și ușoară ca niște fulgi se risipi la răsuflarea lui în toate părțile, dar nici un tăciune nu prinse viață. Gemenii urmăreau neliniștiți, iar Piggy stătea inexpresiv, protejat de propria miopie. Ralph continuă să sufle, iar efortul făcu să-i țiue urechile. Prima briză a zorilor puse capăt strădaniei lui și-i aruncă cenușa în ochi. Se trase înapoi pe vine, înjură și se frecă la ochi pînă îi dădură lacrimile.

— Degeaba.

Eric îl privi prin masca de sînge uscat.

Piggy se uita în direcția vagă unde se afla Ralph.

— Firește că-i degeaba, Ralph. Acum nu mai avem foc.

Ralph își apropie fața la un metru de cea a lui Piggy.

— Mă vezi?

— Nițel.

Ralph își închise din nou ochiul de pe fața tumefiată.

— Ne-au luat focul.

Glasul îi vibra de furie.

— Ni l-au furat!

— Ei au fost, zise Piggy. M-au orbit. Pricepeți? Aici e mîna lui Jack Merridew. Convoacă o adunare, Ralph, trebuie să hotărîm ce-i de făcut.

— O adunare doar pentru noi?

— N-avem altceva de făcut. Sam... dă-mi voie să mă sprijin de tine.

Se îndreptară spre platformă.

— Suflă în cochilie, zise Piggy. Suflă cît poți de tare.

Pădurea răspunse ca un ecou; păsările se înălțară, țipînd de pe coroanele pomilor ca în prima dimineață, cu mult timp în urmă. În ambele direcții, plaja era pustie. Cîțiva puști ieșiră din adăposturi. Ralph se așeză pe trunchiul lustruit, iar ceilalți trei rămaseră în picioare în fața lui. Dădu din cap, iar Sam și Eric se așezară în dreapta. Ralph vîrî cochilia în mîinile lui Piggy. Acesta ținu cu atenție obiectul strălucitor și își miji ochii spre Ralph.

— Dă-i drumul.

— Am luat cochilia doar ca să vă spun că nu mai văd deloc și că trebuie să-mi recapăt ochelarii. Pe insulă s-au întîmplat lucruri îngrozitoare. Am votat ca să fii tu șef. Ești singurul care a reușit vreodată să facă ceva. Așa că vorbește tu, Ralph, și spune-ne ce... sau altminteri...

Piggy se întrerupse și începu să se smiorcăie. Ralph îi luă cochilia și se așeză.

— Doar un foc obișnuit. Credeți că putem să-l aprindem, nu? Doar un semnal de fum, ca să fim salvați. Ce, ne-am sălbăticit și noi? Atîta doar că acum nu avem nici un semnal. S-ar putea să treacă vapoare. Țineți minte cînd a plecat la vînătoare și s-a stins focul, și tocmai atunci a trecut un vapor prin apropiere? Iar ăștia îl socotesc pe Jack cel mai bun șef. Pe urmă a fost, a fost... tot el a fost de vină. Dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi petrecut așa ceva niciodată. Acum Piggy nu mai vede, iar ei au venit pe furiș...

Vocea lui Ralph se ascuți...

— ...noaptea, în beznă și ne-au furat focul. Ei ni l-au furat. Le-am fi dat foc de la noi, dacă ne-ar fi cerut. Dar l-au furat, semnalul s-a stins și n-o să mai fim salvați niciodată. Nu pricepeți ce vreau să spun? Noi le-am fi dat un foc de bunăvoie, dar ni l-au furat... Eu...

Se opri nehotărît, în timp ce perdeaua i se lăsa peste minte. Piggy întinse mîinile să ia cochilia.

— Ce-ai de gînd, Ralph? Nu ajunge să discutăm, fără să luăm o hotărîre. Vreau ochelarii înapoi.

— Încerc să mă gîndesc. Să presupunem că mergem, curați cum eram înainte, spălați și pieptănați — la urma urmei nu sîntem niște sălbatici, și cu salvarea noastră nu-i de glumit...

Își supse obrazul umflat și se uită la gemeni.

— Am putea să ne dichisim nițel și să mergem...

— Ar trebui să ne luăm sulițele, zise Sam. Chiar și Piggy...

— ...fiindcă s-ar putea s-avem nevoie de ele.

— N-ai cochilia!

Piggy ridică scoica.

— N-aveți decît să vă luați sulițele, dacă vreți, dar eu unul n-am de gînd. La ce bun? Tot trebuie să fiu condus ca un cîine. Da, rîdeți. Vă dă mîna să rîdeți. Unii de pe insula asta sînt în stare să rîdă de orice. Ei, și? Ce-au să creadă oamenii mari? Simon, micuțul, a fost omorît. Și pe urmă a mai fost și băiețelul ăla cu semnul pe față. Cine l-a mai văzut de cînd am venit aici?

— Piggy! Stai o clipă!

— Am cochilia. Am să mă duc la acest Jack Merridew și-am să-i spun pe șleau, asta am să fac.

— Ai să te alegi c-o bătaie.

— Ce poate să-mi mai facă? Am să-i spun ce părere am. Dă-mi voie să iau cu mine cochilia, Ralph. Am să-i arăt singurul lucru pe care nu-l are.

Piggy se opri un moment și se uită lung la siluetele vagi din jur. Vechea adunare, întinsă pe iarba călcată, îl asculta,

— Am să mă duc la el cu cochilia în mîini. Am să i-o întind. Uite, am să-i spun, ești mai puternic decît mine și nici nu suferi de astmă. Tu poți să vezi, am să-i spun, cu amîndoi ochii. Dar eu nu cer să-mi dai ochelarii înapoi ca pe o favoare. Nu-ți cer să fii cavaler, așa am să-i spun, nu fiindcă ești puternic, ci fiindcă dreptatea rămîne dreptate. Dă-mi ochelarii, am să-i spun... trebuie să mi-i dai!

Piggy își încheie cuvîntarea și tremură, roșu la față. Împinse cochilia repede în mîinile lui Ralph, ca și cum ar fi vrut să scape de ea cît mai curînd, și își șterse lacrimile din ochi. Îi învăluia o lumină verde, dulce, iar cochilia se odihnea albă și fragilă la picioarele lui Ralph. O singură picătură de apă, prelinsă printre degetele lui Piggy, scliffea acum pe curba delicată, ca o stea.

În cele din urmă, Ralph se ridică în capul oaselor și își dădu părul peste cap.

— Foarte bine. Adică... n-ai decît să încerci, dacă ții. O să mergem cu tine.

— O să fie pictat pe față, zise Sam timid. Știi cum o să fie...

— ...n-o să se sinchisească prea mult de noi...

— ...dacă se înfurie, o să fie vai de noi...

Ralph se strîmbă la Sam. Își aminti vag de ceva ce-i spusese Simon, odinioară, lîngă stînci.

— Nu fi caraghios, zise el, adăugînd repede: Hai să mergem.

Îi întinse cochilia lui Piggy, care de data asta roși de mîndrie.

— Trebuie s-o duci tu.

— Cînd o să fim gata, o s-o duc eu...

Piggy căută în minte cîteva cuvinte prin care să-și exprime dorința puternică de a duce cochilia, orice s-ar întîmpla.

— ...nu-mi pasă. Aș fi încîntat, Ralph, dar trebuie să fiu condus.

Ralph puse cochilia pe bușteanul lucios.

— Mai bine să mîncăm ceva și pe urmă să ne pregătim.

Își croiră drum printre pomii fructiferi devastați, îl ajutară pe Piggy să-și ia cîteva fructe, iar pe altele le găsi singur, pipăind. În timp ce mîncau, Ralph reflecta ce aveau de făcut după-amiază.

— O să fim ca mai înainte. O să ne spălăm.

Sam înfulecă și protestă:

— Dar facem baie zilnic!

Ralph se uită la siluetele murdare dinaintea lui și suspină.

— Trebuie să ne pieptănăm. Ne-a crescut părul prea lung.

— Eu mi-am lăsat amîndouă șosetele în adăpost, zise Eric, și ni le putem trage pe cap, ca pe niște șepci.

— Putem găsi ceva, zise Piggy, ca să-ți legăm părul la spate.

— Ca fetele!

— Nu, firește că nu.

— Atunci mergem așa cum sîntem, zise Ralph, nici ei nu sînt mai breji. Eric avu un gest de reținere.

— Dar au să fie pictați! Știți cum o...

Ceilalți dădură din cap. Înțelegeau perfect dezlănțuirea de sălbăcie provocată de măștile pictate.

— Ei bine, noi n-o să ne pictăm, zise Ralph, fiindcă nu sîntem sălbatici. Sam și Eric se uitară unul la altul.

— Cu toate astea...

— Fără vopsea! strigă Ralph.

Încercă să-și amintească.

— Fum, spuse el, avem nevoie de fum.

Se întoarse furios spre gemeni.

— Am spus "fum"! Trebuie să avem fum.

Se așternu tăcerea, cu excepția zumzetului persistent al albinelor, în cele din urmă, Piggy vorbi pe un ton prietenos:

— Firește că trebuie. Fiindcă fumul e un semnal și nu putem fi salvați, dacă nu avem fum.

— Știam asta! strigă Ralph și își trase brațul din mîna lui Piggy. Vrei să spui oare...?

— Nu spun decît ceea ce spui și tu, totdeauna, se grăbi să răspundă Piggy. O clipă, m-am gîndit...

— Nu, spuse Ralph apăsător. Am știut tot timpul. N-am uitat.

Piggy dădu din cap, încercînd să-l îmbuneze.

— Tu ești șeful, Ralph. Toate le ții minte.

— N-am uitat.

— Firește că nu.

Gemenii îl examinau curioși pe Ralph, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

O apucară în formație, de-a lungul plajei. Ralph porni primul, șchiopătînd nițel și cu sulița pe umăr. Vedea lucrurile doar parțial prin pulsațiile arșitei cețoase care se revărsa peste nisipurile sclipitoare, peste părul său lung și peste răni. În spatele lui veneau gemenii, cam necăjiți, dar plini de o vitalitate inepuizabilă. Vorbeau rar și trăiau vîrfurile sulițelor de lemn; căci Piggy descoperise că, dacă se uita pe jos și își apăra de soare privirea obosită, îi putea urmări vag, pășind de-a lungul plajei. Mergea deci între sulițele tîrîte și strîngea cochilia atent, cu amîndouă mîinile. Băieții — un grup mic și compact — trimiteau pe plajă patru umbre asemănătoare unor gravuri, dansînd și amestecîndu-se printre ei. Furtuna nu lăsase nici o urmă, iar plaja se curățase ca o lamă frecată. Cerul și muntele se găseau la o depărtare uriașă și străluceau sub arșiță; reciful, ridicat de miraj, plutea într-un fel de baltă argintie, la jumătatea distanței pînă la cer.

Se opriă în locul unde dansase tribul. Bețele carbonizate se aflau încă pe stînci, udate rău de ploaie, dar nisipul de lîngă țărm se netezise din nou. Trecură mai departe în tăcere. Nimeni nu se îndoaia că aveau să găsească tribul la castel, iar cînd îl zăriră, se opriă toți deodată. Cea mai încîlcită parte a insulei, o masă de tulpini strîmbe, negre, verzi și impenetrabile, se găsea la stînga lor, iar iarba înaltă se unduia în față. Ralph înaintă.

Aici se întindea iarba zdrobită unde stătuseră întinși cînd Ralph plecase în explorare. Tot aici se aflau istmul, cornișa care înconjura stîncă, iar sus vîrfurile roșii.

Sam îi atinse brațul.

— Fum.

O dîră subțire se înălța tremurînd în aer de cealaltă parte a stîncii.

— Trebuie să fie un foc mare de tot.

Ralph se întoarse.

— De ce ne ascundem?

Păși prin paravanul de iarbă spre micul luminiș care ducea la istm.

— Voi doi urmați-mă. Eu am să merg primul, apoi Piggy la un pas în urmă. Țineți sulițele pregătite.

Piggy scrută neliniștit vâlul luminos atîrnat între el și lume.

— Nu-i nici o primejdie? Nu cumva e o stîncă ascuțită pe-acolo? Aud marea.

— Ține-te strâns de mine.

Ralph înainta pe istm. Aruncă o piatră, iar piatra ricoșă în apă. Apoi marea se supse, dezvăluind un pătrat roșu și plin de ierburi marine, la vreo cincisprezece metri sub brațul stîng al lui Ralph.

— Nu-i nici o primejdie? întrebă temător Piggy. Mă simt îngrozitor.

Mult deasupra, de pe culmi se auzi un țipăt brusc, apoi imitația unui strigăt de luptă, căruia îi răspunseră vreo zece glasuri din dosul stîncilor.

— Dă-mi cochilia și stai liniștit.

— Stai! Cine-i acolo?

Ralph își lăsă capul pe spate și zări deasupra stîncilor fața măslinie a lui Roger.

— Poți să vezi cine sînt! strigă Ralph. Nu mai faceți pe prostii!

Duse cochilia la buze și începu să sufle. Apărură cîțiva sălbatici, atît de vopsiți, încît erau de nerecunoscut; se strecurară pe cornișă spre istm. Aveau sulite și se așezară în poziție de apărare la intrare. Ralph suflă mai departe, ignorînd spaima lui Piggy

— Băgați de seamă... vă previn! strigă Roger.

În cele din urmă, Ralph luă cochilia de la buze și se opri pentru a-și trage răsufierea. Primele cuvinte le articula gîfîit, dar limpede.

— ...convocăm o adunare.

Sălbaticii care păzeau istmul mormăiră între ei și nu răspunseră. Ralph făcu cîțiva pași înainte. Un glas îl îndemnă în șoaptă din spate:

— Nu mă părăsi, Ralph.

— Îngenunchează, îi șopti Ralph într-o parte, și așteaptă pînă mă întorc.

Rămase în picioare la jumătatea drumului de pe istm și își concentră privirea asupra sălbaticilor. Eliberați prin faptul că-și vopsiseră fețele, băieții își legaseră părul la spate și se simțeau mai bine ca el. Ralph se hotărî să și-l lege și el mai tîrziu. De fapt, avea chef să le spună să-l aștepte și s-o facă pe loc; era însă cu neputință. Sălbaticii chicotiră o vreme, iar unul îl amenință pe Ralph cu sulita. Sus de tot, Roger își luă mîinile de pe pîrghie și se aplecă să vadă ce se întîmplă. Băieții de pe istm stăteau în lacul propriilor umbre, reduși la dimensiunea capetelor cu părul vîlvoi. Piggy se ghemui cu spinarea informă ca un sac.

— Convoc o adunare.

Tăcere. Ralph ridică o pietricică și o azvîrli între gemeni, cu intenția de-a greși ținta. Tresăriră, iar Sam de-abia reuși să-și mențină echilibrul. O sursă de energie începu să vibreze în trupul lui Roger.

Ralph vorbi din nou răspicat.

— Convoc o adunare.

Își trecu privirea pe deasupra lor.

— Unde-i Jack?

Cîțiva băieți se foiră și se consultară. O față vopsită vorbi cu vocea lui Robert.

— E la vînătoare. Și-a zis să nu te lăsăm înăuntru.

— Am venit să văd ce se întîmplă cu focul, spuse Ralph, și să discutăm despre ochelarii lui Piggy

Băieții din fața lui se mutară de pe un picior pe altul, iar cei din mijloc izbucniră în hohote de rîs — un rîs ușor, nervos, care se pierdu ca un ecou printre stîncile înalte.

— Ce poștești? răsună o voce din dosul lui Ralph.

Gemenii o zbughiră pe lîngă Ralph și se așezară între el și intrare. Ralph se întoarse brusc. Jack, recunoscut prin personalitatea lui și prin părul roșu, înainta dinspre pădure, străjuit de cîte un vînător ghemuit. Toți trei erau mascați în negru și verde, în spatele lor, pe iarbă, zăcea o scroafă decapitată și curățată de măruntaie, așa cum o lăsaseră.

— Ralph, nu mă părăsi! se văicări Piggy.

Cuprinse cu o grijă caraghioasă stîncă în brațe, se lipi de ea și rămase deasupra mării ce se rețrăgea. Chicotelile sălbaticilor se transformară într-o batjocură violentă.

— Pleacă, Ralph, strigă Jack, dominînd zgomotul. Stai la locul tău. Aici eu comand și e tribul meu. Lasă-mă în pace.

Rîsul batjocoritor se stinse.

— I-ai furat ochelarii lui Piggy, spuse Ralph pe nerăsuflăte. Trebuie să-i dai înapoi.

— A, da? Cine mă obligă?

— Eu! se răsti Ralph, cuprins de mînie. M-ai ales șef. N-ai auzit cochilia?

Ai făcut o glumă proastă... ți-am fi dat foc, dacă ne-ai fi cerut...

Sîngele îi năvălise în obraji, iar ochiul lovit și umflat îi tremură.

— Puteai să iei foc cînd doreai. Dar n-ai făcut-o. Te-ai furișat ca un hoț și-ai furat ochelarii lui Piggy!

— Mai spune o dată!

— Hoțule! Hoțule!

— Ralph! răcni Piggy. Gîndește-te la mine!

Jack se repezi și îl împunse pe Ralph cu sulița în piept. Ralph observă imediat direcția armei după felul cum își mișca Jack brațul și o împinse într-o parte cu mînerul suliței lui. Apoi întoarse vîrfurile armei și îl plesni pe Jack peste ureche. Se luptau corp la corp, răsufîind feroce, împingîndu-se și aruncîndu-și priviri demențiale.

— Cine-i hoț?

— Tu ești!

Jack se smulse din încleștare și se repezi cu sulița la Ralph. Printr-un consimțămînt tacit, foloseau amîndoi sulițele ca pe niște săbii, nemaîîndrăznind să atace cu vîrfurile ucigătoare. Lovitura atinse sulița lui Ralph și alunecă în jos, lovindu-l peste degete și producîndu-i o durere ascuțită. Apoi se despărțiră, pe poziții adverse. Jack cu fața spre castel, iar Ralph pe marginea prăpastiei și cu spatele la insulă.

Amîndoi băieții răsuna din greu.

— Hai, vino...

— Hai tu...

Se provocau țăntoși, menținîndu-se însă la distanța de atac.

— Hai, vino, și-ai să vezi ce te-așteaptă!

— Vino tu...

Piggy, ghemuit pe jos, încercă să-i atragă atenția lui Ralph. Acesta se mișcă și se aplecă, ținîndu-și ochii ațintiți prudent asupra lui Jack.

— Ralph, nu uita de ce-am venit. Focul. Ochelarii mei.

Ralph încuviință din cap. Își destinse mușchii, gata de luptă, își luă o poziție comodă și lăsă în jos minerul suliței. Jack îl urmărea pe sub masca impenetrabilă. Ralph se uită în sus la coama munților, apoi spre grupul de sălbatici.

— Ascultați! Uite ce-am venit să vă spunem. Ne dați mai întîi ochelarii lui Piggy. Dacă nu-i capătă, nu poate să vadă. Nu vă purtați cumsecade...

Tribul de fețe pictate chicoti și Ralph ezită, își dădu părul pe spate și fixă cu privirea masca verde și neagră din fața lui, încercînd să-și aducă aminte cum arăta Jack.

— Nu uita de foc, șopti Piggy.

— A, da. Acum, în ce privește focul. Repet. Am tot spus-o de cînd ne-au dat drumul pe insulă.

Își ridică sulița și o îndreptă spre sălbatici.

— Singura speranță e să ținem aprins un foc pe post de semnal, cît e lumină, ca să se vadă. S-ar putea ca un vapor să observe fumul, să vină să ne salveze și să ne ducă acasă. Dar fără fumul ăla, trebuie să așteptăm să treacă întîmplător un vapor. S-ar putea să așteptăm ani de zile; pînă îmbătrînim...

Rîsul tremurător, argintiu, ireal al sălbaticilor se răspîndi și se pierdu ca un ecou. Pe Ralph îl apucă un acces de furie. Glasul i se sparse:

— Nu pricepeți, caraghioși pictați? Sam, Eric, Piggy și cu mine... nu sîntem de-ajuns. Am încercat să ținem focul aprins, dar n-am reușit. Iar voi vă jucați de-a vînătoarea.

Arătă cu sulița în urma lor, unde o dîră de fum se destrăma în aerul lăptos ca o perlă.

— Uitați-vă la ăsta. E un semnal? E doar un foc de gătit. Acum o să mîncăți și n-o să mai ardă nici un foc. Poate că trece un vapor pe acolo...

Se opri, învins de tăcere și de anonimatul fețelor pictate din grupul care păzea intrarea. Șeful deschise o gură roz și li se adresă lui Sam și Eric, care se aflau între el și trib.

— Voi doi. Cărați-vă.

Nimeni nu-i răspunse. Gemenii, uluiți se uitară unul la altul; între timp, Piggy, prinzînd curaj datorită încetării violenței, se ridică atent. Jack îl privi pe Ralph, apoi pe gemeni.

— Puneți mîna pe ei!

Nimeni nu se mișcă. Jack strigă furios:

— Am zis: "Puneți mîna pe ei!"

Grupul de fețe pictate se mișcă agitat și neîndemînatic în jurul lui Sam și Eric. Rîsul argintiu răsună din nou.

Sam și Eric protestară dintr-o convingere sinceră, de oameni civilizați.

— Ascultați...

— ...serios!

Le luară sulile.

— Legați-i!

— Jack! strigă Ralph disperat către masca neagră și verde.

— Haideți. Legați-i!

Grupul pictat își dădu seama că Sam și Eric nu erau ca ei, cei care dețineau puterea, îi doborîră pe gemenii stîngaci și neliniștiți. Lui Jack îi veni o idee. Știa că Ralph avea să încerce să-i salveze. Atacă, avînd spatele asigurat de cercul ce murmură, iar Ralph de-abia reuși să-i pareze lovitura. Dincolo de ei, tribul și gemenii — un morman de trupuri — urlau și se zvîrcoleau. Piggy se ghemui din nou. Gemenii rămaseră nemișcați, năucii, iar tribul îi înconjură. Jack se întoarse spre Ralph și îi vorbi printre dinți.

— Vezi? Fac ce le spun.

Se așternu tăcerea. Gemenii zăceau legați grosolan, iar tribul îl urmări pe Ralph, ca să vadă ce avea de gînd. Ralph îi numără printre lațele care îi cădeau pe ochi și zări fumul inutil.

Își ieși din sărite. Urlă la Jack.

— Ești o bestie, un porc și un hoț ordinar!

Porni la atac.

Jack, știind că izbucnise criza, atacă și el. Se ciocniră violent și săriră într-o parte. Jack îi trase un pumn lui Ralph și îl nimeri în ureche. Ralph îl lovi pe Jack în stomac, făcîndu-l să geamă. Apoi se înfruntară din nou, gîfîind și furioși, deși fiecare își pierduse cumpătul, văzînd ferocitatea celuilalt. Auziră zgomotele din jur — încurajările constante și stridente ale tribului din spatele lor.

Vocea lui Piggy pătrunse pînă la Ralph.

— Lăsați-mă să vorbesc.

Stătea în praful luptei, iar cînd tribul îi înțelese intenția, încurajările stridente se transformară în huiduieli prelungi.

Piggy ridică cochilia, huiduielile descrescuseră, iar apoi își reluară intensitatea.

— Am cochilia! strigă el. Ascultați! Am cochilia!

Surprinzător, se lăsă tăcere. Tribul era curios să audă ce lucru nostim avea să le spună.

Tăcere și nemișcare; în liniște, pe lîngă capul lui Ralph, în aer răsună un zgomot ciudat. Nu-i dădu mare atenție — dar îl auzi din nou; un "poc!" ușor. Cineva azvîrlea cu pietre. Roger le dădea drumul, cu o mîna încă pe pîrghie.

Dedesubtul lui, Ralph era o claie de păr, iar Piggy un sac de grăsime.

— Uite ce trebuie să vă spun: Vă purtați ca niște puști.

Huiduielile crescuseră și apoi se stinseră, în timp ce Piggy ridica cochilia albă și magică.

— Ce vreți să fiți — o bandă de negri vopsiți, ca acum, sau inteligenți ca Ralph?

Printre sălbatici se iscă o mare hărmălaie. Piggy strigă iar:

— Cum vreți, să avem reguli și să ajungem la o înțelegere, sau să vînam și să ucidem?

Hărmălaia răsună și se auzi un nou "poc".

Ralph strigă, dominînd zgomotul:

— Cum vreți, să respectăm legile și să fim salvați, sau să vînam și să distrugem totul?

Jack începu și el să strige și Ralph nu se mai putu face auzit. Jack se apropie de trib și băieții deveniră o masă compactă de amenințări, cu sulile ridicate, în mijlocul lor se ghicea intenția unui atac. Se pregăteau să-i curețe de pe istm. Ralph îi înfruntă, aplecat nițel într-o parte, cu sulita pregătită. Piggy stătea alături, ținînd încă talismanul — scoica fragilă, de o frumusețe strălucitoare. Uraganul de zgomote îi lovi ca o incantație a urii. Mult deasupra, Roger, cuprins de o moleșeală delirantă, apăsă cu toată greutatea pe pîrghie.

Ralph auzi stîncă uriașă înaintea de-a o vedea. Simți șocul aterizării ei prin tălpi, o dată cu zgomotul pietrelor strivite pe vîrful stîncii. Apoi monstruosul obiect roșu ricoșă cruciș peste istm, Ralph se aruncă la pămînt, iar tribul urlă.

Stîncă îl lovi pe Piggy în plin; cochilia explodează în mii de fragmente albe și încetă să existe. Piggy, fără să vorbească, fără măcar să aibă timpul să geamă, zbură prin aer într-o parte a stîncii, răsucindu-se în văzduh. Stîncă se mai rostogoli de două ori și se pierdu în pădure. Piggy căzu de la zece metri și se opri pe spate, pe platforma pătrată și roșie din mare. Țeasta i se sparse, iar creierii îi țîșniră roșii. Brațele și picioarele îi tresăriră slab, ca ale unui porc după tăiere. Apoi marea răsufală din nou, cu un suspin lung și lent, iar apa începu să fiarbă, albă și trandafirie peste stîncă; cînd se retrase, sugîndu-se, trupul lui Piggy dispăruse.

De data aceasta, tăcerea fu desăvîrșită. Pe buzele lui Ralph înflori un cuvînt, dar nu-l articulă.

Deodată, Jack țîșni din mijlocul tribului și începu să urle nebunește:

— Vedeți? Vedeți? Uite, o meritați! V-am spus-o! Nu mai puteți veni alături de tribul nostru! Cochilia s-a spart...

Fugi înainte, încovoiat.

— Eu sînt șeful!

Zvîrli sulita din răputeri și plin de răutate spre Ralph. Vîrfurile ei îi sfîșie pielea de pe coaste, apoi alunecă și căzu în apă. Ralph se clătină, nu atît de durere, cît de spaimă, iar tribul, urlînd acum ca și șeful lui, începu să înainteze. O altă sulită, una îndoită, care nu zbură drept, îi trecu pe lîngă față, iar alta veni de sus, de unde se afla Roger. Gemenii rămaseră ascunși în spatele tribului, iar chipurile anonime de diavoli se îngrămădiră pe istm. Ralph se întoarse și o rupse la fugă. În urma lui se ridică un zgomot puternic, ca al pescărușilor. Ascultă de un instinct pe care nu și-l cunoștea și ocoli spațiul deschis, astfel încît sulitele zburară pe alături. Văzu trupul decapitat al scroafei și apucă să sară la timp. Apoi pătrunse în pădure, dînd din cale frunzișul și rămurelele, iar arborii îl ascuseră.

Șeful se opri lîngă scroafă, se întoarse și își ridică mîinile.

— Înapoi! Înapoi la fort!

Tribul se întoarse cu zgomot la istmul unde îi ajunse și Roger.

— De ce nu stai de pază? i se adresă furios șeful.

Roger îl privi grav.

— Tocmai am coborît...

În jurul lui plutea toată oroarea călăului.

Șeful nu-i mai vorbi, ci se uită la Sam și Eric.

— Va trebui să vă alăturați tribului.

— Dă-mi drumul...

— ...și mie...

Șeful smulse una dintre puținele sulite rămase și îl împunse cu ea în coaste pe Sam.

— Ce-ați vrut, ia spune? zise el cu un glas fioros. Ce-ați vrut cînd ați venit cu sulite? De ce nu vreți să vă alăturați tribului meu?

Începu să-l împungă ritmic. Sam urlă.

— Nu așa trebuie să te porți cu ei.

Roger se strecură pe lîngă șef, evitînd în ultima clipă să-l împingă cu umărul. Urletele încetară, iar Sam și Eric rămaseră nemișcați, cu privirea ridicată și cuprinși de o groază mută. Roger înainta spre ei, ca și cum ar fi deținut o autoritate necunoscută.

XII

Strigătul vînătorilor

Ralph zăcea într-un luminiș, întrebîndu-se cît de rău îl răniseră. Rana, cu un diametru de cîțiva centimetri, se afla în partea dreaptă a pieptului — o zgîrietură umflată și plină de sînge, acolo unde îl nimerise sulita. Părul i se umpluse de praf și se încălcase ca niște cîrce de liană. Se zgîriase și se învinețise pe tot corpul, tot fugind prin pădure. Pînă să-și recapete răsufarea, ajunse la concluzia că deocamdată spălatul rănilor putea să mai aștepte. N-ar fi avut cum să tragă cu urechea la zgomotul picioarelor goale, dacă s-ar fi bălăcit în apă, și nici să se socotească în siguranță lîngă rîuleț sau chiar pe plaja deschisă.

Ascultă. Nu se afla de fapt prea departe de castel, și în timpul primei spaimă i se păruse că îi aude pe urmăritori. Vînătorii se strecuraseră doar pînă la marginea frunzișului, poate pentru a-și recăpăta sulitele, apoi

reveniseră grăbiți la stîncă scaldată în soare, speriați parcă de bezna de sub frunze. Chiar îl zărise pe unul dintre ei, vopsit în dungii cafenii, negre și roșii, și își spusese că era Bill. Dar în fond, își zise Ralph, nu era Bill. Era un sălbatic a cărui imagine refuza să se suprapună vechii înfățișări a unui băiat în pantaloni scurți și cămașă.

După-amiaza se scurgea; petele rotunde de lumină se deplasau regulat peste frunzele verzi și fibrele cafenii, dar nici un zgomot nu răbufni de dincolo de stîncă. Ralph ieși în cele din urmă pe furiș dintre ferigi și se îndreptă spre marginea tufișului de nepătruns din fața istmului.

Se uită cu o grijă deosebită printre crăcile de la margine și îl văzu pe Robert stînd de pază în vîrfurile stîncii. Ținea în mîna stîngă o sulită și arunca în aer o pietricică pe care o prindea apoi în mîna dreaptă. În spatele lui se înălța o dîră groasă de fum. Ralph își umflă nările și îi lăsă gura apă. Se șterse la nas și la gură cu dosul mîinii și, pentru prima oară în dimineața aceea, simți că-i e foame. Tribul se adunase, fără îndoială în jurul porcului curățat de măruntaie, urmărind cum grăsimea sfîrșie și arde în cenușă. Stăteau fără îndoială încordați.

O altă siluetă, de nerecunoscut, apărură lîngă Robert și îi dădu ceva, apoi se întoarse și plecă în spatele stîncii. Robert își lăsă sulita pe stîncă și începu să roadă hrana din mîini. Așadar, petrecerea începuse, iar santinela își primise porția.

Ralph constată că deocamdată se afla în siguranță. Merse șchiopătînd pe lîngă pomii fructiferi, atras de gîndul hranei proaspete și totuși amărît cînd își amintea de petrecere. O petrecere azi, alta mîine...

Își argumentă neconvîngător că aveau să-l lase în pace; poate că vor face chiar un proscris din el. Dar apoi certitudinea irațională și fatală îl cuprinsese din nou. Spargerea cochiliei și moartea lui Piggy și a lui Simon pluteau deasupra insulei ca un abur. Acești sălbatici pictați aveau să treacă și la alte măsuri. Există apoi legătura greu de definit dintre el și Jack, care nu avea să-l lase niciodată în pace.

Se opri, acoperit de petele de soare, și ridică o cracă, gata să se vîre sub ea. Un spasm de groază îl zgudui și zise cu voce tare.

— Nu. Nu sînt așa de răi. A fost un accident.

Se ascunse sub creangă, fugi împiedicat, apoi se opri și trase cu urechea.

Ajunse în regiunile distruse, pline cu pomi fructiferi, și mîncă lacom. Văzu doi puști și, neștiind cum arăta, se miră de ce țipară și o rupseră la fugă.

După ce mîncă, se îndreptă spre plajă. Lumina soarelui cobora acum pieziș printre palmierii de lîngă adăpostul ruinat. Acolo se aflau platforma și bazinul. Cel mai bun lucru era să ignore sentimentul care-i apăsa inima și să se bizuie pe bunul simț al tribului, pe rațiunea adusă de lumina zilei. Acum, după ce tribul mîncase, trebuia să încerce din nou. Și, oricum, nu putea să stea toată noaptea într-un adăpost gol, lîngă platforma pustie. Se înfioră și un tremur îl străbătu în lumina soarelui de seară. Nici un foc. Nici un fum! Nici o salvare. Se întoarse și șchiopătă prin pădure, spre capătul insulei de sub stăpînirea lui Jack.

Săgețile piezișe ale soarelui se pierdeau printre ramuri. Ajunse în sfîrșit la un luminiș din pădure, unde stîncă împiedica vegetația să mai crească. Luminișul devenise un lac de umbre, iar Ralph aproape că se aruncă în spatele unui pom cînd văzu că în centru se afla ceva, dar își dădu repede seama că fața albă era un os, că țeasta porcului îi rînjea din vîrfurile unui băț. Pași încet în mijlocul luminișului și se uită atent la țeasta care lucea la fel de alb cum lucise odinioară scoica și părea că îl privește batjocoritor și cinic. O furnică harnică lucra de zor într-una dintre orbite, altminteri obiectul nu dădea nici un semn de viață.

Oare așa să fi fost?

Simți mici înțepături de teamă pe șira spinării. Se ridică în picioare, cu fața aproape de nivelul țestei și, cu ambele mîini, își dădu părul într-o parte. Dinții rînjiră, iar orbitele goale părăură că-i domină privirea.

Ce era asta?

Țeasta îl fixă pe Ralph ca o ființă care cunoaștea toate răspunsurile și nu voia să le dezvăluie. Îl cuprinseseră frica și o furie morbidă. Lovi cu violență, iar obiectul scîrbos din fața lui se clătină ca o jucărie, dar reveniri continuă să-i rînjească; îl lovi din nou și urlă de scîrbă. Își linse dosul degetelor învinețite, uitîndu-se la bățul gol și la țeasta căzută și spartă în două, cu un

rînjete larg pînă la urechi. Smulse bățul ce vibra în crăpătura dintre stînci și îl ținu ca pe o sulită între el și bucățile albe. Apoi se retrase, cu ochii asupra craniului răsturnat și rînjind la cer.

Cînd văpaia verde dispăru de la orizont și noaptea se lăsă de-a binelea, Ralph ajunse din nou la desîșul dinaintea stîncii în formă de castel. Trase cu ochiul și văzu că înălțimea era încă ocupată și că, indiferent cine stătea acolo, se înarmase pentru orice eventualitate cu o sulită.

Îngenunche printre umbre și singurătatea îl apăsă și îl întristă. Da, avea de-a face cu sălbatici; dar erau ființe omenești. Spaimele, ca și apropierea nopții adînci, îl asaltau.

Ralph gemu ușor. Deși obosit, nu se putea destinde pentru a se lăsa pradă somnului, căci îi era frică de trib. Poate că ar trebui să intre îndrăzneț în fort, să spună "Să ne împăcăm", să ridă ușor și să doarmă printre ceilalți. Să-și închipuie oare că avea de-a face cu copii, cu băieți de școală care spuneau: "Da, domnule; am înțeles, domnule" și purtau șepci? La lumina zilei, ar fi răspuns prin da; dar bezna și ororile morții spuneau nu. Zăcea în întuneric și își dădea perfect seama că era un proscris.

— Fiindcă am bun-simț.

Își frecă obrazul cu brațul, mirosi izul acid al sării, al transpirației și al jegului stătut. Departe, în stînga, valurile oceanului respirau, se sugeau, apoi porneau din nou fierbînd peste stîncă.

Din spatele castelului se auzeau zgomote. Ascultă cu atenție, desprinzîndu-și mintea de la unduirea mării, și recunoscă un ritm familiar:

— Ucide fiara! Taie-i grumazul! Să lase sînge!

Tribul dansa. Undeva, de cealaltă parte a peretelui de stîncă, se aflau un cerc întunecat, un foc strălucitor și carne. Savurau hrana și confortul oferit de siguranță.

Un zgomot de alături îl făcu să tresară. Sălbaticii se cocoțau pe stîncă în formă de castel, pînă în vîrf, și le auzi vocile. Se furișă cîțiva pași și văzu cum vîrfurile stîncii își schimbă forma, mărindu-se. Pe insulă nu erau decît doi băieți care se mișcau și vorbeau în felul ăsta.

Ralph își lăsă capul pe brațe și primi acest nou fapt ca pe o rană. Sam și Eric făceau parte din trib. Păzeau castelul împotriva lui. Nu mai exista nici o șansă de a-i salva, pentru a forma un trib de proscriși în cealaltă parte a insulei. Sam și Eric se sălbăticiseră ca și restul; Piggy murise, iar cochilia se sfărîmase.

În cele din urmă, un paznic coborî. Cei doi rămași sus păreau doar o prelungire întunecată a stîncii. În spatele lor se ivi o stea uneori mascată de o mișcare.

Ralph se strecură, dibuind drumul pe suprafața neregulată, ca și cum ar fi fost orb. La dreapta se întindeau kilometri de valuri tulburi, iar în stînga lui zăcea oceanul neliniștit, înspăimîntător ca un puț de mină. În fiecare clipă apa clipea în jurul stîncii morții și înflorea într-o cîmpie albă. Ralph se furișă pînă dădu de cornișa de la intrare. Posturile de pază erau chiar deasupra și văzu capătul unei sulite depășind stîncă.

— Sam și Eric ... strigă el încet de tot.

Nu-i răspunse nimeni. Pentru a se face auzit, trebuia să vorbească mai tare; avea să trezească de la petrecerea lor de lîngă foc creaturile acelea pictate în dungii. Strînse din dinți și începu să se cațere, pipăind locul de unde se prindea. Bățul care susținuse craniul îl stingherea, dar nu vroia să se despartă de această singură armă. Ajunse la același nivel cu gemenii și le vorbi din nou.

— Sam și Eric...

Auzi un țipăt și zgomot de pași pripiti pe stîncă. Gemenii se țineau unul de celălalt și bolboroseau.

— Eu sînt, Ralph.

Îngrozit la gîndul că vor fugi și vor da alarma, Ralph se săltă în mîini, iar capul și umerii îi apărură deasupra vîrfului stîncii. Văzu departe, sub brațele lui, jerbele de flori luminoase din jurul stîncii.

— Eu sînt, Ralph.

Gemenii se aplecară în sfîrșit și îl priviră în față.

— Am crezut că-i...

— ...n-am știut ce-i...

— ...am crezut...

Își amintiră de noua și rușinoasă lor loialitate. Eric tăcea, dar Sam încercă să-și facă datoria.

— Trebuie să pleci, Ralph. Pleacă imediat...

Își flutură sulita și încercă să ia un aer fioros.

— Întinde-o. Ai priceput?

Eric dădu și el din cap și agită sulita. Ralph se lăsă pe brațe și nu plecă.

— Am venit să vă văd.

Vocea i se îngroșase. Îl dureau gâtul, deși nu acolo fusese rănit.

— Am venit să vă văd.

Cuvintele nu puteau exprima durerea surdă a acestor lucruri. Tăcu, în vreme ce stelele strălucitoare se despicau și jucau în toate direcțiile.

Sam se foi neliniștit.

— Vorbesc serios, Ralph, mai bine ai pleca.

Ralph își ridică din nou privirea.

— Voi doi nu v-ați pictat. Cum puteți...? Dacă ar fi lumină...

Dacă ar fi fost lumină, i-ar fi cuprins rușinea când ar fi recunoscut situația. Noaptea era însă întunecoasă. Eric prinse curaj; apoi gemenii își începură discuția confuză.

— Trebuie să pleci, fiindcă nu-i sigur...

— ...ne-au silit... Ne-au lovit rău...

— Cine? Jack?

— O, nu...

Se aplecă spre el și își coborî glasul.

— Cară-te, Ralph...

— ...e un trib...

— ...ne-au silit...

— ...n-am avut ce face...

Când Ralph vorbi din nou, vocea îi scăzuse și părea că-și pierde răsuflarea.

— Ce-am făcut? Am ținut la el... și-am vrut să ne salvăm...

Stelele se risipiră din nou pe cer. Eric clătină din cap cu seriozitate.

— Ascultă, Ralph. Nu-ți mai bate capul cu rațiunea. S-a dus...

— Nu-ți mai bate capul cu șeful...

— ...trebuie să pleci în interesul tău.

— Șeful și Roger...

— ...da, Roger...

— Te urăsc, Ralph. Au de gând să te omoare.

— Au de gând să te vîneze.

— Dar de ce?

— Nu știu. Și, Ralph, șeful Jack zice c-ai fi primejdios...

— Și trebuie să fim prudenți și să azvîrlim cu sulitele ca într-un porc.

— O să ne împrăștiem ca un cordon de-a lungul insulei...

— O să înaintăm din acest capăt...

— Pînă te găsim...

— Trebuie să dăm semnale.

Eric își înălță capul și reuși să scoată un tînguit, bătîndu-se cu mîna peste gura deschisă. Apoi se uită neliniștit peste umăr.

— Așa...

— ...numai că, firește, mult mai tare.

— Dar n-am făcut nimic, șopti Ralph disperat. N-am vrut decît să țin focul aprins!

Se opri o clipă, gîndindu-se trist la ziua de mîine. O problemă de o importanță covîrșitoare îi veni în minte.

— Ce-aveți de gînd...?

La început nu reuși să se facă limpede înțeleș; apoi însă frica și singurătatea îl îmboldiră.

— Când au să mă descopere, ce-au de gînd cu mine?

Gemenii tăcură. Sub ei, stîncă morții înflori din nou.

— Ce-au de gînd... o, Dumnezeule! Mi-e foame...

Stîncă înaltă părea că se clatină sub el.

— Ei bine, ce-au de gînd...?

Gemenii răspunseră indirect la întrebare.

— Trebuie să pleci, Ralph.

— Pentru binele tău.

— Stai cît mai departe. Cît poți de departe.

— Nu vreți să veniți cu mine? Noi trei... Am avea o șansă.

După o clipă de tăcere, Sam vorbi cu un glas sugrumat:

— Nu-l cunoști pe Roger. E groaznic.

— ...iar Șeful... amîndoi...
— ...înspăimîntători...
— ...doar Roger...
Gemenii înlemniră. Unul dintre membrii tribului se cocoța spre ei.
— Vine să vadă dacă stăm de pază. Pleacă repede, Ralph!
În timp ce se pregătea să coboare de pe stîncă, Ralph încercă să tragă cel puțin un ultim folos de pe urma întîlnirii.
— Am să mă ascund prin apropiere; în desișul ăla, le șopti el, așa că nu-
i lăsați să se apropie de el. N-o să le treacă prin cap să caute atît de
aproape...
Zgomotul pașilor se auzea încă la o oarecare depărtare.
— Sam, n-o să mi se întîmple nimic rău, nu?
Gemenii tăcură din nou.
— Uite! exclamă Sam. Ia asta...
Ralph simți că-i împing o halcă de carne și o înșfăcă.
— Dar voi ce-o să faceți cînd au să mă prindă?
Deasupra lui, tăcere. I se păru că spusese o prostie. Se lăsă în jos pe
stîncă.
— Ce-o să faceți...?
De pe vîrfurile stîncii înalte veni un răspuns de neînțeles.
— Roger a ascuțit un băț la amîndouă capetele.
Roger a ascuțit un băț la amîndouă capetele. Ralph încercă să găsească
un sens cuvintelor, dar nu reuși. Trase toate înjurăturile care îi trecură prin
cap într-o clipă de enervare, apoi căscă. Cît timp poți rezista fără să dormi?
Tînjea după un pat și după cearșafuri — dar singurul lucru alb de aici era apa
lăptoasă ce se scurgea încet și luminos în jurul stîncii, la zece metri sub el,
acolo unde se prăbușise Piggy. Piggy era pretutindeni, pe acest istm care
devenea îngrozitor în beznă și moarte. Dacă Piggy ar ieși acum din apă, cu
capul golit de creieri? Ralph scînci și căscă asemenea unui puști. Bățul din
mîna deveni o cîrjă pe care se sprijinea.
Se încordă. Sus pe stîncă se auzeau voci. Sam și Eric discutau cu
cineva. Dar ferigile și iarba erau în apropiere. Aici trebuia să stea, ascuns,
alături de un alt tufiș unde intenționa să se pitească a doua zi. Aici — și pipăi
iarba — era un loc unde putea să-și petreacă noaptea, nu prea departe de
trib, așa încît, dacă se dezlănțuiau ororile forțelor supranaturale, putea cel
puțin să intre în mijlocul oamenilor, chiar dacă asta însemna...
Ce însemna? Un băț ascuțit la amîndouă capetele. Ce aveau de gînd cu
bățul? Aruncaseră cu sulile și nu-l nimeriseră decît cu una. Poate că nu
aveau să-l nimerească nici data viitoare.
Se ghemui în iarba înaltă, își aminti de carnea dată de Sam și începu s-o
sfîșie cu lăcomie. În vreme ce mîncă, auzi alte zgomote — țipetele de durere
ale lui Sam și Eric, țipete de spaimă, voci mînioase. Ce se întîmpla? Altcineva
avea neplăceri, căci cel puțin unul dintre gemeni se tînguia. Apoi glasurile se
îndepărtară coborînd pe stîncă și Ralph încetă să se gîndească la ele. Pipăi și
dădu peste niște frunze răcoroase și delicate de palmier, în spatele tufișului.
Aici era deci ascunzișul pentru acea noapte. La primele raze, avea să se
strecoare în desiș, să se furișeze printre tulpinile încîlcite, să se afunde atît
de adînc, încît numai unul care izbutea să se vîre ca el ar fi putut să
pătrundă; iar acela avea să fie împuns. Avea să stea acolo, iar cei ce-l
căutau aveau să treacă pe alături, cordonul de băieți avea să înainteze,
urlînd, de-a lungul insulei, iar el avea să fie liber.
Își croi drum printre ferigi, deschizînd un tunel. Lăsă bățul alături și se
ghemui în întuneric. Trebuia să nu uite să se trezească la primele raze de
lumină, pentru a-i păcăli pe sălbatici, și nici nu-și dădu seama cît de repede
veni somnul, care îl rostogoli pe o costișă întunecată.
Un zgomot care se apropia îl trezi mai devreme decît ar fi vrut. Deschise
un ochi, zări o moviliță la cîtiva centimetri în față și se prinse de ea cu
mîinile, în timp ce lumina se filtra printre frunzele ferigilor. De-abia avu timp
să înțeleagă că acele vise rele, vechi de secole, vise de prăbușire și de
moarte dispăruseră, iar dimineața începuse, cînd deodată auzi iar zgomotul.
Era un urlat întrerupt, răsunînd de pe malul mării — iar apoi un alt sălbatic îi
răspunse, urmat de un altul. Strigătul alunecă pe lîngă el peste istm, de la
mare pînă la lagună, ca țipătul unei păsări în zbor. Nu-și pierdu vremea să
reflecteze, înșfăcă bățul ascuțit și se tîrî înapoi prin ferigi. În cîteva secunde
se strecură în desiș; dar nu cu mult înainte apucă să vadă picioarele unui
sălbatic înaintînd spre el. Ferigile fură călcate în picioare și auzi pași

mișcându-se în iarba înaltă. Sălbaticul, indiferent cine era, urlă de două ori; strigătul se repetă în amîndouă direcțiile, apoi se stinse. Ralph se ghemui mai mult în desiș, încurcat printre plante; dar, un timp domni liniștea.

Cercetă desișul. Firește, nimeni nu-l putea ataca aici — și pe deasupra, avusesse noroc. Stîncă uriașă care îl ucisese pe Piggy sărise drept acolo, chiar în mijloc, și croise un drum lat de aproape un metru. Ralph se strecură înăuntru și se simți istet și în siguranță. Se așează cu grijă printre crăcile rupte și așteaptă să treacă grupul de vînători. Se uită printre frunze și zări ceva roșu. Trebuia să fie vîrfurile castelului, îndepărtat și neamenințător. Se ghemui fericit, așteptînd ca zgomotele vînătorii să se piardă.

Nu răbufni nici un zgomot; cu timpul, în umbra verde, sentimentul de mare fericire se destramă.

În cele din urmă, auzi o voce — vocea lui Jack, dar înăbușită.

— Ești sigur?

Sălbaticul căruia i se adresase tăcu. Poate că făcuse un gest cu mîna.

— Dacă ne păcălești... zise Roger.

În secunda următoare, se auzi o gîfîitură și un țipăt de durere. Ralph se strînse instinctiv. Unul dintre gemeni se afla acolo, în afara desișului, împreună cu Jack și Roger.

— Ești sigur c-a vrut să se ascundă aici?

Geamănul gemu ușor, apoi țipă iar.

— Voia să se ascundă acolo?

— Da... da... ah!

Printre pomi se răspîndi un rîs cristalin.

Așadar, știau.

Ralph ridică bățul și se pregăti de luptă. Dar ce-i puteau face? Le-ar fi trebuit o săptămînă să pătrundă prin desișuri; și oricine ar fi încercat să-și croiască drum înăuntru, ar fi rămas fără apărare. Pipăi cu degetul mare vîrfurile sulitei și rînji mulțumit. Oricine ar fi încercat să ajungă la el avea să fie împuns, avea să guîțe ca un porc.

Se îndepărtau și se întorceau la castel. Auzi pași, apoi cineva chicoti.

Răsună iar acel țipăt strident, ca de pasăre, izbucnit în șirul de băieți. Deci, unii tot îl mai pîndeau; dar alții...

Se așternu o tăcere lungă și amenințătoare.

Ralph se trezi cu gura plină de coaja lemnoasă a sulitei pe care o rodea. Se ridică și se uită în sus spre stîncă în formă de castel.

În timp ce privea, auzi vocea lui Jack în vîrf:

— Împingeți! Împingeți! Împingeți!

Uriașul bolovan roșu pe care îl vedea deasupra stîncii dispăru ca o cortină, iar apoi zări siluete și cerul albastru, într-o clipă, pămîntul se cutremură, ceva şuieră prin aer, iar o mînă uriașă mătură vîrfurile desișului. Bolovanul sări mai departe, bubuind și distrugînd totul în cale spre plajă, în timp ce un potop de rămurele și de frunze se abătu asupra lui. Dincolo de desiș, tribul urlă de bucurie.

Din nou tăcere.

Ralph își vîrî degetele în gură și le mușcă. Sus se mai afla doar un bolovan pe care l-ar fi putut deplasa; era cît o căsuță, cît o mașină, cît un tanc. Socoti cu o luciditate chinuitoare înaintarea probabilă — bolovanul avea să pornească încet, avea să cadă de pe o cornișă pe alta, să se rostogolească de-a lungul istmului ca un buldozer imens.

— Împingeți! Împingeți! Împingeți!

Ralph lăsă sulita, apoi o ridică la loc. Enervat, își dădu părul peste cap, făcu doi pași repezi și se întoarse. Se uită la vîrfurile rupte ale unor crengi.

Domnea încă liniștea. Observă că diafragma îi urcă și coboară, și se miră descoperind cît de repede respira. În stînga, în mijlocul pieptului, simțea bătăile violente ale inimii. Lăsă iar sulita.

— Împingeți! Împingeți! Împingeți!

Un strigăt prelung de bucurie.

Ceva bubui pe stîncă roșie, apoi pămîntul sări și începu să se zguduie, în timp ce zgomotul creștea în același ritm. Ralph fu azvîrlit în aer, trîntit jos, izbit de crăci, în dreapta, la doar un metru, întreg desișul se aplecă, iar rădăcinile gemură smulse din pămînt. Un obiect roșu se întoarse încet, ca o roată de moară. Apoi trecu mai departe cu un pas de elefant, iar zgomotul se pierdu spre mare.

Ralph îngenunche pe pămîntul scormonit și așteaptă să se așeze praful. În curînd, tulpinile albe și zdrobite, crăcile despicate și desișul încîlcit își

reveniră, își pipăi din nou pulsul și avu o senzație apăsătoare.

Din nou tăcere.

Și totuși, nu o tăcere deplină. Șopteau acolo sus; deodată, crăcile se mișcară violent în dreapta, în două locuri. Vîrful ascuțit al unei sulite apărui. Cuprins de panică, Ralph împunse cu sulita lui prin crăpătură și apăsă cu toată puterea.

— Auuuuuuu!

Sulita îi tremură nițel în mîini, apoi o retrase.

— Auuuuu!

Cineva gemea în afara desişului și se auzi o bolboroseală.

Se certau groaznic, iar sălbaticul rănit continua să geamă. Apoi se făcu iar liniște, se auzi o singură voce, și Ralph își spuse că nu era a lui Jack.

— Vezi? Ți-am spus eu că-i primejdios.

Sălbaticul rănit gemu din nou.

Și-acum? Și-acum?

Ralph își încleștă mîinile în jurul sulitei roase, iar părul îi căzu pe ochi.

Cineva bombănea la doar cîțiva pași de stîncă în formă de castel. Un sălbatic spuse: "Nu!" cu o voce revoltată; apoi se auzi un rîs înăbușit. Se ghemui pe călcîie și rînji spre peretele de crăci, își ridică sulita, mîrîi și așteptă.

Din nou, grupul invizibil rîse batjocoritor. Auzi un zgomot ciudat, de lichid care se scurge, apoi niște pîrîituri mai tari, ca și cum s-ar fi desfăcut mari fișii de celofan. Un băț se rupse. Ralph își înăbuși tusea. Fumul se strecura printre ramuri, în fuioare albe și galbene, pata de cer albastru de deasupra luă culoarea unui nor de furtună, iar fumul se revărsă în valuri în jurul lui.

Cineva rîse nervos și un glas strigă:

— Fum!

Își croi drum prin desiş spre pădure, încercînd să meargă pe cît posibil pe sub fum. În curînd, zări un luminiiș și frunzele verzi de la marginea desişului. Un sălbatic vopsit în dungii roșii și albe stătea de pază, înarmat cu o sulită. Tușea și își ștergea vopseaua din jurul ochilor cu dosul palmei, încercînd să vadă prin fumul care se întetea. Ralph se aruncă asemenea unei pisici; îl împunse cu sulita, răcni, iar sălbaticul se frînse din șale. Din spatele desişului răsună un strigăt și Ralph o rupse la fugă printre tufişuri, mînat de frică. Dădu de o potecă de porci, merse pe ea o sută de metri, apoi coti. În urma lui, țipetele întrerupte se întinseră din nou peste insulă, iar o voce izolată răcni de trei ori. Bănui că era semnalul de înaintare și fugi din nou, pînă cînd pieptul începu să-i ardă. Se aruncă sub un tufiş și așteptă să-și recapete răsuflarea, își trecu limba peste dinți și peste buze, și auzi în depărtare strigătele întrerupte ale urmăritorilor.

Avea mai multe posibilități. Putea să se cațere într-un pom — dar asta însemna să joace totul pe o singură carte. Dacă îl descopereau, nu le rămînea decît să-l aștepte să coboare.

Dac-ar fi avut măcar timp să gîndească!

Două strigăte izbucnite de la aceeași distanță îi trădară planul. Fiecare dintre sălbaticii răspîndiți în pădure trebuia să scoată acel strigăt și să acopere zona. Operau în acest fel ca să mențină cordonul intact în întreaga insulă. Se gîndi la mistrețul care trecuse cu atîta ușurință printre ei. Dacă n-avea încotro, cînd vînătorii aveau să se apropie prea mult, avea să atace cordonul cît încă era subțire, să treacă prin el și să fugă înapoi. Dar unde să fugă? Cordonul se va întoarce și va înainta, iar mai devreme sau mai târziu va trebui să doarmă și să mănînce, și atunci se va trezi înhățat de ei; vînătoarea se va transforma într-o urmărire de exterminare.

Ce-i rămînea de făcut? Să se cațere într-un pom? Să străpungă cu forța cordonul ca un mistreț? Oricare dintre alegeri era îngrozitoare.

Un strigăt, și inima îi sări în piept. Ralph țîșni, alergă spre marginea oceanului și spre jungla deasă, ca să se ascundă printre liane; rămase o clipă pe loc, cu picioarele tremurînd. Dacă ar fi avut liniște un răstimp, cît să se gîndească!

Apoi din nou, strident și inevitabil, strigătul întrerupt se întinse peste insulă. Auzindu-l, dădu năvăș din picioare printre liane și o rupse iar la fugă gîffind. Se aruncă la pămînt lîngă niște ferigi. Să se urce în pom, sau să atace? Își ținu o clipă suflarea, se șterse la gură și își porunci să fie calm. Sam și Eric se aflau pe undeva în cordon și regretau. Oare? Dar dacă în locul lor l-ar fi întîlnit pe șef sau pe Roger, ducînd moartea în mîini?

Ralph își dădu peste cap părul încurcat și își șterse sudoarea de pe

ochiul cu care vedea mai bine. Vorbi tare:

— Gîndește-te.

Care era cel mai bun lucru de făcut?

Nu-l mai avea pe Piggy care să-i dea sfaturi înțelepte. Nu mai exista o nici adunare solemnă pentru dezbateri și nici demnitatea cochiliei.

— Gîndește-te!

Se temea mai ales de perdeaua care i se lăsa peste minte, estompînd sentimentul primejdiei, făcînd din el un neisprăvit.

O a treia idee ar fi fost să se ascundă atît de bine, încît cordonul care înainta să treacă pe lîngă el fără să-l descopere.

Își înălță brusc capul de la pămînt și trase cu urechea. Trebuia să fie atent și la un alt zgomot, un mîrîit adînc, ca și cum pădurea însăși s-ar fi supărat pe el, un zgomot întunecat, pe fundalul căruia strigătele întrerupte se schițau și zgîriau ca pe o tablă de gresie. Știa că-l mai auzise, dar nu avea timp să-și amintească unde.

Să străpungă cordonul.

Să se cațere în pom.

Să se ascundă și să-i lase să-l depășească.

La un strigăt mai apropiat, se ridică și porni în pripă, alergînd printre măracini. Deodată se trezi în luminiș, exact în același loc și văzu rînjetul de doi metri al craniului care încetase să-și bată joc de fisia de cer albastru închis și privea ironic perdeaua de fum. Ralph alergă pe sub pomi, înțelegînd de unde provenea mîrîitul pădurii, îl goneau cu ajutorul fumului și insula luase foc. Mai bine să se ascundă decît să se cațere într-un pom, fiindcă îi rămînea posibilitatea să străpungă cordonul, în cazul cînd îl descopereau.

Atunci, să se ascundă.

Se întrebă dacă un porc mistreț ar fi procedat la fel și se strîmbă în gol. Trebuia să descopere cel mai compact desiș, cea mai întunecoasă groapă de pe insulă, și să se furișeze înăuntru. În timp ce fugea, se uită în jur. Raze și bălți de soare pluteau deasupra lui, iar transpirația îi lucea în dungi pe trupul murdar. Țipetele se auzeau departe și slab.

Găsi în sfîrșit un loc care i se păru potrivit, deși hotărîrea era disperată. Aici, tufișurile și încîlceala lianelor alcătuiau o draperie care reținea toată lumina soarelui. Dedesubt se afla un spațiu înalt de aproape treizeci de centimetri, străpuns pretutindeni de tulpini paralele sau verticale. Dacă se strecura printre ele, putea pătrunde pînă la vreo cinci metri de margine, în cazul că sălbaticilor nu le venea gîndul să se culce la pămînt și să-l caute; chiar și atunci, dacă se ascundea în beznă și avea ghinionul să fie zărit, mai putea să se repeadă la sălbatic, să rupă cordonul și să facă stînga împrejur.

Tîrî prudent bățul după el și își croi drum printre trunchiurile drepte.

Ajunse în mijlocul draperiei, se culcă și trase cu urechea.

Ardea un foc mare și răpăitul de tobe pe care și-l închipuise mult în urmă răsună mai aproape. Un foc putea să întrecă un cal în galop? Vedea pămîntul scăldat în soare cam la cincizeci de metri de unde stătea culcat; în timp ce pîndea, fiecare pată de soare clipi spre el. Fenomenul semăna atît de mult cu perdeaua tremurătoare din mintea lui, încît crezu o clipă că petele îi clipeau tot în minte. Fenomenul se intensifică, apoi descrescu, petele se stinseră și o pătură grea de fum se așternu între insulă și soare.

Dacă cineva ar fi cercetat pe sub tufișuri și l-ar fi zărit, nu puteau fi decît Sam și Eric, care s-ar fi prefăcut că nu observaseră nimic și-ar fi tăcut. Își lăsa obrazul pe pămîntul de culoarea ciocolatei, își umezi buzele uscate și închise ochii. Sub tufiș solul vibra foarte ușor; sau poate că era doar un ecou al duduitorilor focului și al urlletelor întrerupte, prea joase pentru a mai fi auzite.

Cineva strigă. Ralph își înălță fața de la pămînt și privi în lumina opacă. Se gîndi că sălbaticii trebuie să se fi apropiat și inima începu să-i zvîcnească. Să se ascundă, să forțeze cordonul, sau să se cațere într-un pom — ce merita să riște? Nenorocirea era că nu-i rămînea decît o singură alegere.

Focul se apropiase; crăcile mari pocneau în rafale, trunchiurile plesneau în foc. Caraghioșii! Focul probabil că ajunsese la pomii fructiferi — ce-aveau să mănînce a doua zi?

Ralph se foi în culcușul strîmt. Nu merita să riște cîtuși de puțin! Ce-i puteau face? Să-l bată? Să-l omoare? Un băț ascuțit la amîndouă capetele.

Strigătele răsunară brusc în apropiere și-l făcură să sară în picioare. Văzu un sălbatic vopsit în dungi ieșind repede dintr-un desiș verde și înaintînd spre perdeaua unde se ascundea el — un sălbatic înarmat cu o

suliță. Ralph își încleștă degetele în țărână. *Fii gata pentru orice eventualitate.*

Ralph își caută sulița pentru apărare, își dădu seama că bățul era ascuțit la amîndouă capetele.

Sălbaticul se opri la cincisprezece metri de el și scoase un strigăt.

Poate că-mi aude inima zvîcnind peste trosnetele focului!

Nu țipa. Fii gata.

Sălbaticul înainta. Nu-l vedea decît de la talie în jos. Zări capătul suliței. Acum îl vedea de la genunchi în jos.

Nu țipa.

Din spatele sălbaticului, din frunzișurile verzi, țîșni o turmă de porci care se năpustiră în pădure. Păsările țipau, șoarecii chițăiau, iar o creatură mică țopăi, se vîrî sub covorul de frunze și scînci.

La cinci metri mai încolo, sălbaticul se opri lîngă desiș și scoase un strigăt. Ralph își ridică genunchii și se ghemui. Ținea în mînă bățul — bățul ascuțit la amîndouă capetele — bățul care vibra atît de violent, care se făcea cînd lung, cînd scurt, cînd ușor, cînd greu, și apoi iar ușor.

Urletul întrerupt se răspîndi de la un țărm la celălalt. Sălbaticul îngenunche la marginea tufișului; în pădurea din spatele lui pîlpîiră lumini. Văzu un genunchi care dărimă o movilită. Acum apăru și celălalt genunchi. Două mîini. O suliță.

O față.

Sălbaticul scrută întunericul de sub tufiș. Era limpede că vedea lumină într-o parte și într-alta, dar nu și în mijloc — acolo era Ralph. În mijloc — o pată de beznă; sălbaticul se schimonosi, încercînd să pătrundă prin beznă.

Secundele se prelungeau. Ralph se uită direct în ochii sălbaticului.

Nu țipa.

Ai să te întorci.

Te-a văzut, își ia măsuri.

Un băț ascuțit.

Ralph scoase un țipăt de groază, de mînie și de disperare, își îndreptă picioarele, țipetele deveniră continue, cu spume la gură. Ralph o rupse la fugă, o zbughi din tufișuri, se trezi în lumină, urlă și răcni, plin de sînge. Zvîrli sulița, iar sălbaticul se rostogoli; alții însă se îndreptau spre el țipînd. Se feri cînd o suliță îi zbură pe alături, apoi fugi iar, în tăcere. Deodată, luminile pîlpîitoare dinaintea lui se contopiră, mugetul pădurii deveni un tunet, iar un desiș din fața lui erupse într-o jerbă de flăcări. O apucă la dreapta, alergînd cu o iuțeală disperată; arșița pulsa la stînga, iar focul înainta iute ca fluxul. Urletele întrerupte se înălțară în urma lui și se răspîndiră — o serie de urlete scurte și stridente, anunțînd că fusese descoperit. O siluetă ciocolatie răsări în dreapta și se retrase. Alergau cu toții, urlînd nebunește, îi auzea cum înaintează, strivind tufișurile, iar la stînga răsună tunetul strălucitor și fierbinte al focului. Uită de răni, de foame și de sete și îl cuprinse frica; o frică disperată care prinsese aripi; năvăli prin pădure și spre plaja deschisă, înaintea ochilor îi jucau pete care se transformară în cercuri, se largiră repede și dispărură. Simțea oboseala, de parcă picioarele n-ar fi fost ale lui, iar urletele întrerupte și desperate se strîngeau amenințător într-un semicerc neregulat, aproape închizîndu-l.

Se împiedică de o rădăcină, iar urletul care îl urmărea se înalță și mai mult. Văzu un adăpost izbucnind în flăcări, focul îi linse umărul drept și zări luciul mării. Apoi căzu, se rostogoli neîncetat în nisipul cald și se ghemui cu un braț ridicat pentru a se apăra, gata să-i implore să aibă milă de el.

Se ridică împleticindu-se, așteptînd încordat alte spaime, și înalță privirea spre o șapcă uriașă. Era o șapcă albă, iar deasupra cozorocului verde se zăreau o coroană, o ancoră și un frunziș auriu. Zări o uniformă de pînză albă, epoletă, un revolver și pe tunică un șir de nasturi auriți.

Un ofițer de marină, uimit dar prudent, stătea pe nisip și se uita în jos la Ralph. Pe plajă, în spatele lui, aștepta o ambarcațiune cu prora ridicată și ținută de doi marinari, în spate, un altul era înarmat cu un pistol-mitralieră.

Urletele întrerupte slăbiră și se pierdură.

Ofițerul se uită nedumerit la Ralph, apoi își luă mîna de pe tocul revolverului.

— Hei.

Ușor jenat, dîndu-și seama cît era de murdar, Ralph îi răspunse timid:

— Da.

Ofițerul dădu din cap, ca și cum i s-ar fi răspuns la o întrebare.

— Nu există nici un adult... nici un adult printre voi?
Ralph clătină tăcut din cap. Se răsuci puțin pe nisip. Un semicerc de băiețași, cu trupurile vopsite în dungii de argilă colorată, cu bețe ascuțite în mână, aștepta pe plajă fără să scoată vreun cuvânt.
— Vă distrați și vînați, zise ofițerul.
Focul ajunsese la cocotierii de lângă plajă și îi înghiți zgomotos. O flacăra aparent izolată sări ca un acrobat și linse capetele palmierilor de pe platformă. Cerul se înnegrise.
Ofițerul îi zîmbi prietenos lui Ralph.
— V-am văzut fumul. Ce făceați? V-ați apucat de război sau ce?
Ralph dădu din cap.
Ofițerul cercetă mica sperietoare dinaintea lui. Băiatul avea nevoie să facă baie, să se tundă, să se șteargă la nas și să fie uns cu alifii.
— N-a murit nimeni, sper? E vreun mort?
— Doar doi. Și au dispărut.
Ofițerul se aplecă și îl privi atent pe Ralph.
— Doi? Omorîți?
Ralph dădu încă o dată din cap. În spatele lui, întreaga insulă se zguduia din cauza focului. Ofițerul își dădea seama de obicei cînd cineva spune adevărul. Fluieră încet.
Alți băieți se apropiau, niște ținci cafenii, cu burțile umflate, ca niște mici sălbatici. Unul se apropie de ofițer, ridică fruntea și-l privi.
— Eu sînt... eu sînt...
Dar nu mai scoase un cuvânt. Percival Wemys Madison căută în minte încântarea care se ștersese cu totul.
Ofițerul se întoarse spre Ralph.
— O să vă luăm cu noi. Cîți sînteți?
Ralph clătină din cap. Ofițerul se uită peste el la grupul de băieți vopșiți.
— Cine-i șeful?
— Eu! răspunse Ralph tare.
Un băiețel avînd pe cap o șapcă neagră zdrențuită, de-a dreptul extraordinară pe părul roșu, iar la brîu rămășițele unor ochelari, păși înainte, apoi se răzgîndi și rămase nemișcat.
— V-am văzut fumul. Și nu știi cîți sînteți?
— Nu, domnule comandor.
— Mi-aș fi închipuit, spuse ofițerul, în timp ce își imagina cercetarea care-l aștepta, mi-aș fi închipuit că un grup de băieți englezi — sînteți toți englezi, nu? — sînt în stare să facă o figură mai onorabilă decît asta, adică...
— Așa a fost la început, zise Ralph, mai înainte ca lucrurile... Pe atunci eram strîns legați..., continuă el și se opri.
Ofițerul dădu din cap încurajator.
— Știu. Grozav spectacol. Ca în Insula Coralilor.
Ralph îl privi tăcut. O clipă îi trecu rapid prin minte viziunea splendorii stranii care invadase odinioară plaja. Insula se calcinase — Simon murise — iar Jack... Îl podidiră lacrimile și îl zgîlțiră hohote de plîns. Pentru prima oară de cînd se afla pe insulă, se lăsă pradă lor; tremura sub o durere copleșitoare, care părea că-i îndoiaie tot trupul. Vocea i se ridică pe sub fumul negru, în fața insulei ce se consuma în flăcări; molipsiți de lacrimile lui, ceilalți copii mici începură și ei să tremure și să plîngă în hohote. Iar în mijlocul lor, Ralph, nespălat pe trup, cu părul încîlcit, murdar la nas, plîngea sfîrșitul nevinovăției, bezna inimii omenești și rostogolirea prin aer a adevăratului, a înțeleptului său prieten Piggy.
Ofițerul, înconjurat de zgomote, se emoționează și el și se simți prost. Se îndepărtă pentru a le da timp să-și revină și așteaptă, cu privirea pironită pe crucișătorul elegant din depărtare.
(LORD OF THE FLIES, 1954)